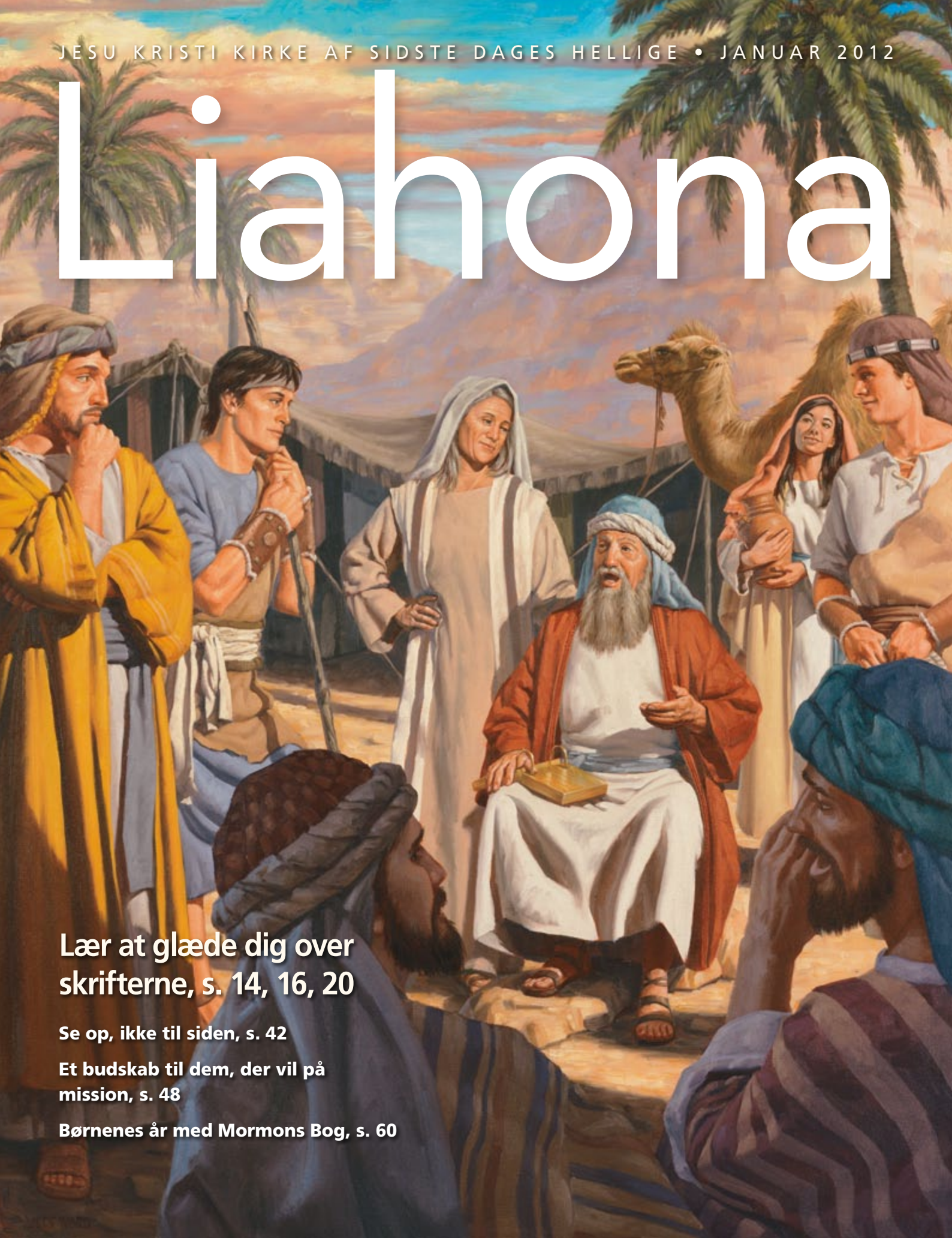

Liahona

Lær at glæde dig over
skrifterne, s. 14, 16, 20

Se op, ikke til siden, s. 42

Et budskab til dem, der vil på
mission, s. 48

Børnenes år med Mormons Bog, s. 60

MÅ IKKE KOPIERES

Livets træ, af Wilson J. Ong

I 1 Nefi 8 fortæller Lehi om sin drøm om livets træ. Han sagde:

»Og det skete, efter at jeg havde bedt til Herren, at jeg så en stor og udstrakt mark.

Og det skete, at jeg så et træ, hvis frugt var ønskværdig til at gøre én lykkelig.

Og det skete, at jeg gik hen og spiste af frugten af det, og jeg fandt, at den var yderst sød, mere end alt andet, som jeg nogen sinde før havde smagt. Ja, og jeg så, at frugten af det var hvid og overgik al den hvidhed, som jeg nogen sinde havde set ...

Og jeg så en jernstang, og den strakte sig langs flodbredden og førte til det træ, som jeg stod ved« (1 Ne 8:9-11, 19).

BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: Lev et rigt liv
Præsident Thomas S. Monson
- 7** Besøgsbudskabet: Omsorg og tjeneste gennem besøgsundervisning

ARTIKLER

- 16** Find svar i Mormons Bog
Sara D. Smith
Seks medlemmer fortæller, hvad Mormons Bog har betydet for dem.

PÅ OMSLAGET
Maleri af Jeff Ward

- 20** Genopdag verdens underer ... og undgå farerne ved åndelig passivitet
Adam C. Olson
Ligesom forskerne opdager mere og mere om Machu Picchu, kan vi lære mere om evangeliet, hver gang vi studerer det.

- 24** At se Guds hånd i vore daglige velsignelser
Ældste D. Todd Christofferson
At bede om »vort daglige brød« fra Guds hånd spiller en vigtig rolle i vores stræben efter at stole på ham.

- 32** George Albert Smith: Han levede, som han lærte
Ted Barnes
En præsentation af dette års studiemateriale til Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen.

FASTE ARTIKLER

- 8** Notesbog til oktoberkonferencen
- 10** Tjeneste i Kirken: Lederskab på Herrens måde
Craig Merrill
- 12** Vi taler om Kristus: Besøgslærerne førte mig til Jesus Kristus
Jayne P. Bowers
- 14** Vores hjem og familie: Hjælp børn til at elske Mormons Bog
Clyde J. Williams
- 38** Sidste dages hellige røster
- 74** Kirkenyt
- 79** Forslag til familieaften
- 80** Til vi ses: Lær af eksperterne
George C. Robinson

SE OP

42

42 De talte til os: Se op

Ældste Carl B. Cook

Hvad sker der, når vi ser op for at opdage, hvordan vor himmelske Fader ser os, i stedet for at se til siden for at finde ud af, hvordan andre ser os?

Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer. Vink: Brug et kompas til at sejle over Stillehavet.

46 Lige til sagen**48 Hold pagterne: Et budskab til dem, der vil på mission**

Ældste Jeffrey R. Holland

Der findes en nøgle til, hvordan vi kan have gudelighedens kraft i os som missionærer.

52 GUFs tema 2012

Unge Pigers og Unge Mænds hovedpræsidentskaber

»Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene« (L&P 115:5).

54 Plakat: Lad dit lys skinne**55 Linje på linje: Lære og Pagter 115:5****56 Fra missionsmarken: Gud besvarede begge bønner**

Carlos Iván Garmendía Pacheco

57 Vær trofast

Ældste Gérald Caussé

Under en vigtig jobsamtale måtte jeg hurtigt beslutte, om jeg ville stå ved min overbevisning.

64

58 Sten, pile og snebolde

David L. Frischknecht

Hvordan skulle jeg slippe forbi bøllerne? Vær som lamanitten Samuel.

60 Mormons Bog-festmåltid

Farvelæg lidt i dette skema hver uge, når du har læst i Mormons Bog.

63 Særlige vidner: Hvordan når jeg mine mål?

Ældste M. Russell Ballard

64 Få Primary hjem: Handlefrihed er gaven til selv at kunne vælge**66 Historier om Jesus: Mormons Bog lærer os om Kristus**

Diane L. Mangum

68 Venner på den anden side af Stillehavet

Jane Hansen Lassetter

Primarybørn fra Utah og Tonga lærer hinanden at kende.

69 Han er der

Rosemary M. Wixom

Vor himmelske Fader hører og besvarer hvert eneste barns bøn.

70 Til mindre børn

52

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun., Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,

Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalning: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser») udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

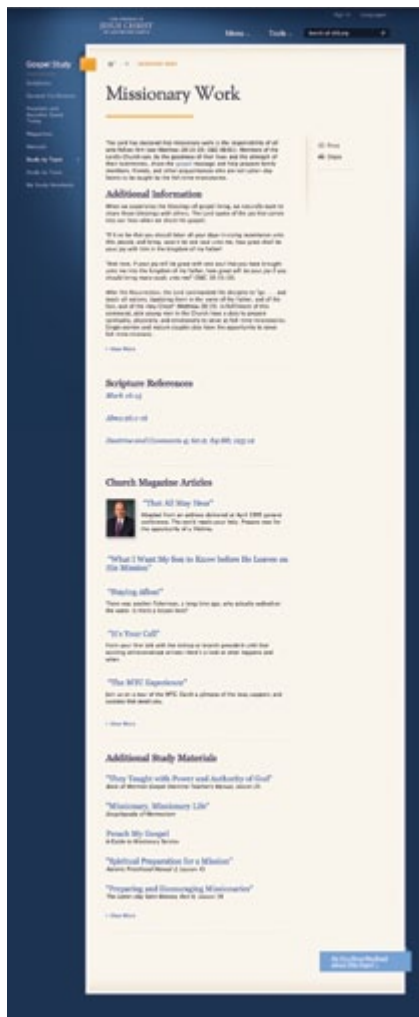
For readers in the United States and Canada:

January 2012 Vol. 161 No. 1. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Flere artikler i dette nummer omhandler skrifterne, især Mormons Bog (se s. 14, 16 og 20). Ved aprilkonferencen 2010 talte ældste David A. Bednar om, hvordan studiet af Mormons Bog kan styrke familier. Du kan læse eller lytte til hans tale på lds.org/general-conference/2010/04/watching-with-all-perseverance.

En turistguide ved Machu Picchu kommer med tre forslag til, hvordan man kan studere evangeliet (se s. 20). Se flere fotos fra dette vidunder på liahona.lds.org.

FOR DE UNGE

Når du har læst ældste Hollands råd til dem, der vil på mission, kan du finde flere artikler og yderligere information om missionering på <http://lds.org/study/topics/missionary-work>.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Afhængighed , 16	Mod , 4, 8, 57
Besøgsundervisning , 7, 12	Mormons Bog , 14, 16, 20, 40, 60, 66
Bøn , 8, 24, 38, 42, 55, 58, 69	Mål , 63
Eksempel , 52, 54, 57, 70, 72	Næstekærlighed , 7, 12, 32
Engle , 47	Omvendelse , 16
Familien , 14, 16, 79	Pagter , 48
Følg Ånden , 41	Profeter , 32
GUF , 52, 54, 55	Prøvelser , 24, 40
Handlefrihed , 24, 64	Smith, George Albert , 32
Hjemmeundervisning , 10	Studium af skrifterne , 14, 16, 20, 40, 55, 60
Håb , 4, 16	Tiltrukket af sit eget køn , 47
Indstilling , 4, 42, 52, 63	Tjeneste , 10, 12, 24, 32, 38, 46
Jesus Kristus , 24, 40, 66, 80	Tro , 24, 57, 63
Kirkens historie , 32	Undervisning , 14, 80
Konvertering , 16	Venskab , 47, 68
Ledelse , 10	
Missionering , 8, 32, 39, 41, 46, 48, 56, 70, 72	

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på www.languages.lds.org.

Præsident
Thomas S. Monson

LEV ET rigt liv

Her ved begyndelsen af et nyt år udfordrer jeg sidste dages hellige overalt til at foretage en personlig, flittig og intens søgen efter det, jeg kalder et rigt liv – et liv, der er fuld af fremgang, godhed og velsignelser. Akkurat som vi lærte vores ABC i skolen, vil jeg her foreslå min egen ABC som en hjælp for os til at opnå et rigt liv.

Hav en positiv indstilling

A'et i min ABC henviser til attitude eller indstilling. William James, en amerikansk pioner inden for psykologi og filosofi, har skrevet: »Vor tids største revolution er opdagelsen af, at mennesker ved at ændre på deres indre indstilling kan ændre på de ydre aspekter af deres liv.«¹

En stor del af livet afhænger af vores indstilling. Vores måde at anskue tingene på og reagere på over for andre kan gøre hele forskellen. Når vi gør vores bedste og

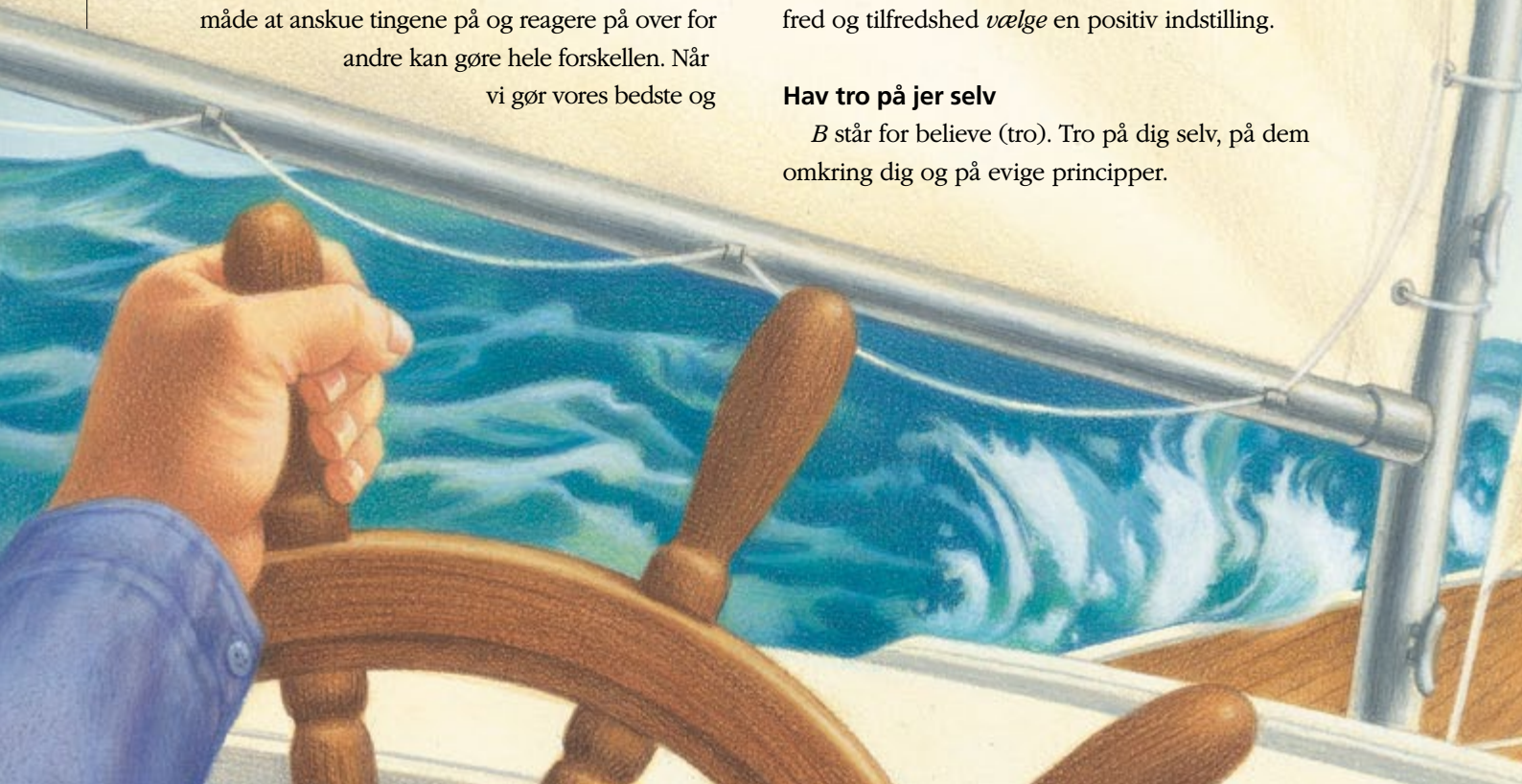
dernæst vælger at være tilfredse med vore omstændigheder, uanset hvordan de er, kan det skænke os fred og tilfredshed.

Charles Swindoll – forfatter, underviser og kristen præst – har sagt: »Indstilling er i mine øjne vigtigere end ... fortiden ... end penge, end omstændigheder, end fiaskoer, end succeser, end det, andre mennesker måtte tænke, sige eller gøre. Det er vigtigere end fremtoning, begavelse eller færdigheder. Det kan betyde forskellen på succes eller fiasko for et firma, en kirke eller et hjem. Det bemærkelsesværdige er, at vi hver dag har et valg med hensyn til den indstilling, som vi vælger at påtage os den dag.«²

Vi kan ikke ændre på vinden, men vi kan tilpasse sejlene. Må vi, for at opnå den størst mulige lykke, fred og tilfredshed *vælge* en positiv indstilling.

Hav tro på jer selv

B står for believe (tro). Tro på dig selv, på dem omkring dig og på evige principper.

Vær ærlig over for dig selv, andre og din himmelske Fader. En, der ikke var ærlig over for Gud, før det var for sent, var kardinal Wolsey, som ifølge Shakespeare tilbragte et langt liv med at tjene tre konger og nyde rigdom og magt. Til sidst blev han berøvet sin magt og sine ejendele af en utålmodig konge. Kardinal Wolsey råbte:

Havde jeg blot tjent min Gud med halv så stor nidkærhed som den jeg tjente kongen med, så havde han ikke nu på mine gamle dage udstødt mig nogen iblandt fjender.³

Thomas Fuller, en engelsk kirkemand og historiker, som levede i det 17. århundrede, nedskrev denne sandhed: »Den er ikke troende, som ikke lever i overensstemmelse med sin tro.«⁴

Lad være med at begrænse dig selv og lad ikke andre overbevise dig om, at der er grænser for, hvad du kan udrette. Tro på dig selv og lev på en sådan måde, at du kan opnå dit potentiale.

Du kan opnå det, som du tror, du kan opnå. Vis tillid og overbevisning og hav tro.

Mød udfordringer med mod

C står for courage (mod). Mod bliver en levende og indbydende lyd, når den ikke alene tolkes som villigheden til tappert at gå i døden, men også som viljen til at leve anstændigt.

Den amerikanske forfatter og digter Ralph Waldo Emerson sagde: »Hvad du end gør, har du brug for mod. Uanset hvilken kurs du vælger, vil der altid være nogen, som siger, at du tager fejl. Der opstår altid vanskeligheder, som frister dig til at tro, at dine kritikere har ret. At udstikke en handlingsplan og følge den til dørs kræver noget af det samme mod, som en soldat har brug for. Fred har sine sejre, men det kræver modige mænd og kvinder at vinde dem.«⁵

Der opstår situationer, hvor man er bange og modløs. Du føler måske, at du er slået. Chancen for at opnå en sejr kan synes forsvindende lille. Til tider føler du dig måske som David, der skulle kæmpe mod Goliat. Men husk på, at David *faktisk* vandt!

Det kræver mod at tage det første skridt hen mod et ønsket mål, men det kræver endnu større mod, når man snubler og må yde endnu en indsats for at nå målet.

Vær beslutsom nok til at yde en indsats, fokuseret nok til at arbejde frem mod et værdigt mål, og modig

nok til ikke alene at møde de udfordringer, som uundgåeligt kommer, men også til at yde endnu en indsats, hvis det skulle være nødvendigt. »Til tider er mod den stille stemme, som ved dagens afslutning siger: »Jeg prøver igen i morgen.«⁶

Må vi huske på disse ABC'er, når vi begynder vores rejse ind i det nye år og udvikle en positiv indstilling (attitude), en tro (believe) på, at vi kan opnå vore mål og forsætter og modet (courage) til at møde enhver udfordring, som måtte dukke op. Så bliver vores liv rigt og fuldt. ■

NOTER

1. William James, i Lloyd Albert Johnson, red., *A Toolbox for Humanity: More Than 9000 Years of Thought*, 2003, s. 127.
2. Charles Swindoll, i Daniel H. Johnston, *Lessons for Living*, 2001, s. 29.
3. William Shakespeare, *Henry VIII*, 3. akt, 2. scene, linje 456-458.
4. Thomas Fuller, i H. L. Mencken, red., *A New Dictionary of Quotations*, 1942, s. 96.
5. Ralph Waldo Emerson, i Roy B. Zuck, *The Speaker's Quote Book*, 2009, s. 113.
6. Mary Anne Radmacher, *Courage Doesn't Always Roar* (2009).

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Overvej at bede familien om at fortælle om oplevelser, hvor en positiv indstilling, tro eller mod har hjulpet dem. Eller bed dem om at finde eksempler på disse tre principper i skrifterne. Du kan forberede dig på at undervise ved under bøn at tænke på skriftsteder eller egne oplevelser.

Mod til at klare stormen

Maddison Morley

På den anden aften under min stavs UP-lejr opstod der et voldsomt skybrud med en tornado. Omkring 24 unge piger fra min menighed samt to ledere deltog i lejren, og vi måtte alle krybe sammen og søge ly i en lille hytte. Regnen faldt tungt, og vinden blev voldsommere. Jeg måtte konstant minde mig selv om den bøn om beskyttelse, som vores stavspræsident havde opsendt tidligere. Vores menighedsgruppe bad også selv i hytten, og jeg bad mine personlige bønner.

Mange af pigerne var bange, og det var let at se hvorfor. Vores hytte var ikke særlig solid, og vi lå lige ved en flod. Efter cirka 20 minutter blev uvejret så voldsomt, at hele staven måtte flygte fra deres hytter op til vejledernes hytter, som lå højere oppe. Min stavspræsident bad endnu en bøn, og vi sang salmer, primarysange og lejrssange i et forsøg på at dulme vore nerver. Ja, vi var bange, men vi følte også, at alt nok skulle ordne sig. En halv time senere, var det atter sikkert at vende tilbage til vore hytter.

Senere fandt vi ud af, hvad der var sket med tornadoen den aften. Den havde delt sig i to storme. Den ene af dem bevægede sig til højre for os og den anden til venstre. Så det, der ramte os, var slet ikke det værste af uvejret!

Jeg ved, at Gud hørte vore bønner den aften, og at han beskyttede os fra det værste af stormen. Hvorfor skulle en tornado dele sig, medmindre Gud havde brug for det? Jeg ved, at vi i livets storme altid kan bede til vor himmelske Fader, og så vil han høre og svare os og give os det mod og den beskyttelse, som vi har brug for til at klare os sikkert igennem.

Hærføreren Moroni

Hærføreren Moroni udviste mod i sine udfordringer. Han elskede sandhed, frihed og tro. Han viede sit liv til at hjælpe nefitterne med at bevare deres frihed. Du kan være som hærføreren Moroni ved modigt at møde dine udfordringer. Du kan endda lave dit eget frihedsbanner ved at skrive om det, der er vigtigt for dig og din familie herunder eller på et andet stykke papir.

Her kan du læse mere

Alma 46:11-27: Frihedens symbol

Alma 48:11-13, 16-17: Moronis egenskaber

FOTO © CORBIS

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit eget liv.

Tro, Familie, Tjeneste

Omsorg og tjeneste gennem besøgsundervisning

»Næstekærlighed betyder meget mere end at føle sig godgørende,« sagde præsident Henry B. Eyring, førstæråd giver i Det Første Præsidentskab. »Næstekærlighed fødes af tro på Herren Jesus Kristus og er et produkt af hans forsoning.«¹ For søstre i Hjælpeforeningen kan besøgsundervisning være næstekærlighed i praksis og en vigtig måde at udøve tro på Frelseren på.

Gennem besøgsundervisning kan vi vise omsorg ved at kontakte hver eneste søster, give et budskab og søge at lære hendes families behov at kende. »Besøgsundervisning bliver Herrens værk, når vi fokuserer på mennesker snarere end tal,« forklarer Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident. »I realiteten bliver besøgsundervisning aldrig færdigt. Det er snarere en måde at leve på end en opgave. Trofast tjeneste som besøgs lærer er tegn på vores vilje til at følge Kristus.«²

Når vi udviser kontant og bønnsom omsorg, erfarer vi, hvordan vi bedst tjener og opfylder hver enkelt søsters og hendes families behov. Tjeneste kan antage mange forskellige former – nogle store og andre knap så store. »Oftentimes er små tjenester alt, hvad der behøves for at opbygge og velsigne en anden: Et spørgsmål om en andens familie, et hurtigt opmuntrende ord, en

oprigtig kompliment, et lille takkebrev, et kort telefonopkald,« sagde præsident Thomas S. Monson. »Hvis vi er opmærksomme og vågne, og hvis vi følger de tilskyndelser, som kommer til os, kan vi udrette meget godt ... Utallige er de tjenestegerninger, der udføres af en enorm hærskare af besøgs lærere fra Hjælpeforeningen.«³

Fra skrifterne

Joh 13:15, 34-35; 21:15; Mosi 2:17; L&P 81:5; Moses 1:39

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvad gør jeg for at få mine søstre til at føle, at jeg er deres ven, som elsker dem og føler omsorg for dem?
2. Hvordan kan jeg blive bedre til at våge over og vise omsorg for andre?

Fra vores historie

I 1843 var Kirkens medlemmer i Nauvoo i Illinois opdelt i fire menigheder. I juli samme år nedsatte hjælpeforeningsledere en besøgs komitee bestående af fire søstre i hver menighed. Besøgs komiteens ansvarsområder omfattede at anslå behov og indsamle donationer. Hjælpeforeningen anvendte disse donationer til at sørge for de nødlidende.⁴

Skønt besøgs lærerne ikke længere indsamler donationer, så har de dog stadig et ansvar for at fastslå behov – åndelige og timelige – og at arbejde på at opfylde de behov. Eliza R. Snow (1804-1887), Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, forklarede: »En besøgs lærer ... burde bestemt have så meget af Herrens Ånd, når hun træder ind i et hus, at hun ved, hvilken ånd hun møder ... Bønfald Gud og Helligånden om at få Ånden, så I kan imødekomme den ånd, der findes i det hus ... og måske føler I, at I skal tale fredfyldte og trøstende ord, og hvis I finder en søster, der mangler varme, så tag hende ind til jer, ligesom I ville trykke et barn ind til jer og varme hende.«⁵

NOTER

1. Henry B. Eyring, »Hjælpeforeningens varige arv«, *Liahona*, nov. 2009, s. 121.
2. Julie B. Beck, »Hjælpeforeningen: Et helligt værk«, *Liahona*, nov. 2009, s. 114.
3. Thomas S. Monson, »Tre vejledende mål til dig«, *Liahona*, nov. 2007, s. 120-121.
4. Se *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 105.
5. Eliza R. Snow, citeret i *Døtre i mit rige*, s. 108.

Notesbog til oktoberkonferencen

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2011, kan I bruge disse sider (og notesbøger til konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvendelse af den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle.

HISTORIER FRA KONFERENCEN

Vov at stå alene

»Jeg tror, at min første oplevelse med mine overbevisningers mod fandt sted, da jeg tjente i USA's flåde i slutningen af anden verdenskrig ...

Jeg vil aldrig glemme, da det blev søndag efter den første uge som rekrut. Vi fik en meget velkommen besked fra oversergenten. Vi stod ret på eksercitspladsen i en frisk californisk brise og hørte denne befaling: »I dag går alle i kirke – og det er alle, undtagen mig. Jeg skal slappe af! Så råbte han: »Alle katolikker mødes i Camp Decatur – og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!« En pæn stor gruppe drog af sted. Så råbte han sin næste kommando: »De, der er jøder, I mødes i Camp Henry – og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!« En lidt mindre gruppe drog af sted. Så råbte han: »Resten af jer protestanter, I mødes i undervisningslokalerne i Camp Farragut – og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!«

Straks fór tanken gennem mit hoved: »Monson, du er ikke katolik, du er ikke jøde, du er ikke protestant.

Indtil det øjeblik havde jeg ikke set, at der stod andre ved siden af mig eller bag mig på eksercitspladsen.

Du er mormon, så du bliver bare stående her! Jeg kan forsikre jer om, at jeg følte mig helt alene. Modig og beslutsom, ja – men alene.

Og så hørte jeg de dejligste ord, som jeg nogensinde har hørt den oversergent udtale. Han så i min retning og spurgte: »Og hvad kalder I jer så?« Indtil det øjeblik havde jeg ikke set, at der stod andre ved siden af mig eller bag mig på eksercitspladsen. Næsten i kor svarede vi alle: »Mormoner!« Det er vanskeligt at beskrive den glæde, der fyldte mit hjerte, da jeg vendte mig om og så en håndfuld andre sømænd.

Oversergenten kløede sig i håret med et overrasket udtryk i ansigtet og sagde til sidst: »Nå, I må finde jer et sted at mødes. Og kom ikke tilbage før kl. 15. Fremad march!« ...

Selv om oplevelsen endte anderledes, end jeg havde forventet, så havde jeg været villig til at stå alene, hvis det havde været nødvendigt.

Siden den dag har der været tidspunkter, hvor ingen stod bag mig, og jeg således *stod* alene. Hvor er jeg taknemlig for, at jeg for længe siden traf beslutningen om at forblive stærk og tro, altid forberedt og parat til at forsvare min religion, hvis det var nødvendigt.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 61-62.

Spørgsmål til overvejelse:

- Hvilken virkning har det på andre, når vi står fast?
- Kan I huske et tidspunkt, hvor jeres mod og overbevisning blev prøvet? Hvordan reagerede I?
- Hvad kan vi gøre for at forberede os til at stå fast?

Overvej at nedskrive dine tanker i en dagbog eller drøft dem med andre.

Flere hjælpekilder om dette emne: Guide til Skrifterne, »Mod«; Thomas S. Monson, »Fat mod«, *Liahona*, maj 2004, s. 54-57; studer emnet »Peer Pressure« (grupperpres) på LDS.org; *Til styrke for de unge*, »Gå fremad i tro«, s. 40-42.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencens taler, så besøg conference.lds.org.

Gå og gør

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum underviste i, at vi for at fremme en forståelse af Kirken bør -

Fra »Den fuldendte kærlighed fordrer frygten«, *Liahona*, nov. 2011, s. 42-43.

1. »være ligefremme i vore udtalelser om Jesus Kristus. Vi ønsker, at andre skal vide, at vi tror på, at han er den helt centrale figur i menneskehedens historie.«

2. »være et retskaffent eksempel for andre ... Vores liv bør være et eksempel på godhed og dyd, idet vi prøver at følge hans eksempel på jorden.«

3. »tale om Kirken. I vores dagligdag er vi velsignede med mange muligheder for at fortælle andre om det, vi tror på.«

Profetisk løfte

»Der er ikke gået en dag, hvor jeg ikke har talt med vor himmelske Fader gennem bøn. Det er et forhold, jeg sætter meget højt – som jeg bogstaveligt talt ville være fortabt uden. Hvis I ikke har et sådant forhold med vor himmelske Fader nu – vil jeg på det kraftigste opfordre jer til at arbejde hen mod det. Når I gør det, vil I være berettigede til hans inspiration og vejledning – som er en nødvendighed for os alle, hvis vi skal overleve åndeligt under vores rejse her på jorden. En sådan inspiration og vejledning vil tilflyde os frit, hvis vi blot søger den.«

Præsident Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, nov. 2011, s. 84.

UDFYLD DET TOMME FELT

1. »Bønsomt studium af _____ vil opbygge tro på Gud Faderen, på hans elskede Søn og hans evangelium. Den vil opbygge jeres tro på Guds profeter både fortidige og nutidige. Den kan føre jer nærmere til Gud end nogen anden bog. Den kan ændre livet til det bedre« (Henry B. Eyring, »Et vidne«, *Liahona*, nov. 2011, s. 70-71).
2. »Et _____ bliver en rigtig ven, som ikke glider bort, som tiden går« (Richard G. Scott, »Skrifternes styrke«, *Liahona*, nov. 2011, s. 6).
3. »For dem, som tænker, at de prøver, de møder, er uretfærdige, opvejer _____ alle livets uretfærdigheder« (Quentin L. Cook, »De sange, de ikke kunne synge«, *Liahona*, nov. 2011, s. 106).
4. »Når vi har _____, er vi villige til at tjene og hjælpe andre, når det er ubelejligt og uden tanke på anerkendelse eller modydelse« (Silvia H. Allred, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 115).

Svar: 1. Mormons Bog; 2 skriftsted, man har lært udenad; 3. forsoningen; 4. næstekærlighed.

LEDERSKAB PÅ HERRENS MÅDE

Craig Merrill Leder for BYU Master of Business
Administration-uddannelsen

*Når vi tjener og leder på den måde,
som Herren har forklaret, uanset
hvilken kaldelse vi sidder i, kan vi
både velsigne og blive velsignet.*

Da bror Jones og hans søn fik til opgave at besøge familien Williams, begyndte de at komme hver måned. Disse besøg viste Kim, familiens datter, at de holdt af hende. Hun havde mange spørgsmål om evangeliet og nød at tale med dem.

En sommer, hvor Kim baksede med at finde ud af, om hun havde et vidnesbyrd, blev bror Jones og en anden præstedømmebærer med Det Melkisedekske Præstedømme bedt om at overvære Unge Pigers lejr. Kim fortalte senere, hvor meget det betød for hende at have sin hjemmelærer i lejren. Hun fortalte sin familie, at hun havde opnået et vidnesbyrd om Frelserens kærlighed til hende, da bror Jones og en anden præstedømmebærer på hendes anmodning gav hende en præstedømmevelsignelse på lejren.

Hendes hjemmelærere var virkelig familien Williams' venner. Deres indflydelse havde betydning for Kim og hendes forældre – og for Herren.

Lederskab og kaldelser

I dagens verden er det almindeligt at måle ens personlige vækst ud fra stadigt større ansvar på arbejdspladsen eller lønforhøjelser, som

signalerer store personlige præstationer. Vi ser ofte synlige ansvarsposter som et fingerpeg om, at en person yder vigtige bidrag. Det er derfor ikke overraskende, at mange mennesker har svært ved at finde ud af, hvordan de skal måle deres vækst i åndelige anliggender.

Jeg har hørt mange sidste dages hellige betvivle deres egen status, fordi de ikke er blevet kaldet til lederstillinger i Kirken. Men er det rimeligt at måle vores fremgang ud fra lederstillinger?

Faktisk kræver lederskab ikke en kaldelse. Nogle mennesker, der udøver en opløftende og opmuntrende indflydelse, der er indbegrebet af sandt lederskab, gør det uden at have en kaldelse eller stilling. Lære og Pagter 121 forkynder nogle vigtige lektier om lederskab:

»Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det er næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, at de, så snart de mener, at de har fået en smule myndighed, da straks begynde at udøve uretfærdigt herredømme.

Derfor er mange kaldet, men få er udvalgt.

Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af

præstedømmet, uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed,

ved venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig i høj grad vil udvikle sjælen« (v. 39-42).

Det er almindeligt at forveksle lederskab med at fortælle folk, hvad de skal gøre. Det kan føre til uretfærdigt herredømme. Det er ikke passende at sige: »Du skal gøre, som jeg siger, fordi jeg (som bærer præstedømmet eller er kaldet af præstedømmet) siger det.« En vigtig lektie fra afsnit 121 er, at en ægte leder ikke giver vejledning og forventer, at den bliver fulgt udelukkende på grund af vedkommendes stilling. Næ, præstedømmelederskab er at indbyde. En venlig indbydelse, som bygger på sand kundskab og uskrømtet kærlighed, er altid bedre til at motivere end: »Fordi jeg siger det«.

Det er sandt, at ledere, der har det med at udstede ordrer, kan få udrettet mere. Men de leder ikke på den måde, som Herren har åbenbaret. Og de udvikler ikke de uafhængige evner og den selvtilid, som burde findes blandt dem, de leder.

VÆR EN TROFAST DISCIPEL

»Alle kirkeledere er kaldet til at hjælpe andre mennesker med at blive »Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48) ...

Ledere kan bedst undervise andre i at være »sande tilhængere« gennem deres personlige eksempel. Denne fremgangsmåde – med at være en trofast discipel for at hjælpe andre til at blive trofaste disciple – er hensigten bag enhver kaldelse i Kirken.«

Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 2010, 3.1.

Sandt lederskab

Læg mærke til, at kaldelser eller myndighedsembeder ikke nævnes i versene 41 og 42 som en passende måde at udøve magt eller indflydelse på. En sand leders magt og indflydelse udøves snarere gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomdighed, uskrømtet kærlighed, venlighed og sand kundskab. Disse kendetegn ved sandt lederskab kan udvises af alle, uanset kaldelse eller stilling.

Lederkaldelser minder meget om støttehjul på en cykel. Støttehjulene gør det muligt for barnet at lære at holde balancen og cykle med selvsikkerhed. En lederkaldelse gør det muligt for mennesker at lære at elske, være tålmodige og overbevise gennem sand kundskab og venlighed. De kan også lære, at ethvert forsøg på at fremtvinge en bestemt adfærd ledsages af Åndens tilbagetrækning og mindsket effektivitet.

Når vi bliver afløst, erfarer vi, om vi har udviklet os og lært noget af vores kaldelse. Har vi lært at elske og tjene andre uden at være kaldet til at motivere? Har vi lært at tjene med kraft og udøve en positiv indflydelse på grund af det, vi er blevet?

Herren kalder os gentagne gange gennem vores liv. Han kender vores hjerte. Han kalder os, når han har brug for vores særlige evner, kundskab eller lydørhed over for Ånden. Han kalder på os i overensstemmelse med vores villighed til at høre hans røst og elske, som han elsker.

Når vi lærer at øve en positiv indflydelse på Herrens måde, bliver vi mennesker, som opløfter andre, fordi det er sådan vi er. Kaldelser er så ikke hovedårsagen til vores gode indflydelse. Men når vi kaldes, tjener vi godt, der hvor vi får til opgave at tjene i Kirken.

Hvad enten vi tjener i Søndagskolen eller i ungdomsprogrammet, som hjemmelærer eller besøglærer, ja, endog som biskop eller hjælpeforeningspræsident, bliver vores tjeneste et udtryk for vores kærlighed til Frelseren. Når vi tjener og leder på den måde, som han har forklaret, uanset hvilken kaldelse vi sidder i, kan vi både velsigne og blive velsignet. ■

Besøgslærerne FØRTE MIG TIL JESUS KRISTUS

Jayne P. Bowers

»Herren spurgte for tredje gang Peter: »Har du mig kærlig?« ... Og [Peter] svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kærlig.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får!« (Joh 21:17).

VELSIGNELSERNE VED BESØGSUNDERVISNING

»Mange kvinder har sagt, at grunden til at de blev aktive i Kirken igen, var fordi en trofast besøgs lærer kom måned efter måned og tjente dem, befriede dem, elskede dem, velsignede dem ...

Nogle gange vil den vigtigste velsignelse ved dit besøg være, at du lytter. At lytte bringer trøst, forståelse og helbredelse. En anden gang kræves det måske, at du smøger ærmerne op og hjælper til i hjemmet eller med at berolige et grædende barn.«

Barbara Thompson, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod, nemlig dem, der tvivler«, Liahona, nov. 2010, s. 120.

S idst i 70'erne bad en ven mig om at tage med hende til Hjælpeforeningen. »Hvad er det?« spurgte jeg. Min ven svarede bare: »Kom og se.« Wow! Jeg blev besnæret lige med det samme.

Senere den sommer kom Leann hjem til mig og sagde, at hun var min besøgs lærer. Det virkede både sært og dejligt på samme tid, især fordi jeg ikke var medlem af Kirken. Hun tog sig tid midt i sin travle hverdag til at komme med et åndeligt budskab og se, om der var noget, hun kunne hjælpe mig med. Hendes ånd fortalte mig, at hun var oprigtig. Jeg har aldrig glemt Leann eller de budskaber, som hun gav mig.

Der gik nogle år, og så flyttede Frances til vores menighed. Sandt at sige var det jo ikke »vores« menighed, eftersom jeg endnu ikke var medlem, men sådan betragtede jeg det. På det tidspunkt havde jeg to små piger, og jeg kunne se, hvordan Kirkens organisationer var til velsignelse for dem. I alt slags vejr besøgte Frances, min nye besøgs lærer, mig med en lektion,

et smil, en historie eller en hjælpende hånd. Jeg kan huske, at Frances dukkede op en særlig hektisk eftermiddag. Da Frances så, at jeg ikke havde tid til at sidde og snakke, rørte hun i min kulinariske komposition på komfuret, mens jeg tog mig af mine døtre.

Årene gik, og jeg flyttede. Selv om jeg var ked af at forlade mine kirkevenner, fandt jeg hurtigt en anden gruppe søstre med stærke vidnesbyrd og varme hjerter i Hjælpeforeningen i »min« nye menighed. En underviser i Hjælpeforeningen gav os en udsmykket huskeliste og opfordrede os til at skrive »vær venlig« øverst på vores liste hver eneste dag. De søstre, som sad ved siden af mig, og jeg syntes, at det var alle tiders idé, især fordi det støttede Hjælpeforeningens valgprog »Kærligheden ophører aldrig« (se Moro 7:46).

Så læste jeg en beretning om en pionerkvinde. Da den kvinde var barn, bad profeten hendes familie om at være med til at opbygge et sidste dages helligt samfund i et afsidesliggende område. Tragedien ramte dem,

HVORDAN BLIVER BESØGLÆRERINDER VELSIGNET VED DERES TJENESTE?

Der er hjælp at hente til dette spørgsmål i Barbara Thompsons tale ved Hjælpeforeningens årlige møde: »Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod, nemlig dem, der tvivler« (*Liahona*, nov. 2010, s. 120):

»Når jeg tog ud og underviste, havde jeg det altid bedre. Jeg blev opløftet, elsket og velsignet, og som regel meget mere end den søster, jeg besøgte. Min kærlighed tog til. Mit ønske om at tjene tog til. Og jeg kunne se, hvilken smuk vej vor himmelske Fader har forberedt, for at vi kan våge over og drage omsorg for hinanden.«

Overvej at nedskrive dit vidnesbyrd om besøgs- eller hjemmeundervisning i din dagbog.

da en af hendes søskende døde. Hendes mor var fortvivlet, og en dyb sorg faldt over familien.

En dag kiggede den lille pige ud af vinduet. Så langt øjet rakte, omgav et tæppe af sne familiens beskedne hjem. Da den lille pige kiggede ud mod horisonten, så hun to mennesker, som traskede frem mod huset. De nærmede sig langsomt, og pludselig blev den lille pige klar over, hvem de var – det var hendes mors besøglærere.

Den historie inspirerede mig. Jeg blev døbt i maj 1983. Det er en ære selv at være besøglærer. Jeg nyder at omgås så mange kvinder, som er eksempler på »dydige kvinder«, som er »langt mere værd end perler« (Ordsp 31:10). Det er vidunderligt at være sammen med kvinder, som også stræber efter at være venlige, at elske hinanden og føre andre til Kristus. ■

Besøglærere medbringer et evangelisk budskab og yder af og til en hjælpende hånd. De søstre, som de besøger, styrkes ved samværet med kvinder, der stræber efter at være venlige, elske hinanden og føre andre til Kristus.

Du kan finde yderligere oplysninger fra Julie B. Beck i »Døtre i mit Rige: Hjælpeforeningens historie og virke«, *Liahona*, nov. 2010, s. 112; og Henry b. Eyring, »Hjælpeforeningens varige arv«, *Liahona*, nov. 2009, s. 121.

HJÆLP BØRN MED AT ELSKE MORMONS BOG

Vi fandt, at disse redskaber var nyttige, når vi skulle undervise vore børn ud fra Mormons Bog.

Clyde J. Williams

Afdelingen for koordinering af Kirkens aktiviteter

Da min hustru og jeg opdrog vore børn, nærrede vi et inderligt ønske om at give vore fem børn en dyb kærlighed til Mormons Bog. Vi erfarede, at ligesom inden for snedkerfaget var en bred vifte af værktøjer ikke alene nyttige, men også uundværlige, hvis vi ville lære vore børn at elske skrifterne. Vi erfarede også, at én ting er at have værktøjerne eller teknikken til at undervise vore børn, men noget helt andet er at vide, hvordan man anvender dem.

Desuden vidste vi, at vi måtte lære, hvordan vi skulle undervise vore børn i at anvende Mormons Bog i deres hverdag og se dens betydning i den verden, som de lever i. Vores evne til at anvende forskellige fremgangsmåder til at hjælpe vore børn afhænger først og fremmest af vores personlige forståelse af skrifterne, vores vidnesbyrd om deres sandhed og vores begejstring for dem.

Undervisning af mindre børn

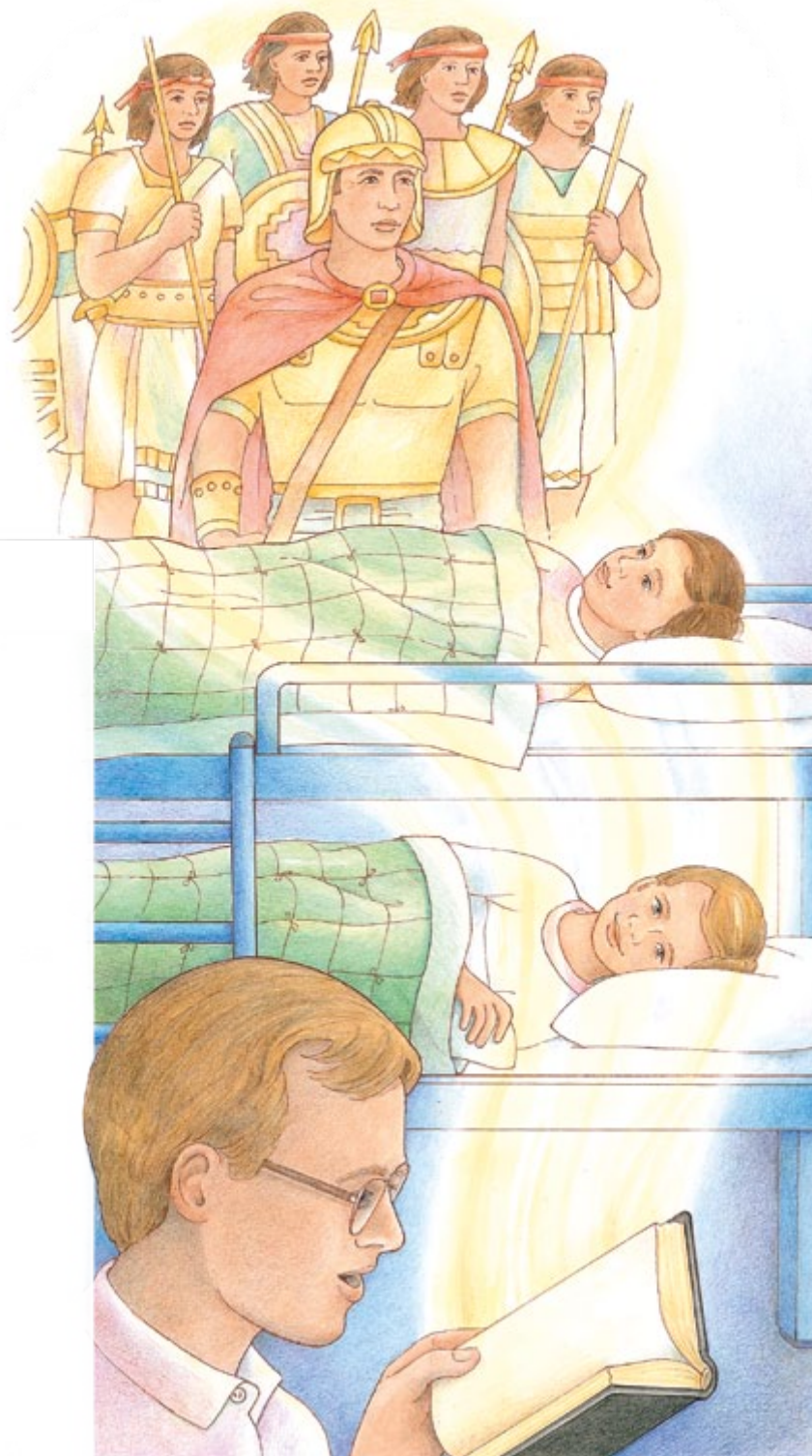
Da skriftens sprog er noget kringlet, og da et barns ordforråd er begrænset, kan det være en udfordring at lære børn at elske Mormons Bog. Da vore børn var små, kunne de kun koncentrere sig i kort tid ad gangen, så derfor var vores skriftstudium kortvarigt. Vi benyttede ofte de illustrerede skrifthistorier til familiens skriftstudium.

For at underbygge de principper, som vore børn læste og lærte om ved vores skriftstudium, brugte jeg ofte historier fra skriften som godnathistorier. Senere har min datter fortalt, hvor meget det betød. Hun sagde: »Jeg tror, at de historier, som blev fortalt igen og igen, blev vore yndlingshistorier. Du sad på vores sengekant og fortalte historier fra skrifterne. Vi elskede dem og bad om at høre dem igen og igen, fordi vi selv som små kunne fornemme ånden i det budskab, som de indeholdt, og vi vidste, at de mennesker, som du fortalte os om, var tapre og trofaste. Vi ønskede at blive som dem.«

Skræddersy lektionerne efter familiens behov

Da vore børn blev ældre, læste vi selvfølgelig direkte fra Mormons Bog og de øvrige skrifter. Vi stræbte efter trofast at læse i skrifterne hver morgen, selv om nogle af børnene var pakket ind i tæpper og sad med søvndrukne øjne. Ikke desto mindre fortæller de nu, at de lyttede, huskede og såede fremtidens frø.

Vi lagde også vægt på skrifterne ved familieaften. For eksempel anvendte vi ofte aktiviteter som gæt og grimasser med skrifterne: Et familiemedlem mimedede en historie fra skrifterne, og så skulle de øvrige familiemedlemmer gætte historien. Vore børn elskede også at lege »Hvem er jeg?« – en leg, hvor vi gav dem en række vink, indtil de kunne gætte den figur fra Mormons Bog, som vi talte om. Da børnene blev ældre, var de selv med til at forberede og undervise.

Når vi skræddersyede vore familieaftener til familiens aktuelle behov, anvendte vi beretninger og vejledning fra Mormons Bog til at forkynde principperne. For eksempel hentede vi lektioner om moral og afvisning af pornografi fra Almas råd til sønnen Corianton i Alma 39. En god lektion om at undgå at mærke vores krop med tatoveringer udsprang af beretningen om amlikitterne i Alma 3.

Vi benyttede ofte historier fra Mormons Bog som godnathistorier.

Jeg har forberedt lektioner om at tackle søsken-destridigheder på en passende måde fra Nefis liv (se 1 Ne 7:20-21; 16:4-5), Jakob (se 2 Ne 2:1-3) og Corianton (se Alma 39:1, 10). Den alvorlige beretning om Alma og Amulek i Alma 14:12-28 taler om tålmodighed i trængsler. Et vigtigt princip, som vi lærte af disse og mange andre emner, var, at vi talte om dem med børnene, inden de rigtigt var blevet et problem for dem.

Stil spørgsmål

Vi var klar over, at det udover at læse skrifterne sammen med vore børn, var vigtigt at stille spørgsmål, som kunne hjælpe dem med at se betydningen af det, de læste. Dybden af disse spørgsmål afhang af deres alder, men essensen i det var at lære dem at kigge efter vejledning og anvendelse og få dem til at forstå, hvor meget man kan finde i Mormons Bog.

For eksempel spurgte jeg, hvorfor Nefi mon sagde, at han havde »set mange trængsler i løbet af [sine] dage« for derefter i næste linje at sige noget, som syntes at modsige dette: Nemlig at han havde været »meget begunstiget af Herren« (1 Ne 1:1). Takket være vore samtaler opdagede børnene, at mens Herren udfriede Nefi af hans trængsler, gav han ham også en større forståelse af sine mysterier (se 1 Ne 1:1, 20).

Børn og unge lærer bedst, når vi hjælper dem med selv at finde sandheden. Når de gør det, føler de sig inspireret til at elske og anvende Mormons Bog gennem hele deres liv, og de føler sig rustet til at hjælpe andre med at gøre det samme.

Vore børn fandt ud af, at vi vidste, at Mormons Bog indeholder virkelige historier om virkelige mennesker. De så, hvad vi så, erfarede det, vi vidste, og følte, som vi følte for Mormons Bog. Det har styrket deres vidnesbyrd, gjort at de elsker Mormons Bog og fået dem til at gøre det samme med deres egne børn. ■

Find svar

I MORMONS BOG

Sara D. Smith

Vores jordiske rejse kan være udfordrende, men vores kærlige, himmelske Fader har ikke sendt os herved for at klare livets storme alene. Han har givet os en stor hjælp i form af Mormons Bog. Ikke alene forkynder den evangeliets fylde, den vejleder os også i de problemer, vi møder. Når vi gransker Mormons Bog, hjælper Ånden os med at finde løsninger på vore problemer og svar på vore spørgsmål.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Mormons Bog er, langt mere end nogen anden bog, som jeg kender til, den største kilde, vi kan finde, til løsninger på livets problemer ...

Hvor ofte har mennesker, som har kæmpet med virkelige problemer, ikke fundet fred, når de har læst i Mormons Bog! De eksempler på åndelig vejledning, som udgår fra den bog, er utallige.«¹

I de følgende beretninger fortæller medlemmer, hvordan de har fundet svar, de havde brug for, i Mormons Bog.

Oplev en forandring i hjertet

Skønt Greg Larsen (navnet er ændret) fra Californien i USA blev undervist i evangeliet, mens han var barn, faldt han senere fra. Han kom ud i stofmisbrug og kriminalitet og endte i fængsel. Han ville gerne rette op på sit liv, men vidste ikke hvordan.

»Mænd fra den lokale menighed underviste i søndagsskolen i fængslet,« skrev Greg. »En af dem sagde, at mit liv ville blive bedre, hvis jeg læste Mormons Bog. Og det gjorde jeg så.

Da jeg blev løsladt, vendte jeg tilbage til Kirken, men jeg havde stadig en trang til at dyrke mine gamle laster. Da jeg fortsat læste i Mormons Bog, stiftede jeg bekendtskab med kong Lamonis folk i Alma 19:33, hvis hjerte var blevet forandret, [så] de ikke mere havde noget ønske om at gøre ondt.« Jeg begyndte at bede om den forandring i hjertet.«

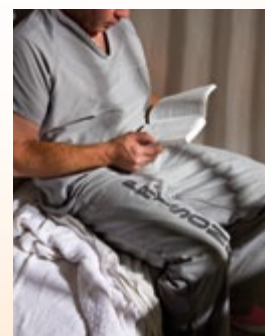
Greg fandt svaret på sin bøn i Hel 15:7, som lærer os, at »tro og omvendelse medfører en forandring i hjertet.«

»Da jeg læste de ord, strømmede tårerne ned ad mine kinder. Ånden vidnede om, at min himmelske Fader elskede mig og ville hjælpe mig. Jeg fornemmede, at hvis jeg havde tro nok til at tale med min biskop, ville det være nok. Da jeg lagde mine synder for Frelserens fødder, oplevede jeg en virkelig forandring i hjertet.«

Hun fandt sin vej

Laura Swenson fra Idaho i USA vendte en dag hjem, fortvivlet og grådkvalt. Hun var ikke gift, og hendes planer om college og den karriere, som hun drømte om, var ved at smuldre. »Jeg spekulerede på, om jeg overhovedet nåede nogle vegne,« skrev hun.

»Jeg følte mig tilskyndet til at slå op i Mormons Bog. I de første fire vers i 1 Ne 18 fandt jeg en løsning på mine bekymringer. Disse

*»Jeg læste om kong Lamonis folk i Alma 19:33, hvis hjerte var blevet forandret, [så] de ikke mere havde noget ønske om at gøre ondt.«
Jeg begyndte at bede om den forandring i hjertet.«*

HJÆLP TIL PERSONLIGE PROBLEMER

»Mormons Bog kan være en hjælp i forbindelse med personlige problemer på en meget virkelig måde. Vil I gerne af med en dårlig vane? Vil I gerne forbedre det indbyrdes forhold i jeres familie? Vil I gerne forøge jeres åndelige evner? Så læs Mormons Bog!«

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Et vidnesbyrd om Mormons Bog«, *Liahona*, jan. 2000, s. 85.

vers beskrev det skib, som Nefi byggede, så hans familie kunne sejle til det forjættede land. Det var af »kunstfærdig forarbejdning« og ikke bygget »på menneskers måde; men jeg byggede det på den måde, som Herren havde vist mig« (v. 1-2). Nefi søgte ofte Herrens råd, mens han byggede skibet. Da skibet var færdigt, »var [det] godt; og ... forarbejdningen af det var overordentlig fin« (v. 4).

Jeg blev klar over, at min egen livsrejse var »kunstfærdig«. Det passede ikke ind i menneskers mønstre, men det skulle nok føre mig på rette vej, hvis jeg søgte Herrens vejledning. Disse vers var en lysstråle i en mørk stund. Mine problemer løste sig ikke på et øjeblik, men jeg fandt det perspektiv, jeg havde brug for. Jeg har nu en berigende karriere, som jeg aldrig havde planlagt.«

Jeg fandt endnu et testamente

Som ung mand spekulerede Adrián Paz Zambrano fra Honduras over, hvorfor Bibelen kun omtaler området omkring Jerusalem, og han funderede over, om Jesus Kristus havde besøgt andre lande.

»Flere år senere kom to missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til mit hjem,« skrev Adrián. »De viste mig Mormons Bog og opfordrede mig til at læse i 3 Nefi, som beretter om Kristi besøg i Amerika.

Mens jeg læste det, kom jeg i tanker om de spørgsmål, jeg havde haft som ung. Jeg havde fundet svarene. Takket være Mormons Bog fandt jeg ud af, at Jesus Kristus havde besøgt det amerikanske kontinent efter sin opstandelse. Jeg blev fyldt af glæde, fordi jeg vidste, at Gud elsker alle sine børn, uanset hvor de er, og hvad deres omstændigheder er.«

Adrián og hans hustru bad sammen for at få at vide, om Kirken var sand, og begge modtog et vidnesbyrd. De blev døbt og bekræftet, og et år senere blev deres familie beseglet i templet.

Sørge for familiens velfærd

Som 30-årig fik Eric James fra New Mexico i USA stillet diagnosen nyrekræft. Han var ung far og blev derfor helt knust ved tanken om, hvorvidt han ville være i stand til at sørge for sin familie.

I Mormons Bog læste han, at Nefi havde spekuleret over det samme, da han knækkede sin fine stålbue. Men da Nefi havde fremstillet en ny bue af træ, kunne han igen sørge for sin familie (se 1 Ne 16:18-23, 30-32).

»Nefis beretning fyldte min sjæl som et strålende lys,« sagde Eric. »Det helbred, som jeg havde haft indtil da, var som Nefis stålbue. Da mit helbred svigtede, var det, som om min bue var knækket. Men jeg indså, at Herren havde velsignet mig med en træbue i form af en nyretransplantation. Transplantationen ville give mig styrke til at sørge for min familie. Det gav mig håb. I dag, næsten ti år senere, forsørger jeg stadig min familie og tjener Herren efter bedste evne.«

Lær børn lydighed

Da argentinske Juan Jose Resanovichs børn var små, slog han op i Mormons Bog, når han havde spørgsmål om, hvordan han

skulle undervise og opdrage sine børn. »Min hustru og jeg ransagede dens sider for at finde inspiration med hensyn til vore børn, og vi fandt altid svar,« skrev han.

Familien Resanovich lærte deres børn lydighed ved at fremhæve Nefis eksempel i (1 Ne 3:5-6):

»Og se nu, dine brødre murrer og siger, at det er noget vanskeligt, som jeg har krævet af dem; men se, jeg har ikke krævet det af dem, men det er en befaling fra Herren.

Tag derfor af sted, min søn, og du skal blive begunstiget af Herren, fordi du ikke har murret.«

»Vi lærte vore børn, at Nefi respekterede sine jordiske forældre og det, der hører Gud til,« skrev Juan. »Vi satte os det mål som familie at tillægge os Nefis holdning med respekt og lydighed.

Hvert af vore børn har udført en mission. Vi skulle ikke overtale dem til at tjene. De har været gode elever, gode venner og gode børn. Vores familie har meget at forbedre, men Mormons Bog er en fantastisk hjælp til at nå vore mål.«

Bryd afhængighedens bånd

Mens Susan Lunt fra Utah i USA kæmpede med et madmisbrug, bad hun om hjælp. Hun slog op i Mormons Bog og læste, at Nefi blev udfriet af de bånd, som hans brødre havde bundet om hans hænder og fødder:

»O Herre, vil du i overensstemmelse med min tro på dig, udfri mig ... Ja, give mig styrke, så jeg kan sprænge disse bånd, som jeg er bundet med.

Og det skete, at ... båndene [blev] løst« (1 Ne 7:17-18).

»Det skriftsted beskrev præcis, hvordan jeg havde det – bundet af afhængighedens bånd,« skrev Susan. »Nefis håndgribelige bånd blev

straks løsnet, da han bad om udfrielse. Mine bånd var ikke håndgribelige, og jeg overvandt ikke min afhængighed på et øjeblik, men da jeg læste de ord, følte jeg en ændring inden i mig. Jeg følte det, som om båndene om mit hjerte, sind og legeme var blevet løsnet, og jeg vidste, at jeg kunne overvinde min afhængighed.«

Susan har gjort store fremskridt, og takket være den inspiration, som hun fandt i Mormons Bog, har hun kunnet bryde andre bånd, som holdt hende fanget, såsom vrede, selvskhed og stolthed. »Jeg ved, at Mormons Bog er Guds ord,« forklarede hun, »og at svarene på alle livets spørgsmål kan findes i den bog.« ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, i »Vi tilføjer vort vidnesbyrd«, *Stjernen*, dec. 1989, s. 13.

SVAR FRA MORMONS BOG

- Hvad er det næste, jeg skal gøre i mit liv? (Se 1 Ne 4:6; Alma 37:36).
- Hvordan kan jeg forbedre mit ægteskab? (Se 1 Ne 5:1-9).
- Hvorfor skal jeg føre dagbog? (Se Jakob 1:2-4; Alma 37:2-4; Hel 3:13-15).
- Hvordan kan jeg blive en bedre ven? (Se Alma 15:18).
- Hvordan kan jeg varetage min kaldelse? (Se Alma 17:2-12).
- Hvad skal jeg bede om? (Se Alma 34:17-27).
- Hvordan kan forsoningen være en hjælp til omvendelse og forandring? (Se Alma 36).
- Hvordan bør jeg reagere, når nogen opfører sig uvenligt? (Se Alma 60-62).
- Hvordan kan jeg beskytte min familie mod verdens ondskab? (Se Hel 5:12; Moro 8:2-3).
- Hvorfor bør jeg gå i kirke? (Se Moro 6:5-9).

Studieforslag: Skriv en liste over dine egne spørgsmål og søg efter svar, mens du bønsumt studerer skrifterne.

*Velkendte oplevelser kan få
os til at undres »mindre og
mindre over et tegn eller et
under fra himlen«.*

Adam C. Olson
Kirkens Tidsskrifter

GENOPDAG

VERDENS UNDERE ... og undgå farerne ved åndelig passivitet

Ciro Villavicencio anslår, at han i løbet af sine første tre år som turistfører i Perus Cusco-region har ført næsten 400 hold turister op til Machu Picchu, inkaernes berømte »glemte by«. Men selv efter hans mange besøg på stedet – der er opført på forskellige lister over verdens vidunderer – har det ikke mistet sin magi.

»Der er altid noget nyt at lære,« siger han. Det er ikke usædvanligt for Ciro at bruge flere timer på at føre besøgende rundt i Machu Picchu. Men han har også set, hvor let man kan miste glæden ved underet. Nogle af hans kolleger gennemfører hele rundvisningen på 45 minutter. »De har mistet interessen,« siger han.

Ciro, der er medlem af Chasqui Menighed og hørrådet i Inti Raymi Stav i Cusco i Peru, mener, at en forståelse af hans kollegers manglende

interesse kunne hjælpe Kirkens medlemmer med at øge deres interesse i et andet af verdens vidunderer – det vigtigste af dem alle – nemlig Jesu Kristi evangeliums »forunderlige værk og under« (se 2 Ne 25:17).

Faren ved tabte underer

Denne afsidesliggende by højt oppe i Andesbjergene i Peru blev forladt af inkaerne sidst i 1500-tallet og forbigået af de spanske erobrere, så den blev glemt af alle, undtagen nogle få. I begyndelsen af det 20. århundrede førte byens genopdagelse til, at flokke af forskere og turister strømmede til.

Efter årtiers studium »mente nogle mennesker, at de havde fundet alt det, der var at finde i Machu Picchu,« siger Ciro. »Når folk mener, at alt er blevet fundet, eller at alt er gjort, så

FOTOS: ADAM C. OLSON, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGVET.

Ligeså længe forskerne har studeret Machu Picchu, er de blevet belønnet med nye opdagelser og yderligere kundskab.

giver de op eller mindsker deres indsats.«

Ciro er bange for, at den samme efterladenhed kan snige sig ind i Kirken. Han har set, hvordan tid og mange oplevelser kan få nogle medlemmer til at blive »mindre og mindre forbavsede over et tegn eller et under fra himlen, i en sådan grad at de [begynder] at blive hårde i hjertet og blinde i sindet og [begynder] at tvivle på alt, som de [har] hørt og set« (3 Ne 2:1).

Tabet af denne undren kan udsætte medlemmer for Satans løgne såsom: Du behøver ikke at lytte til den taler; du ved det jo allerede. Du behøver ikke at gå i søndagsskole; du har jo hørt lektionen før. Du behøver ikke at studere dine skrifter i dag; der er jo ikke noget nyt i dem.

»Og således satte Satan sig igen i besiddelse af folkets hjerte« (3 Ne 2:2).

Det er ikke usædvanligt at opleve op- og nedture i sin begejstring for evangeliet. Men de, der lader en stilstand i den åndelige læring trække ud og blive til en livsstil, står i fare for at miste »det, de har« i form af åndelig indsigt (2 Ne 28:30; se også Matt 25:14-30).

Væk din undren til live

En forståelse af tre sandheder har hjulpet Ciro til at forblive lærevillig trods passivitetens fristelser:

1. Der er mere, som jeg har brug for at vide.

I perioder med intenst studium af skrifterne, såsom på hans mission og som institutlærer, har Ciro opdaget, at der altid er mere at lære, hvad enten det så er et nyt princip eller en ny anvendelse af et, han allerede kendte. Hvad der var endnu vigtigere var, at den nye åndelige kundskab ofte er noget, som han havde brug for til at komme gennem de prøvelser, han stod overfor – eller snart skulle møde.

»En del af det at være lærevillig,« siger han, »er at huske på, at der altid er noget, som jeg ikke ved, men som jeg sikkert burde vide.«

2. Jeg ved, at Helligånden hjælper mig med at lære det, jeg skal lære.

Når man ikke ved, hvad man har brug for at vide, har man brug for en kyndig lærer (se Joh 14:26). Når Ciro studerer skrifterne alene eller sammen med sin hustru, eller når han deltager i klasser og møder, bliver han konstant mindet om, at det ikke betyder noget, hvor ofte han har læst et bestemt vers eller hørt et bestemt begreb.

»Ånden kan lære mig noget, som jeg aldrig har overvejet,« siger han. »Helligånden er læreren.«

3. Det kræver en indsats at lære noget.

Læring er ikke en passiv øvelse.¹ Det kræver et ønske, opmærksomhed, deltagelse og anvendelse af de lærte principper (se Alma 32:27).

»Jeg må tage ansvar for egen læring,« siger Ciro. »Min himmelske Fader tvinger mig ikke til at lære noget.«

Undren belønnes

I Ciro's øjne forbliver Machu Picchu et af verdens vidundere, fordi lige så længe

forskerne har studeret det, er de blevet belønnet med nye opdagelser og yderligere kundskab.

Selv efter et århundredes studie har arkæologer for nylig fundet en begravel-sesplads, lertøj og flere terrassekonstrukti- oner, som alt sammen har bidraget til at øge vores viden om Machu Picchu og inkaerne.

Det samme gør sig gældende med studiet af Jesu Kristi evangelium. »Der er altid noget nyt at opdage i evangeliet, for dem, der gør en indsats,« siger Ciro.

Som med de nye opdagelser i Machu Picchu, der byg- ger på eksisterende viden og giver forskerne en mere fuldstændig indsigt – »og den, der ikke forhærder sit hjerte, til ham gives der en større del af ordet, indtil det er givet ham at kende Guds hemmeligheder, indtil han kender dem fuldstændigt« (Alma 12:10; se også L&P 50:24).

»Evangeliet er en uendelig kilde til levende vand, som vi regelmæssigt skal vende tilbage til,« siger Ciro.

Forunderlige undere

Mens Ciro kigger på fra en afsats højt over Machu Picchu, vandrer flere grupper af turister rundt mellem de ældgamle bygninger. I Ciros øjne er det triste ved nogle af hans kolle- gers manglende interesse, at det ikke blot skader dem selv, men også dem, som kunne opleve underet gennem dem.

At holde vores evangeliske undren i live velsigner ikke

blot os selv, men også alle omkring os. »Den foran- dring, som evangeliet skaber i folks liv, er et under,« siger Ciro. »Og de, der

har oplevet den forandring, kan selv blive et under i andres liv.« ■

NOTE

1. Se David A. Bednar, »Søg lærdom ved tro«, *Liahona*, sep. 2007, s. 16.

Find motivation til at læse i skrifterne

Wilfer Montes Leon

Vi skal bede om motivation til at læse i skrifterne og også om Helligåndens vejledning. Vi skal fryde os over skrifterne; det vil sige nyde Guds ord og fornemme den kærlighed, som vises os gennem de budskaber, som de rummer. Vi må ikke bare lade bogstaverne danse forbi vore øjne, for det er meningen, at vi skal forelske os i dette vidunderlige evangelium.

Hver gang man ransager skrifterne, lærer man mere, og det er gennem dem, at man lærer vor himmelske Faders vilje at kende. Han besvarer ofte vore bønner gennem Kirkens standardværker. Når vi føler fred og modtager inspirerende tanker, kan vi være sikre på, at de kommer fra vor himmelske Fader gennem Helligånden (se L&P 8:1-3).

**Ældste D. Todd
Christofferson**
De Tolv Apostles Kvorum

At se Guds hånd

I VORE DAGLIGE VELSIGNALER

Jeg har foreslået, at det at bede om og at modtage det daglige brød fra Guds hånd er en væsentlig del af at lære at stole på ham og holde ud i livets udfordringer.

I Lukas står der, at en af Jesu disciple sagde til ham: »Herre, lær os at bede, ligesom Johannes lærte sine disciple det« (Luk 11:1). Jesus anviste et mønster for bøn, som kendes som Fadervor (se Luk 11:2-4; se også Matt 6:9-13).

Indeholdt i Fadervor er bønnen: »Giv os i dag vort daglige brød« (Matt 6:11; se også Luk 11:3). Vi har alle daglige behov, som vi henvender os til vor himmelske Fader om. For nogle er det helt bogstavelig talt brød – dvs. den nødvendige mad til, at vi kan opretholde livet den dag. Det kan også være åndelig og fysisk styrke til at overkomme endnu en dag med kronisk sygdom eller en smerteligt langsom helbredelsesproces. I andre tilfælde kan det være mere uhandgribelige behov, der knytter sig til ens pligter eller gøremål den dag – fx at undervise i en lektion eller tage en eksamen.

Jesus lærer os, sine disciple, at vi hver dag bør henvende os til Gud om det brød – den hjælp og støtte – som vi har brug for den pågældende dag. Herrens opfordring om at søge vort daglige brød fra vor himmelske Faders hånd, vidner om en kærlig Gud, der er opmærksom på selv de mindste daglige behov, som hans børn har, og han er ivrig efter at hjælpe en ad gangen. Han siger, at vi kan bede til Herren i tro, »som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Dette er naturligvis enormt betryggende, men det handler om noget mere vigtigt end bare at få hjælp til at klare en dag ad gangen. Når vi søger og modtager det guddommelige brød dagligt, så vokser vores tro på og tillid til Gud og hans Søn.

Se dagligt hen til Gud

Efter deres udvandring fra Egypten tilbragte Israels stammer 40 år i ørkenen, inden de kom

Jesus lærer os, sine disciple, at vi hver dag bør henvende os til Gud om det brød – den hjælp og støtte – som vi har brug for den pågældende dag.

ind i det forjættede land. Denne store skare på flere end en million mennesker skulle have mad. Det er givet, at et så stort antal mennesker på ét sted ikke ville kunne klare sig længe ved jagt, og deres nomadeagtige livsstil på det tidspunkt gjorde, at det ikke var muligt at dyrke afgrøder eller have husdyrhold i tilstrækkeligt stort omfang. Jahve løste den udfordring ved på mirakuløs vis at skaffe dem dagligt brød fra himlen – manna. Gennem Moses instruerede Herren folket om hver dag at samle nok manna til den dag, bortset fra dagen før sabbatten, hvor de skulle samle nok til to dage.

Til trods for Moses' tydelige instruktioner, forsøgte nogle at samle til mere end en dag og gemme det overskydende:

»Moses sagde til dem: »Ingen må levne noget til næste morgen.«

Der var nogle, der ikke adlød Moses, men levnedes noget af det til næste morgen; da var det fuldt af maddiker, så det stank« (2 Mos 16:19-20).

Som lovet kunne de imidlertid på den sjette dag samle det dobbelte af den daglige mængde manna, uden at den blev fordærvet (se 2 Mos 16:24-26). Der var dog atter nogle, som ikke kunne tro uden at se, og de gik ud for at lede efter manna på sabbatten, men »fandt ikke noget« (se 2 Mos 16:27-29).

Ved at give dem de daglige livsfornødenheder en dag ad gangen, prøvede Jahve at lære et folkeslag at udvise tro, et folk, der i løbet af 400 år havde mistet det meste af deres fædres tro. Han lærte dem at have tillid til ham. Israels børn måtte i virkeligheden gå med ham i nuet og stole på, at han ville skaffe dem tilstrækkelig føde til den næste dag *på* den næste dag og så fremdeles. På den måde kunne han

aldrig ligge dem fjernt på sinde eller fra hjertet.

Lige så snart Israels stammer stod i en situation, hvor de kunne sørge for sig selv, skulle de gøre det. På samme måde som vi beder Gud om vort daglige brød – for hjælp i det øjeblik, hvor vi ikke selv kan klare os – skal vi stadig aktivt gøre og sørge for alt det, som står i vores magt.

Stol på Herren

Nogen tid inden jeg blev kaldet som generalautoritet, havde jeg en personlig økonomisk udfordring, som varede i en del år. Det svingede lidt frem og tilbage mellem alvorligt og akut, og det gik aldrig i orden. Til tider truede denne udfordring min families velfærd, og jeg tænkte, at vi nok måtte se en økonomisk ruin i øjnene. Jeg bad om, at en mirakuløs indgriben ville befri os. Selvom jeg mange gange bad om det med stor oprigtighed og et inderligt ønske, var svaret i sidste ende nej. Til sidst bad jeg, som Frelseren gjorde: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Jeg søgte Herrens hjælp i hvert enkelt lille trin på vejen for at komme til en endelig løsning.

Der var tidspunkter, hvor jeg havde opbrugt alle mine ressourcer, hvor jeg ikke havde nogen eller noget sted at henvende mig for at bede om hjælp i min nød. Da jeg ikke havde andre ressourcer, kastede jeg mig ofte ned for min himmelske Fader og tryglede grædende om hans hjælp. Og han hjalp. Nogle gange var det blot med en følelse af fred, en forsikring om, at tingene nok skulle ordne sig. Jeg kunne måske ikke lige se hvordan, men han lod mig vide, direkte eller indirekte, at han ville åbne en udvej. Omstændighederne ændrede sig måske, en

ny og nyttig idé dukkede op i tankerne, en uventet indtægt eller andre ressourcer dukkede op lige i rette tid. På en eller anden måde var der en løsning.

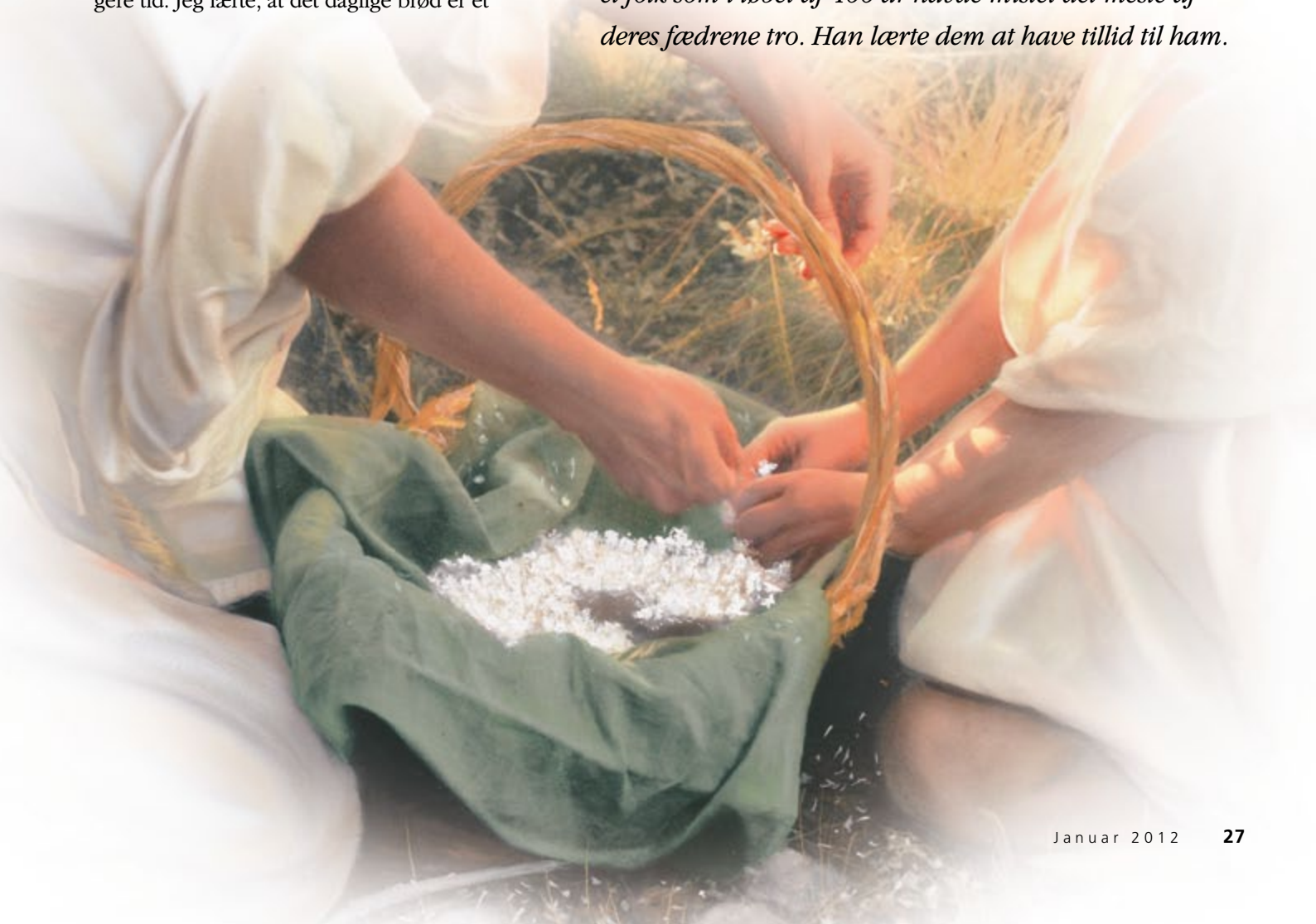
Selvom jeg led dengang, er jeg nu taknemlig for, at der ikke var en hurtig løsning på mit problem. Det faktum, at jeg var tvunget til at henvende mig til Gud om hjælp næsten dagligt over en længere periode, lærte mig virkelig at bede og få svar på mine bønner, og lærte mig på en meget praktisk måde at sætte min lid til Gud. Jeg kom til at kende min Frelser og himmelske Fader på en måde og i en grad, som måske ikke var sket ellers, eller som ville have taget mig meget længere tid. Jeg lærte, at det daglige brød er et

dyrebart gode. Jeg lærte, at manna i dag kan være lige så virkeligt som den fysiske manna var i den bibelske beretning. Jeg lærte at stole på Herren af hele mit hjerte. Jeg lærte at vandre med ham dag for dag.

Tag fat på problemerne

At bede Gud om vort daglige brød frem for vores ugentlige, månedlige eller årlige brød er også en måde, hvorpå vi fokuserer på de mindre og mere medgørlige dele af

Ved at give dem de daglige livsfornödenheder en dag ad gangen, prøvede Jahve at lære et folkeslag at tro, et folk som i løbet af 400 år havde mistet det meste af deres fædrene tro. Han lærte dem at have tillid til ham.

et problem. For at håndtere noget stort, kan vi være nødt til at arbejde med det i små, daglige portioner. Nogle gange kan vi kun klare en dag – eller bare en del af dagen – ad gangen.

I 1950erne overlevede min mor en barsk kræftoperation, som blev fulgt af adskillige smertefulde strålebehandlinger. Hun husker, at hendes mor lærte hende noget i den periode, som har hjulpet hende lige siden:

»Jeg var så syg og svag, og en dag sagde jeg til hende: »Åh, mor, jeg kan ikke klare 16 behandlinger mere.«

Så sagde hun: »Kan du klare den i dag?«

»Ja.«

»Jamen, skat, det er alt, hvad du skal gøre i dag.«

Det har hjulpet mig mange gange, når jeg husker at tage én dag eller en ting ad gangen.«

Ånden kan vejlede os i, hvornår vi skal se fremad, og hvornår vi blot skal bekymre os om denne ene dag eller dette øjeblik.

At nå vores potentiale

Jeg har foreslået, at det at bede om og at modtage det daglige brød fra Guds hånd er en væsentlig del af at lære at stole

Vi har også brug for en daglig portion af guddommeligt brød for at blive det, vi må blive. At omvende og forbedre sig og med tiden nå den »vækst, som kan rumme Kristi fylde«, er en gradvis proces.

på ham og holde ud i livets udfordringer. Vi har også brug for en daglig portion af guddommeligt brød for at blive det, vi må blive. At omvende og forbedre sig og med tiden nå den »vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:13), er en gradvis proces. Det at indarbejde nye og sunde vaner i vores karakter, eller at overvinde dårlige vaner eller afhængighed indebærer ofte en indsats i dag, der skal efterfølges af en anden i morgen og så fremdeles, måske i mange dage, måneder og år, indtil vi opnår sejren. Men vi kan gøre det, fordi vi kan trygle Gud om vort daglige brød, om den hjælp vi har brug for hver dag.

Præsident N. Eldon Tanner (1898-1982), førsterrådsgiver i Det Første Præsidentskab har sagt: »Når vi tænker over værdien af at beslutte os for at gøre det bedre, så lad os beslutte at udøve selvdisciplin og nøje udvælge, hvilke beslutninger vi træffer, og overveje hensigten med at træffe dem for til slut at forpligte os til at holde dem og ikke lade noget forhindre os. Lad os ved begyndelsen af hver dag minde os selv om, at vi kan holde det forsæt denne ene dag.«¹

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har for nylig sagt, at vedholdenhed i enkle hverdagsanliggender såsom familiebøn, skriftstudium og hjemmeaften er vigtige for at skabe en fremgangsrig familie. »Vores vedholdenhed i at gøre de tilsyneladende små ting,« sagde han, »kan føre til betydelige åndelige resultater.«²

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) talte om omvendelse og gav dette råd: »Vi må passe på ikke at blive mismodige og miste håbet, når vi forsøger at blive mere og mere kristuslignende. Det er en livslang proces at blive som Kristus, og

udviklingen og forandringerne kommer ofte så langsomt, at det næsten ikke kan mærkes.«³

Søg Herrens hjælp, når I tjener andre

Husk, at vi ikke alene bør se indad, når vi søger vore daglige mål af guddommeligt brød. Hvis vi skal blive mere som Mesteren, ham, der kom »ikke ... for at lade sig tjene, men for selv at tjene« (Mark 10:45), må vi søge hans hjælp for at kunne tjene andre dag for dag.

Præsident Thomas S. Monson lever mere end nogen anden, jeg kender, efter dette princip. I hans hjerte er der altid en bøn om, at Gud vil åbenbare behov og måder for ham til at hjælpe dem omkring sig – på enhver given dag eller tidspunkt. Et eksempel fra hans tid som biskop viser, at selv en beskeden indsats med Åndens hjælp kan bære bemærkelsesværdig frugt.

»En person, som præsident Monson rakte ud mod, var Harold Gallacher. Hans kone og børn var aktive i Kirken, men ikke Harold. Datteren Sharon havde spurgt biskop Monson, om han »kunne gøre noget for at få gjort hendes far aktiv igen. Som biskop følte han sig en dag tilskyndet til at besøge Harold. Det var en varm sommerdag, da han bankede på Haralds netdør. Biskoppen kunne se Harold sidde i sin stol, ryggede en cigaret, mens han læste avisen. »Hvem er det?« spurgte Harold vrangvilligt uden at se op.

»Din biskop,« svarede Tom. »Jeg er kommet for at hilse på dig og opfordre dig til at komme til vore møder sammen med din familie.«

»Nej, jeg har for travlt,« lød det hånlige svar. Han så slet ikke op. Tom takkede ham for at

Hvis vi skal blive mere som Mesteren, ham, der kom »ikke ... for at lade sig tjene, men for selv at tjene«, vil vi søge hans hjælp for at kunne tjene andre dag for dag.

have lyttet og gik. Familien flyttede uden, at Harold nogensinde kom til et møde i Kirken.

Flere år senere ringede bror Gallacher til ældste Thomas S. Monsons kontor og bad om et møde med ham.

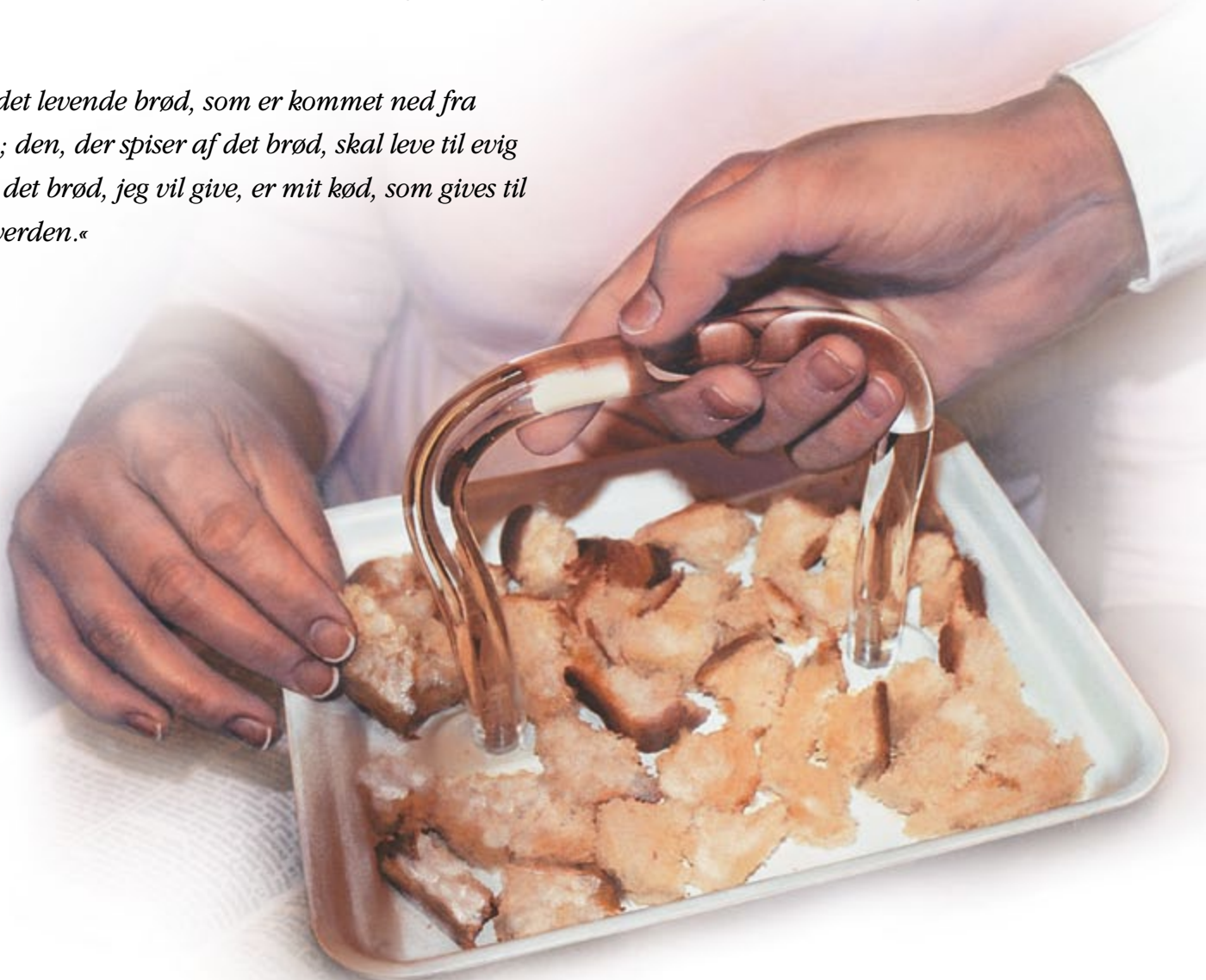
... Da de to mødtes en tid efter, omfavnede de hinanden. Harold sagde: »Jeg er kommet for at undskylde, at jeg ikke rejste mig og lod dig komme ind den sommerdag for mange år siden.« Ældste Monson spurgte, om han var aktiv i Kirken. Harold svarede med et skævt smil: »Jeg er andenrådgiver i

menighedens biskopråd. Din opfordring til at komme i kirke og mit negative svar plagede mig så meget, at jeg besluttede at gøre noget ved det.«⁴

Træf daglige valg

At tænke over vort daglige brød gør, at vi er opmærksomme på livets detaljer, på betydningen af de små ting, der optager vores dagligdag. Erfaringen viser, at en stadig strøm af små venligheder og opmærksomheder i et ægteskab fx bidrager mere til at holde

»Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.«

kærligheden i live og nære et forhold end en lejlighedsvis stor eller dyr gestus.

På samme måde må vi gennem daglige valg forhindre visse snigende påvirkninger i at komme ind i vores liv og blive en del af os. Under en uformel samtale, som ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) og jeg havde for nogle år siden, bemærkede vi, at man kan undgå den meste pornografi og pornografiske billeder blot ved at træffe kloge valg. I det store og hele, er det ganske enkelt et spørgsmål om selvdisciplin om ikke at gå hen, hvor der er sandsynlighed for at finde pornografi – fysisk eller elektronisk. Vi ved godt, at netop fordi det er så tragisk udbredt, kan pornografi dukke overraskende op for en person, som uforvarende bare gør sit job. »Ja,« sagde ældste Maxwell, »men så kan man slukke for det med det samme. Man behøver ikke at invitere det indenfor og bede det tage plads.«

Det samme gælder andre nedbrydende påvirkninger eller vaner. Når vi hver dag er opmærksomme på at undgå bare begyndelsen til noget sådant, kan det beskytte os mod at vågne op en skønne dag og indse, at en ond svaghed har slået rod i vores sjæl på grund af uopmærksomhed.

I virkeligheden er der ikke mange ting i løbet af en dag, som er helt uden betydning. Selv det dagligdags og det gentagne kan være små, men betydningsfulde byggesten, som med tiden opbygger den disciplin, karakter og orden, der skal til for at realisere vore planer og drømme. Tænk derfor, når I beder om jeres daglige brød, nøje over jeres behov, både hvad I måtte mangle, og hvad I må beskyttes mod. Når I går i seng, så tænk over dagens sejre og nederlag, og hvad der skal til for at gøre morgendagen lidt bedre.

Og tak vor himmelske Fader for den manna, han har lagt langs jeres vej, og som holdt jer i live den dag. Jeres tanker vil øge jeres tro på ham efterhånden, som I ser hans hjælpende hånd i forbindelse med at udholde visse ting og ændre andre. I bliver i stand til at glæde jer over endnu en dag, endnu et skridt tættere på det evige liv.

Tænk på livets brød

Frem for alt så husk på, at vi har ham, på hvem mannaen var et forbillede og symbol nemlig Forløseren.

»Jeg er livets brød.

Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde.

Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør.

Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden« (Joh 6:48-51).

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Livets Brød, Jesus Kristus, lever, og om hans forsonings uendelige kraft og rækkevidde. I sidste ende består vort daglige brød af hans forsoning og nåde. Vi bør søge ham dagligt, gøre hans vilje dagligt og blive ét med ham, som han er ét med Faderen (se Joh 17:20-23). Må vor himmelske Fader skænke os dagligt brød, når vi gør det. ■

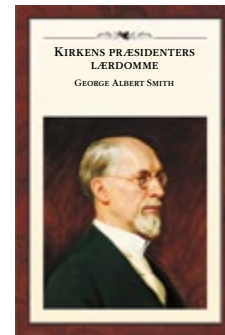
Fra en tale til Kirkens Uddannelsessystem den 9. januar 2001. Den fulde tekst findes på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. N. Eldon Tanner, »I dag vil jeg ...«, *Liahona*, mar. 2003, s. 27-28.
2. David A. Bednar, »Mere flittige og engagerede hjemme«, *Liahona*, nov. 2009, s. 20.
3. Ezra Taft Benson, »En stor forandring i hjertet«, *Stjernen*, mar. 1990, s. 7.
4. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson*, 2010, s. 160-161.

I sidste ende består vort daglige brød af Frelserens forsoning og nåde.

HAN LEVEDE, SOM HAN LÆRTE

Episoder fra præsident George Albert Smiths liv viser, at han ikke blot troede på evangeliet – han efterlevede det.

Ted Barnes

Undervisningsafdelingen

Hen mod slutningen af en stressende dag sad John A. Widtsoe på sit kontor, »ganske træt efter dagens arbejde«. Han stod over for et kontroversielt problem, og han følte den tunge vægt af sit ansvar. »Jeg var udmattet,« fortalte han.

»Netop da bankede det på døren, og ind trådte George Albert Smith. Han sagde: »Jeg er på vej hjem efter arbejde. Jeg tænkte på dig og de problemer, du skal løse. Jeg kom ind for at trøste dig og velsigne dig ...«

Det vil jeg aldrig glemme. Vi talte sammen i nogen tid; vi skiltes, og han gik hjem. Mit hjerte var lettet. Jeg var ikke længere udmattet.«

Da ældste Widtsoe (1872-1952) mange år senere som medlem af De Tolv Apostles Kvorum mindedes denne oplevelse, sagde han: »Sådan var George Albert Smith ... Han gav af sin tid og sin styrke.«¹

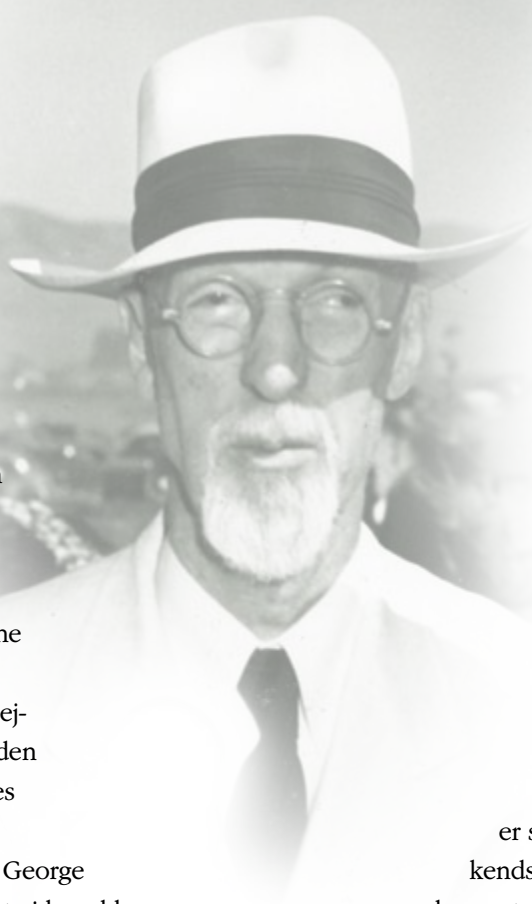
George Albert Smith (1870-1951), som tjente som Kirkens ottende præsident fra 1945 til 1951, mente, at hvis vi virkelig har et vidnesbyrd om Jesu Kristi

evangelium, vil det komme til udtryk i vores liv – især i den måde, hvorpå vi behandler andre. »Et korrekt og konsekvent liv,« sagde han, »er det stærkeste vidnesbyrd, vi vil kunne bære om sandheden af dette værk.«²

I *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith*, studiemateriale for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen 2012, bliver præsident Smiths vidnesbyrd udtrykt med stor vægt – både gennem hans lærdomme og gennem beretninger fra hans liv. Det følgende er nogle eksempler på disse beretninger og lærdomme.

Venlighedens kraft

Engang på en varm sommerdag udførte nogle arbejdere reparationer på vejen uden for præsident Smiths hjem. Efterhånden som arbejdet blev hårdere, og solen bagte, begyndte arbejderne at anvende et forfærdeligt sprog. Kort efter henvendte nogle af naboerne sig til arbejderne og skældte dem ud for deres anstødelige sprog og påpegede, at George Albert Smith boede lige i nærheden. Det gjorde ikke indtryk på arbejderne, som bare bandede endnu mere.

Imens stod præsident Smith i sit køkken og blandede en kande saftvand. Han bragte det ud på en bakke sammen med nogle glas og sagde til arbejderne: »Kære venner, I ser varme og trætte ud. Hvorfor kommer I ikke og sidder under mine træer og får noget koldt at drikke?«

Ydmyge og taknemlige tog arbejderne imod hans tilbud, og efter den velkomne pause fuldførte de deres arbejde omhyggeligt og stille.³

Oplevelser som denne skildrer George Albert Smiths overbevisning om, at vi kan »klare vore problemer i en kærlig og venlig ånd over for alle.«⁴ »Der er dem, der begår fejltagelser,« sagde han. »Der findes dem blandt os i dag, der er faret vild, men de er vor Herres børn, og han elsker dem. Han har givet dig og mig ret til at opsøge dem i venlighed og kærlighed, med tålmodighed og et ønske om at velsigne og søge at vinde dem væk fra de fejltagelser, de begår. Jeg har ikke ret til at dømme nogle af dem ... Men hvis jeg ser dem gøre noget forkert, så har jeg ret til på en eller anden måde om muligt at få dem ind på den rette vej, der fører til evigt liv i det celestiale rige.«⁵

»Hvilken glæde, hvilken trøst og hvilken tilfredsstillelse vore venner og bekendte kan nyde godt af takket være venlighed. Hvor ville jeg gerne skrive dette ord med store bogstaver i luften og male det med strålende farver. Venlighed er den kraft, som Gud har givet os til at åbne hårde hjerter og blødgøre stædige sjæle.«⁶

Fortæl andre om evangeliet

Præsident Smith betragtede det at forkynde evangeliet som »det største udtryk for venlighed.«⁷ Han anerkendte og glædede sig over den godhed, som han fandt i andre trossamfund, men han vidste, at det gengivne evangelium var noget enestående og værdifuldt for menneskeheden.

Engang mens han tjente som missionspræsident, sagde en eller anden til ham: »Tja, så vidt jeg kan se,

er jeres kirke lige så god som enhver anden kirke.«

»Jeg går ud fra, at han troede, at han gav os et stort kompliment,« bemærkede præsident Smith.

»Men jeg sagde til ham: »Hvis den kirke, jeg repræsenterer her, ikke er vigtigere for menneskenes børn end enhver anden kirke, så har jeg forfælt min pligt her.«⁸

En af grundene til, at vores budskab er så vigtigt, sagde præsident Smith, er den kendsgerning, »at de sidste dages hellige er de eneste, som har myndighed fra vor himmelske Fader til at forrette evangeliets ordnancer. Verden har brug for os.«⁹

Af den årsag ønskede præsident Smith, at sidste dages hellige skulle føle »et stærkt og begejstret ønske om at fortælle vor Faders børn om alt det gode, som han så gavmildt har udøst over os.«¹⁰

»Jeg føler sommetider, at vi ikke i tilstrækkelig grad fornemmer betydningen af evangeliet, at vi ikke underviser med den oprigtighed, det kræver.«¹¹

En nær ven bemærkede, at præsident Smith var et eksempel på »oprigtighed« i forkyndelsen af evangeliet: »Ved flere lejligheder havde jeg det privilegium at rejse med tog sammen med præsident Smith. Hver gang lagde jeg mærke til, at så snart folk havde indfundet sig, tog han nogle få pjecer om evangeliet op fra sin taske, lagde dem i sin lomme og bevægede sig derpå rundt blandt passagererne. På sin venlige, behagelige måde stiftede han snart bekendtskab med en medrejsende, og efter kort tid kunne jeg høre ham berette, hvordan profeten Joseph Smith grundlagde Kirken, eller fortælle om de helliges udvandring fra Nauvoo og deres prøvelser og vanskeligheder med at krydse sletterne til Utah, eller forklare nogle evangeliske principper til sin nyfundne ven. Samtale efter samtale fulgte med den ene passager efter den anden, indtil rejsen var slut. I al den tid jeg har kendt præsident

Smith, hvilket har strakt sig over 40 år, har jeg lært, at uanset hvor han befinder sig, er han først og fremmest missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«¹²

Undervis vore børn

George Albert Smith og hans hustru, Lucy, tog foraningen om at »opdrage [deres] børn i lys og sandhed« alvorligt (L&P 93:40). Deres datter Edith fortalte, hvordan hendes far ved en bestemt lejlighed havde udnyttet en mulighed for at undervise. Hun havde taget sporvognen hjem fra en klavertime, og konduktøren havde forsømt at tage imod hendes penge. »Af en eller anden årsag gik han forbi mig,« mindedes hun, »og jeg nåede frem til mit stoppested med mønten i hånden, og jeg var faktisk glad for, at jeg havde fået turen gratis ...

Jeg løb glad hen til far for at fortælle ham om mit held. Han lyttede tålmodigt til min historie. Jeg begyndte at synes, at jeg havde haft stor succes ...

Da jeg var færdig med min historie, sagde far: »Men søde skat, selv om kontrolløren ikke ved det, så ved du og jeg og vor himmelske Fader det. Så vi er stadig tre, der skal forvises om, at du betaler fuld pris for den modtagne ydelse.«

Edith gik tilbage til gadehjørnet og betalte sin billet, da sporvognen vendte tilbage. Hun udtrykte senere: »Jeg er virkelig taknemlig for en far, som var klog nok til venligt at påpege min fejl, for hvis han ikke havde gjort det, kunne jeg have troet, at han bifaldt det.«¹³

Præsident Smith lærte Kirkens medlemmer, at kærlighed rummer kraften til at inspirere vore børn til at leve retskaffent: »Lær jeres børn at overholde de moralske regler. Omgiv dem med kærlighedens arme, så de

Præsident Smith fremviser Mormons Bog til Many Turquoise (til venstre) og Manuelito Begay.

overhovedet ikke har noget som helst ønske om at tage del i de fristelser til at gøre ondt, der omgiver dem på alle sider.«¹⁴

»Det er vores pligt – jeg bør sige, at det er vores privilegium såvel som vores pligt at tage os tilstrækkelig tid til at værne om vore børn og elske dem således og gøre os fortjente til deres kærlighed, at de med glæde lytter til vores råd og vejledning.«¹⁵

Evige familier

George Albert og Lucy Smith havde været gift i 40 år, da Lucy gik ind i en længere periode med dårligt helbred. Skønt præsident Smith var bekymret for hende og trøstede hende, så godt han kunne, krævede hans pligter som generalautoritet ofte, at han var væk hjemmefra. Efter at præsident Smith en dag havde holdt tale ved en begravelse, rakte nogen ham en besked om, at han skulle skynde sig hjem. Han skrev senere i sin dagbog:

»Jeg forlod straks kirkebygningen, men min elskede hustru havde taget sit sidste åndedrag, før jeg nåede hjem. Hun gik bort, mens jeg talte ved begravelsen. Jeg er selvfølgelig blevet berøvet en hengiven medhjælper og bliver ensom uden hende.

Skønt min familie er sorgfulde,« fortsatte han, »så trøstes vi dog ved visheden om, at vi skal genforenes med hende, hvis vi forbliver

Præsident Smith betragtede forkynnelsen af evangeliet som »den største venlighed«, fordi »de sidste dages hellige er de eneste, der har myndighed fra vor himmelske Fader til at forrette evangeliets ordnancer. Verden har brug for os.«

trofaste ... Herren er venlig og har fjernet dødens brod, hvilket jeg er dybt taknemlig for.«¹⁶

Præsident Smith fandt styrke og trøst i sit vidnesbyrd om frelsesplanen og tempelordinancerne, som knytter familier sammen for evigt. Han sagde:

»Forsikringen om, at vores forhold her som forældre og børn, som ægtemand og hustru fortsætter i himlen, og at dette blot er begyndelsen til et storslået og herligt rige, som vor Fader har bestemt, vi skal arve på den anden side, fylder os med håb og glæde.

Hvis jeg skulle forestille mig, som så mange gør, at nu, hvor min elskede hustru og mine elskede forældre er borte, er de ude af mit liv for evigt, og jeg skal aldrig se dem igen, så ville det frarøve mig en af de største glæder, jeg har i livet: Forventningen om at møde dem igen og modtage deres velkomst og hengivenhed og takke dem fra mit hjertes allerinderste for alt, hvad de har gjort for mig.«¹⁷

»Når vi forstår, at døden kun er et af de skridt, som Guds børn skal tage undervejs i evigheden, og at det er ifølge hans plan, frarøver det døden sin brod og bringer os ansigt til ansigt med det evige livs virkelighed. Det har været mange familiers lod at sige midlertidigt farvel til dem, de elsker. Når sådanne dødsfald forekommer, forstyrrer de os, hvis vi lader dem gøre det, og bringer således stor sorg ind i vores liv. Men hvis vore åndelige øjne kunne åbnes, og vi kunne se, er jeg sikker på, at vi ville blive trøstet, med det, vore øjne ville skue. Herren har ikke efterladt os uden håb. Tværtimod har han givet os al mulig forsikring om evig lykke, hvis vi vil tage imod hans råd og vejledning, mens vi er her på jorden.

Det er ikke en forgæves drøm. Det er kendsgerninger.«¹⁸

Kærlighed og tjeneste

Præsident Smith var nok bedst kendt for den kærlighed, som han viste andre. Han mente, at kærlighed var kernen i evangeliet. Han fortalte de hellige: »Hvis Jesu

Øverst: Præsident Smith med sin søn George Albert Smith jun. Herover: Et nummer af Time fra 1947 bragte en artikel om præsident Smith og Kirken.

Kristi evangelium, som I har fået, ikke har sået den følelse af kærlighed i jeres hjerte for jeres medmennesker, da ønsker jeg at sige, at I ikke i fuld udstrækning har benyttet jer af den vidunderlige gave, der kom til jorden, da denne kirke blev organiseret.«¹⁹

Som Kirkens præsident velsignede præsident Smith tusinder af mennesker gennem den verdensomspændende velfærdsindsats og andre initiativer. Ikke desto mindre fandt han også tid til mindre, mere personlige barmhjertighedsgerninger. En af hans venner, ældste Richard L. Evans (1906-1971) fra De Tolv Apostles Kvorum, skrev: »Det er ikke usædvanligt før og efter arbejdstid at se ham vandre på hospitalsgange og besøge stue efter stue, velsigne, opmuntre og opløfte med sin uanmeldte ankomst på de steder, hvor hans tilstedeværelse med trøst og forsikring er så uendelig velkommen ... Det er typisk for ham at tage hen, hvor som helst han føler, han kan yde hjælp og opmuntring.«²⁰

Præsident Thomas S. Monson har fortalt dette eksempel på præsident Smiths kærlighed: »En kold vintermorgen i Salt Lake City var snerydningsholdet i færd med at fjerne nogle store sne- og isbunker fra gadens rendesten. Det faste hold fik hjælp fra nogle midlertidige arbejdere, som desperat havde brug for arbejde. En af disse havde kun en tynd trøje på og frøs bitterligt. En slank mand med veltrimmet skæg standsede op foran holdet og sagde til arbejderen: »Du er nødt til at have mere end den trøje på en morgen som denne. Hvor er din frakke? Manden svarede, at han ikke havde nogen frakke at tage på. Den fremmede tog derpå sin egen overfrakke af, gav den til manden og sagde:

»Denne frakke er din. Den er ulden og skal nok holde dig varm. Jeg arbejder lige overfor på den anden side af gaden.« Gaden var South Temple. Den barmhjertige samaritaner, som gik ind i Kirkens administrationsbygning uden overfrakke for at udføre sit daglige arbejde, var præsident George Albert Smith fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans uselviske og gavmilde gerning afslørede hans gode hjerte. Han var bestemt sin broders vogter.«²¹

Dagliglivets detaljer

Hvad enten han forkyndte sin tro blandt togpassagerer eller gav en frysende gadefej sin egen frakke, så forkyndte præsident George Albert Smith konstant sit vidnesbyrd gennem sine handlinger så vel som sine lærdomme. Et fremtrædende tema, som går igen i *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith* er, at Jesu Kristi evangelium bør have en stærk indflydelse på vores liv.

Som en iagttagelse har sagt om præsident Smith: »Hans religion er ikke en lære lagt på køl. Den er ikke kun teori. Den betyder mere for ham end en beundringsværdig plan. Den er mere end en livsfilosofi. For én så praktisk anlagt som ham er religion den ånd, hvorved et menneske lever, hvorved det gør ting, om det så blot er at sige et venligt ord eller give et glas vand. Hans religion er nødt til at komme til udtryk i gerninger. Den må omfatte hverdagens detaljer.«²²

Præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961), en af hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, opsummerede præsident Smiths liv med disse ord: »Han er et af de få mennesker, hvorom man kan sige, at han levede, som han lærte.«²³ ■

NOTER

1. John A. Widtsoe, i Conference Report, apr. 1951, s. 99; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith*, 2011, s. xxxvii.
2. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 8.
3. Se *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 215.
4. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 215.
5. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 218.
6. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 218-219.
7. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 118.
8. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 145.
9. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 119.
10. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 122.
11. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 144.
12. Preston Nibley, i *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 117.
13. Se *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 225.
14. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 230.
15. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 219.
16. Se *Lærdomme: George Albert Smith*, s. xxvii.
17. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 79.
18. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 73.
19. *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 13.
20. Richard L. Evans, i *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 11-12.
21. Thomas S. Monson, i *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 12.
22. Bryant S. Hinckley, i *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 2.
23. J. Reuben Clark jun., i *Lærdomme: George Albert Smith*, s. 2.

BATTERIER OG BITRE VINDE

En dag efter min vagt i templet i Idaho Falls i Idaho, tilbød jeg at køre to brødre ud til deres bil, som var gået i stå på hovedlandevejen lidt syd for Idaho Falls i USA. Et venligt ægtepar var stoppet op den bitterligt kolde decemberdag og havde kørt bror Thompson og bror Clark det sidste stykke vej til templet.

Bror Thompson var overbevist om, at hans bil skulle have nyt batteri. Jeg kørte ham hen til et værksted i nærheden, så han kunne købe et batteri, og da jeg havde værktøj i bilen, tilbød jeg at skifte det.

Heldigvis havde jeg et par nye handsker og min vinterjakke med. Jeg lukkede kølerhjelmene op og gjorde mig klar til at udskifte det gamle batteri med det nye.

For at kunne udskifte batteriet skulle jeg først løsne og flytte flere bildele, som blandt andet tanken til vinduesviskervæsken. Jeg opdagede hurtigt, at mit værktøj ikke passede til de metriske bolte, og flere skruer ville slet ikke give sig. Jeg anvendte forskelligt værktøj, men intet rokkede sig. Temperaturen udenfor lå på omkring -15 grader, og de lastbiler, der drønedes forbi, skabte vindstød, som var iskolde. Jeg var nået til et koldt, fortvivlende dødt punkt.

Jeg henvendte mig til den eneste tilgængelige hjælpekilde. Jeg bad inderligt og forklarede min nød til min himmelske Fader og bad om,

at han enten ville løsne boltene og skruerne eller vise mig, hvordan jeg skulle gøre det. Jeg afsluttede min bøn, greb en tang og tog fat på en genstridig skrue. Den var allerede løs! Jeg opsendte en stille og inderlig tak, mens jeg fjernede skruen og fortsatte.

Snart fandt jeg endnu en irriterende, genstridig bolt dybere nede i bilen. Da jeg igen var låst fast, bad jeg endnu mere inderligt om hjælp, og med styrket tillid. Denne gang følte jeg mig vejledt til at løsne nogle dyberesiddende bolte først og så vride batteribøjlen,

så det gjorde jeg. Den genstridige bolt løsnedes nu let. Kort efter kunne jeg trække det gamle batteri fri.

Jeg skubbede det nye batteri på plads og begyndte at samle alle løsenede dele, så godt jeg kunne med følelsesløse fingre. Så fastgjorde jeg el-kablet. Bror Thompson drejede på nøglen og smilede bredt, da motoren startede. Taknemligt lukkede jeg kølerhjelmene. Jeg havde stået udenfor i omtrent en time, og mine underben og fødder var helt følelsesløse, da jeg stift vaklede tilbage til min bil.

Jeg anvendte forskelligt værktøj, men intet rokkede sig. Jeg var nået til et koldt, fortvivlende dødt punkt.

Jeg fulgte efter bror Thompson og bror Clark til deres hjem for at sikre mig, at de nåede trygt frem. Mens jeg kørte, følte varmen i min bil herlig, og mine ben og fødder blev langsomt varme igen. Jeg takkede inderligt min himmelske Fader for hans hjælp. Min respekt var til gengæld vakt over at vide, at han havde besvaret disse brøders bøn ved at sende mig som hans tjener. På sin egen vidunderlige måde havde han sørget for deres behov og styrket min tro. ■

C. Lee Bendixsen, Idaho i USA

EN VÆRDSAT EJENDEL

Jeg arbejdede i et kundeservicecenter, hvor det var umuligt for medarbejderne at pleje særlig meget social samvær. Vores afdelingsleder besluttede så at arrangere en frokost for hele gruppen en lørdag, så vi kunne lære hinanden bedre at kende. Hun sagde, at vi hver især skulle tage noget med som betød meget for os og forklare, hvorfor det havde betydning.

Mens jeg overvejede hendes anmodning, slog det mig, at det var en mulighed for at fortælle mine kolleger om evangeliet. Da religion er et ømtåleligt emne, var jeg klar over, at jeg måtte være forsigtig med, hvad jeg tog med mig, og hvordan jeg forklarede dets betydning for mig.

Da dagen for frokosten oprandt, nød vi alle at lære hinanden bedre at kende. Efter frokosten begyndte vores afdelingsleder aktiviteten ved at præsentere sin skattede ejendel – et album med familiefotos. Hun fortalte os om nogle af de vanskeligheder, hun havde haft, da hun blev separeret fra sin mand, blev enlig mor og begyndte på en ny tilværelse.

Efter en del andre præsentationer blev det min tur. Jeg fortalte mine kolleger, at min genstand var noget, som jeg havde med mig hver dag: Nemlig min VDR-ring. Jeg fortalte dem, at bogstaverne stod for »Vælg Det Rette«, og at den ring altid mindede mig om at holde Guds befalinger. Flere af dem stillede spørgsmål om Kirken og de sidste dages helliges tro, hvilket gav mig mulighed for at fortælle dem om

familiens betydning i vor himmelske Faders plan for hans børn, at familier kan være evige, og at vi har en Frelser, som gav sit liv for os. Jeg fortalte også om nogle oplevelser fra min mission. Mens jeg talte, fornemmede jeg Ånden, og det samme gjorde mine kolleger.

Siden da var der nogle, som stillede spørgsmål om evangeliet, og jeg inviterede flere af dem til at komme med i kirke. Jeg skiftede senere job og fandt aldrig ud af, om nogle af dem blev interesseret i at vide mere, men jeg havde det godt med at have fortalt dem, at den sande Jesu Kristi Kirke er på jorden, og at vor himmelske Fader har en plan for sine børns lykke.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi et ansvar for at forkynde evangeliet. Gennem små og enkle ting som en VDR-ring kan vi forkynde storslåede lektier, som kan udvirke frelse for vore brødre og søstre. ■

Rafael Barrios, Santa Fe i Argentina

Da religion er et ømtåleligt emne, vidste jeg, at jeg måtte vælge min genstand med omhu.

Da jeg satte mig på sofaen, overvældet af følelser, gik vores toårige søn hen til det tomme tæppe og hviskede: »Davs, lillesøster.«

LÆS DIN MORMONS BOG

V i skulle have været lykkelige, men vores hjerte var sorgfuldt, og vores favn var tom. Debra Caelia Carter blev som ventet født den 26. april 2010, men hun var dødfødt.

Da vi vendte hjem igen, bar jeg på det lille lyserøde tæppe, som vi havde holdt og omfavnet Debra i på hospitalet. Da jeg satte mig på sofaen, overvældet af følelser, gik vores toårige søn hen til det tomme tæppe og hviskede: »Davs, lillesøster. Jeg elsker dig.«

Tårene strømmede ned ad mine kinder, og jeg vendte ansigtet bort. Da jeg gjorde det, fik jeg øje på teksten på en plakat fra *Lille Liahona*, som hang på væggen: »Vor himmelske Fader er kun en bøn væk, og Helligånden inden for en hviskens rækkevidde.«¹

Jeg begyndte at udøse mit hjerte til Gud i stille, inderlig bøn. Da jeg gjorde det, fornemmede jeg Helligånden hviske: »Læs din Mormons Bog igen.« Jeg var lige blevet færdig med at læse den, men følelsen var stærk, og tilskyndelsen tydelig.

Da jeg stod op den næste morgen, begyndte jeg at læse Mormons Bog. Jeg brugte blyanter og understregningsfarver til at fremhæve alle vers om tro, bøn, håb, Jesu Kristi karaktertræk, forkyndelse af evangeliet og adlydelse af Herrens røst. Jeg vidste, at jeg skulle gøre det, som Nefi, Enosh, Moroni og andre profeter fra Mormons Bog havde gjort, da de led trængsler. Og jeg måtte gøre det med samme kærlighed

til Frelseren, som fyldte deres liv i svære tider.

Under mit daglige, personlige studium af skrifterne fornemmede jeg Herrens arme omslutte mig med hans kærlighed, og jeg fornemmede kraften i hans sonoffer for alle. Ånden talte til mig, en fred fyldte mig, og jeg fik svar på mine inderlige bønner. Det gav mig styrke midt i sorgen at overveje de ord, som jeg læste.

En dag fyldte Ånden mig med glæde, da jeg læste disse ord:

»... derfor elsker jeg små børn med en fuldkommen kærlighed, og de er alle lige og delagtige i frelsen ...

Små børn ... levende ved [Gud] på grund af hans barmhjertighed ...

For se, *alle små børn er levende i Kristus*» (Moro 8:17, 19, 22; fremhævelse tilføjet).

Det var, som om jeg kunne se min datter *levende* i Kristus – smilende og lykkelig i hans favn. Fra det øjeblik følte jeg kraften til at holde ud, og jeg fornemmede et nyt håb for min familie tændes i min sjæl. Jeg vidste, at hvis vi ville holde fast ved forsoningen, skrifterne, de levende profeters ord og hinanden gennem vore tempelpagter, kunne vi blive genforenet som familie for evigt.

Jeg elsker Mormons Bog, som tydeligt vidner om Jesus Kristus, det han gjorde og gør for os, og det, som vi skal gøre for at blive som han. Mormons Bog kaster lys i mit liv og fylder mit hjerte med håb i Kristus. ■

Jewelene Carter, Virginia i USA

NOTE

1. Fra Elaine S. Dalton, »Til alle tider og i alle ting og på alle steder«, *Liahona*, maj 2008, s. 118.

FARS SKO

For mange år siden, da mine forældre hjalp Hjælpeforeningen med at samle tøj, sko og andre genstande, som skulle doneres til de nødlidende, fik min far øje på et par velholdte sko, som lå midt i en dyngge ting. I det øjeblik følte han en tilskyndelse til at beholde skoene.

Min mor lo og sagde: »Det par sko er tre numre for små til dig. Du kan jo slet ikke passe dem!«

Min far insisterede imidlertid. Efter at flere af søstrene havde lavet sjov med ham, gav de ham endelig lov til at beholde skoene.

Så snart han kom hjem, pudsede han dem, fyldte dem med avispapir og stillede dem i en æske oven på sin kommode. Vi fik besked på ikke at røre æsken. I fem år stod den det samme sted.

En dag flyttede en ny familie ind i nabohuset. De havde to børn og et spædbarn på et halvt år. Min søster og jeg blev straks venner med deres to piger, som var på vores alder. Vi fortalte vore nye venner om det, som vi lærte i kirken, og vi inviterede dem med i Primary. De var meget begejstrede og ivrige efter at høre mere om det, som vi havde fortalt dem.

Da de kom hjem fra Primary, fortalte de deres forældre om Kirken. Vores forældre inviterede hele familien til at blive undervist af missionærene og komme med i kirke. Det tog de med glæde imod. De var begejstrede for lektionerne,

og vi glædede os til at gå i kirke med dem.

Men da det blev søndag, virkede deres døtre bedrøvede. Da vi spurgte, hvad der var i vejen, sagde de, at deres forældre ikke længere ville med i kirke.

Vi blev skuffede og bad far om at tale med deres forældre. Da han fortalte dem om velsignelserne ved at gå i kirke, svarede faderen: »Ja, det ved jeg alt sammen. Problemet er, at jeg ikke har gået med andet end mine tennissko i lang tid, og jeg ved, at vi skal være velklædte i kirken.«

I det øjeblik kiggede far hen på mor. Hun vidste præcis, hvad hun

skulle gøre. Skoene på fars kommode passede perfekt til vore venners far, og hele familien gik med os i kirke. Det blev en pragtfuld søndag for både dem og os. De blev snart medlemmer af Kirken, og i dag er de en dejlig, evig familie.

Jeg ved, at min far blev vejledt af Helligånden til at beholde de sko. Derfor søger jeg altid Åndens vejledning, når jeg er på udflugt efter familier, der er parate til at modtage evangeliet. Jeg ved, at vor himmelske Fader bereder familier, og jeg ved, at vi skal søge efter dem og føre dem til Kristus. ■

Priscilla Costa Xavier, São Paulo i Brasilien

Min far følte sig stærkt tilskyndet til at beholde skoene, selv om min mor lo og sagde: »Det par sko er tre numre for små til dig.«

SE OP

Det er en udfordring for os alle ikke at se til siden for at finde ud af, hvordan andre ser os, men at se opad for at finde ud af, hvordan vor himmelske Fader ser os.

**Ældste
Carl B. Cook**
De Halvfjerds

Som ung mand blev jeg kaldet på mission til Hamburg i Tyskland. På sprogskolen – forløberen for vore dages missionærskole – kæmpede jeg med at lære sproget. Da den første og siden den anden uge gik, bemærkede jeg, at de andre i mit distrikt lærte meget hurtigere end jeg gjorde. Mens de gik videre til vanskeligere begreber, forblev mine *die, der* og *das* en katastrofe.

Jeg begyndte at blive bekymret – og modløs. Hvordan skulle jeg med held kunne udføre en mission, hvis jeg ikke kunne kommunikere med det folk, jeg var kaldet til at undervise?

Jeg bad om hjælp og fik en præstedømmesignelse, som gav mig en vis opmuntring. Men jeg blev ved med at søge og kæmpe, og en dag følte jeg mig mere anspændt og bekymret end nogensinde før. Da min kammerat og jeg gik ned ad en gang, stoppede jeg ud for pedellens lille rum. Jeg bad min kammerat om at vente på mig et øjeblik. Jeg smuttede ind i det lille rum og knælede på

en moppe. Jeg begyndte at bede min himmelske Fader om trøst.

Herren besvarede min bøn. Jeg fornemmede denne tanke komme til mit sind: »Jeg har aldrig kaldet dig til at mestre det tyske sprog. Jeg har bare kaldet dig til at tjene af hele dit hjerte, sind og styrke.«

Jeg tænkte: »*Det kan jeg godt klare.*« Jeg kan tjene af hele mit hjerte, sind og styrke. Hvis det er det, Herren har kaldet mig til, *så kan jeg klare det.*« Jeg rejste mig og følte mig utroligt lettet.

Fra det øjeblik ændrede min målestok sig. Jeg målte ikke længere min fremgang og succes mod min kammerats eller mod andre medlemmers af mit distrikt. I stedet fokuserede jeg på, hvordan Herren syntes, at jeg klarede det. I stedet for at kigge til siden

og sammenligne mig med andre, begyndte jeg at kigge op, så at sige, for at finde ud af, hvad *han* mente om min indsats.

Jeg tror ikke, at jeg lærte sproget hurtigere eller meget bedre fra da af, men jeg følte ikke længere den bekymring, jeg tidligere havde følt. Jeg vidste, hvad Herren forventede af mig, og at jeg magtede at gøre det.

Jeg begyndte at rådføre mig med Herren om morgenen og fortælle ham, at jeg ikke vidste, hvad dagen ville bringe, men at jeg ville gøre mit bedste. »Lad mig lære det, som jeg kan lære,« bad jeg, »men uanset hvad, vil jeg yde mit bedste for dig i dag.«

Om aftenen bad jeg igen for at aflægge rapport om, hvad jeg havde studeret, og hvad jeg havde udrettet. Jeg fortalte min himmelske Fader om både mine kampe og mine succeser. Jeg var begyndt at henvende mig til ham – ikke til andre eller endog mig selv – for at få vurderet min fremgang.

Den lektie, som jeg lærte i det lille kosteskab for mere end 35 år siden, er blevet bevaret i mit sind gennem flere kaldelser og opgaver. Når jeg er blevet bedt om at udføre noget, hvor forventningerne synes større end mine evner, har jeg tænkt på den oplevelse og sagt til mig selv: »Vent. Hvem har kaldet dig? Hvem er det, du tjener? Hvem vil du gerne behage?«

Den verden, som vi lever i, har mange målestokke – og de fleste af dem er af ydre karakter. Jeg mener, at sådanne målestokke især kan være barske for unge mennesker. Man går i skole og får en karakter, men den tager ikke nødvendigvis højde for alt det andet, som du oplever i dine andre klasser eller i din familie eller din nuværende situation. Nogle gange bedømmes vi på vores udseende eller den bil, vi kører i. Måske bygger vi vores selvværd på antallet af venner, der skriver på vores væg på de sociale netværkssider. Vi bekymrer os om, hvad andre mener om den, vi går ud med, eller hvad folk vil tænke, hvis vi gifter os, før vi er færdige med studierne. Det er så let at blive revet med af at skulle behage andre, men vi kan ikke sætte vores lid til ydre målestokke; verden kan være alt for hurtig til både at rose og kritisere.

Jeg tror, at udfordringen for os alle – men måske især for unge voksne – er at prøve at undgå at se til siden for at finde ud af, hvordan andre ser på vores liv, og i stedet kigge opad for at finde ud af, hvordan vor himmelske Fader ser os. Han ser ikke på det

ydre, men på hjertet (se 1 Sam 16:7). Og han ved, bedre end nogen anden, hvad enhver af os har brug for.

Hvordan skal vi så »se op«? Her er nogle principper, som kan hjælpe.

Træk på åndelig kraft

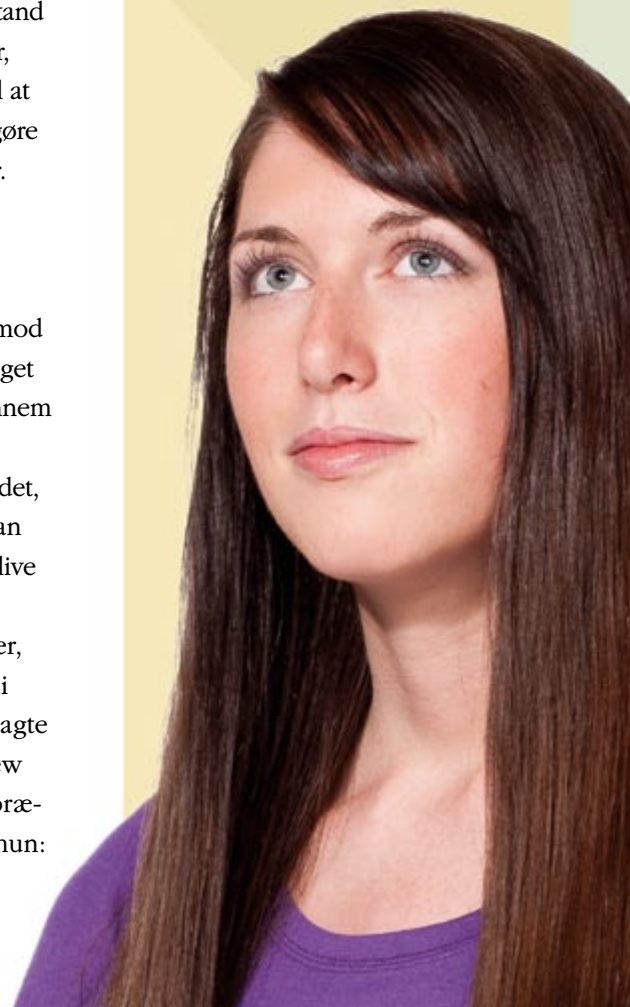
Vi kan trække på den åndelige kraft, som vi har brug for til at træffe beslutninger, ved at indlede hver dag med personlig bøn og studium af skriften. Den bøn kan omfatte en anmodning om at være modtagelig for Guds plan for os. Skønt vi ikke kan se hele planen, kan vi dog bede om at være modtagelige for den del af planen, som viser sig den dag. Når vi er modtagelige, ser vi frugten af vores beslutning om at følge ham. Vi bliver i stand til at handle ud fra de tilskyndelser, vi modtager. Og vi bliver i stand til at udføre vanskelige opgaver, og at gøre det, der kræves, af de rette årsager.

Hold dig i harmoni med den vejledning, du modtager

Vi kan »se op« ved at være tro mod den vejledning, som vi har modtaget fra en kærlig himmelsk Fader gennem personlig åbenbaring. Til tider vil andre tale os fra at handle ud fra det, vi har modtaget, og selv om de kan have gode intentioner, må vi forblive tro mod det, vi har følt.

Min hustru og jeg har en datter, der tjener på en fuldtidsmission i Spanien. Den samme datter tilbragte en del af sine sidste skoleår i New Zealand, mens jeg var missionspræsident. Da hun fyldte 21, sagde hun:

Vi kan »se op« ved at være tro mod den vejledning, som vi har modtaget fra en kærlig himmelsk Fader gennem personlig åbenbaring.

AT SKUE MOD HIMLEN

»At skue mod himlen bør være vores livslange stræben. Nogle tåbelige mennesker vender Guds visdom ryggen og fristes af modeluner, den falske popularitets lokken og den øjeblikkelige nydelse. Deres adfærd minder så meget om Esaus katastrofale oplevelse, da han byttede sin fødselsret for en skål linser.

Og hvad er følgerne af en sådan handling? Jeg vidner for jer i dag om, at det medfører brudte pagter, knuste drømme og smadrede håb at vende sig fra Herren. Jeg bønfalder jer om at undgå en sådan sump af kvikksand. I har en ædel fødselsret. Evigt liv i vor Faders rige er jeres mål.

Et sådant mål opnås ikke ved én kæmpeanstrengelse, men er snarere resultatet af et helt livs retskaffenhed, en følge af kloge valg, ja, et stadig fokus på sit mål og høje idealer.

Midt i denne forvirrende tid med samvittighedskonflikter og hverdagens virvar bliver en fast tro et anker i vores tilværelse.

Præsident Thomas S. Monson, »Guideposts for Life's Journey«, tale på Brigham Young University, 13. nov. 2007, s. 3, speeches.byu.edu.

»Far og mor, jeg tror, at jeg skal på mission.« Selvfølgelig var vi glade for denne retskafne beslutning, men da jeg vidste, at det havde været et offer for hende at flytte væk fra sine venner og sin familie i sine teenageår, sagde jeg: »Du har allerede udført en mission.«

Hun smilede og sagde: »Nej, far, det har *du*. Nu vil *jeg* ud og tjene Herren.«

»Godt,« sagde jeg og smilede.

»Udfør du din mission. Følg tilskyndelsen til at tjene.«

I dag er jeg lykkelig for, at hun ikke alene tjener vor himmelske Fader og hans børn i Spanien, men også at hun fulgte den tilskyndelse, som hun følte. Hun lod end ikke mig – en velmenende forælder – overbevise hende om, at hun skulle gøre noget andet end det, som hun følte var rigtigt og følge vor himmelske Faders plan med hende.

Vær ikke bange for at handle

Lige så vigtigt som det er at lære vor himmelske Faders plan at kende, lige så let er det at blive opslugt af at skulle kende det hele, fra start til slut, at vi bliver bange for at handle.

Lad være med at gå i den fælde.

Træf gode valg ud fra din bedste dømmekraft og fortsæt så. Vi bliver velsignet, når vi træffer valg. Vær ikke bange for at træffe valg, fordi

du er bange for at begå fejltagelser. Vær ikke bange for

at prøve noget nyt. Det

skaber glæde på vor

rejse, når vi gør det.

Bliv på din post

Da vores familie boede i New Zealand, blev vi somme tider overvældet af de mange udfordringer som undersøgere, nye medlemmer, missionærer og andre kæmpede med. Vi bad ofte om svar – og forventede at modtage dem *hurtigt!*

Vi har alle brug for hjælp. Og nogle gange kommer de løsninger, som vi søger, *virkelig* hurtigt. Men andre gange kommer de på andre måder, end vi havde håbet på. Eller de kommer senere, end vi havde forventet. Og til tider synes de slet ikke at komme.

I sådanne tilfælde gælder det om at tillægge sig den indstilling at »blive på sin post«, indtil Herren sender hjælp, uanset hvor lang tid det tager. Men at blive på sin post betyder ikke, at man står stille. Som jeg nævnte før, skal du ikke være bange for at handle. Bliv ved med at gøre det gode. Bliv ved med at holde befalingerne. Bliv ved med at bede og studere og gøre dit bedste, indtil du modtager yderligere vejledning. Lad være med at forlade din post. Til rette tid vil Herren lade alt udvirke til det bedste for dig.

At »se op« har været til velsignelse for mig igen og igen, siden min oplevelse på sprogskolen. Som Mormon forklarer i Helaman 3:27: »Herren er barmhjertig mod alle, som i hjertets oprigtighed vil påkalde hans hellige navn.« Jeg har følt og oplevet hans barmhjertighed og kærlighed. Jeg ved, at hans barmhjertighed udstrækkes til os alle, når vi tror og påkalder hans navn. ■

Hvorfor er der så meget **pres** på unge mænd for **at tage på mission?** Er det ikke et personligt valg?

Det personlige valg, som enhver ung mand skal træffe er, om han vil udføre sin præstedømmepligt til at tjene som missionær eller ej. Som præsident Thomas S. Monson har sagt: »Alle værdige unge mænd bør forberede sig på at tage på mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket så rigeligt. Unge mænd, jeg formaner jer til at berede jer på at tage på mission« (»Nu hvor vi samles igen«, *Liahona*, nov. 2010, s. 5-6).

At forberede sig til en mission er en del af enhver ung mands erfaring i Det Aronske Præstedømme. Det er hans pligt, og han bør fornemme den passende vægt af det ansvar. Selvfølgelig skal han ikke blot udføre en mission, fordi det forventes, eller fordi han føler et pres; han bør tjene, fordi han ønsker at fortælle andre om Jesu Kristi gengivne evangelium.

Men når han beder om, hvorvidt han skal udføre en mission, bør han også huske på, at han ved at modtage præstedømmet allerede har taget imod det hellige ansvar at »advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59), hvilket omfatter at tjene som fuldtidsmissionær. Hvis unge mænd ikke er i stand til at tjene på grund af dårligt helbred eller handicap, er de lovligt undskyldt. ■

Findes der skytsengle? Har jeg fået tildelt en skytsengel?

Ordet »skytsengel« anvendes ikke i skrifterne; i stedet omtales engle som »betjenende engle« (se Omni 1:25; Moro 7:22-29). »Engle taler ved Helligåndens kraft« (2 Ne 32:3), og ofte tager de del i Helligåndens opgave med at trøste, vejlede, beskytte de trofaste og åbenbare eller bekræfte sandhed. På den måde kan Helligånden selv betragtes som en skytsengel.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Lige fra begyndelsen og ned gennem alle uddelinger har Gud anvendt engle ... til at viderebringe hans kærlighed og omsorg til hans børn ... Uanset om de er sete eller usete, så er de *altid* nær« (»Engles betjening«, *Liahona*, nov. 2008, s. 29).

Herren har ikke åbenbaret, om der er tildelt en bestemt engel til at våge over hvert menneske, men du kan være forvisset om, at guddommelig beskyttelse og trøst er lige ved hånden. Hvis du udøver tro, får du Guds hjælp, deriblandt engle, som er sendt ud for at styrke og trøste dig og indgyde dig mod til at gøre det rette. ■

Hvad er Kirkens holdning til homoseksualitet? Er det i orden at være venner med mennesker, som nærer homoseksuelle følelser?

Kirken er imod homoseksuel adfærd, men vi viser forståelse og respekt for mennesker, som er tiltrukket af deres eget køn.

Hvis du kender mennesker, som er tiltrukket af deres eget køn, så følg de samme principper, som du gør i dine andre venskaber: »Vælg dine venner med omhu. De vil i høj grad påvirke, hvordan du tænker og handler, endda bidrage til at afgøre, hvilken person du bliver. Vælg venner, som du deler værdier med, så I kan styrke og opmuntre hinanden i efterlevelsen af høje standarder. En sand ven opmuntrer dig til at yde dit bedste ... Behandl alle med venlighed og respekt« (*Til styrke for de unge*, hæfte, 2002, s. 12).

Kirken forkynder, at menneskelig seksualitet tjener et formål i vor himmelske Faders plan. For at kunne være lykkelig og opfylde det formål, har vi fået befaling om at efterleve kyskhedsloven. Homoseksuel adfærd strider mod det formål og krænker Guds befalinger.

Men hvis nogen er tiltrukket af mennesker af samme køn, men ikke handler ud fra de følelser, har han eller hun ikke syndet. Kirkens standard for moral er ens for alle, uanset hvilket køn man er tiltrukket af. Hverken Herren eller hans kirke kan godkende adfærd, der bryder med hans love. Vi fordømmer den umoralske adfærd, men ikke personen. ■

Du kan læse mere om dette emne i ældste Jeffrey R. Hollands tale »Hjælp til dem, der kæmper med at være tiltrukket af deres eget køn«, Liahona, okt. 2007, s. 40.

**Ældste
Jeffrey R. Holland**
De Tolv Apostles Kvorum

HOLD PAGTERNE:

ET BUDSKAB TIL
DEM, DER VIL
PÅ MISSION

Nøglen til dette værk er at efterleve vore pagter. På ingen anden måde kan vi hævede eller udvise guddommelige kræfter.

Jeg vil tale til jer om den enorme betydning, det har at efterleve pagterne – at jeg efterlever mine pagter, og at I efterlever jeres. Det er et emne, der omfatter meget mere end lydighed, skønt lydighed bestemt er en del af det. Og det er et meget personligt emne.

På en måde er det det mest grundlæggende, som vi kan drøfte i evangeliets plan, for kun de, der indgår og efterlever pagter, kan gøre krav på det celestiale riges største velsignelser. Ja, når vi taler om at efterleve pagter, taler vi om selve kernen i formålet med vores jordiske tilværelse.

Opbyg riget med en pagt ad gangen

En pagt er en bindende, åndelig aftale, et højtideligt løfte til Gud, vor Fader, om, at vi

vil leve og tænke og handle på en bestemt måde – nemlig på samme måde som hans Søn, Herren Jesus Kristus. Til gengæld lover Faderen, Sønnen og Helligånden os det evige livs fulde herlighed.

Jeg finder det interessant, at pagter indgås personligt, individuelt. Der indgås en pagt ved dåb og bekræftelse, hvor vi begynder på vejen til evigt liv. Disse ordnancer udføres for den enkelte, en efter en, uanset hvor mange, der i sidste ende skal modtage dem.

Der er en pagt, når en mand modtager præstedømmet. Den overdragelse sker altid til en person ad gangen.

De ypperste pagter, som vi kan indgå, indgås i templet. Det er der, vi aflægger vore højtideligste løfter til vor himmelske Fader, og hvor han mere fuldstændigt viser os den virkelige betydning af hans løfter til os. Endnu engang ser vi, at det er individuelle oplevelser, selv når vi tager til templet for at blive besejlet til andre.

Det er sådan Guds rige opbygges – et menneske ad gangen, en pagt ad gangen,

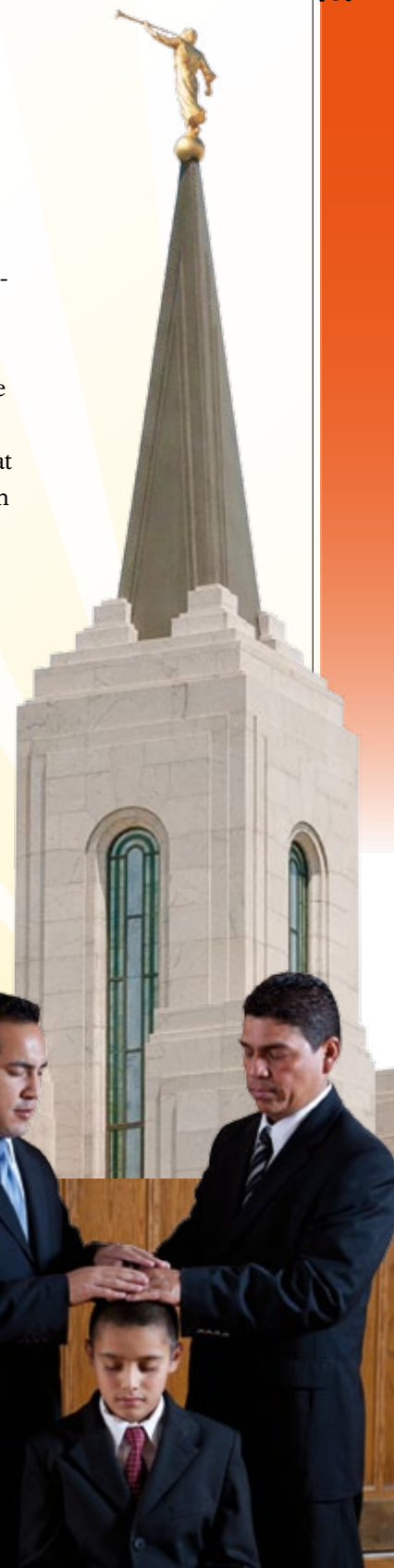
alle veje på vor jordiske rejse fører til det hellige tempels ypperste velsignelser.

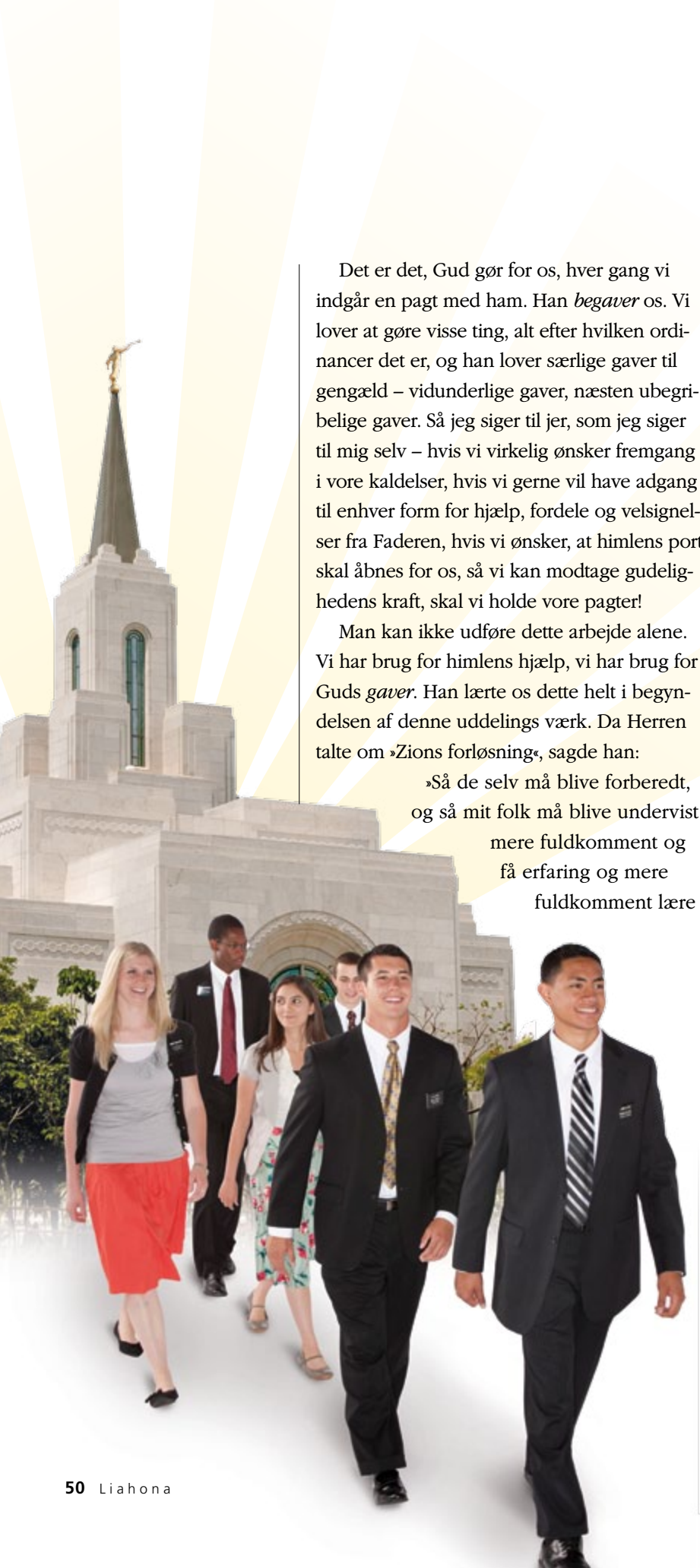
Tempelpagternes rolle

Det er så vigtigt for jer at forstå, at det at tage til templet for at modtage sin egen begavelse, og deriblandt de enestående ordnancer, som bereder en på denne begavelse, er en afgørende del af ens missionsforberedelse og missionsforpligtelse.

Når man tager til templet, begynder man at forstå betydningen af disse tempelpagter, den uløselige forbindelse mellem ens begavelse dér og ens succes som missionær.

Faktisk viser netop ordet *begavelse* kernen i denne afgørende sammenhæng. En begavelse er en gave. Det engelske ord for begavelsen, *endowment*, har samme rod som ordet *dowry*, som er en medgift til et nygift par. Mens jeg var præsident for Brigham Young University, brugte jeg en hel del tid på at opbygge universitetets kapital (på engelsk »endowment«), dets pulje af gaver fra gavmilde sponsorer.

Det er det, Gud gør for os, hver gang vi indgår en pagt med ham. Han *begaver* os. Vi lover at gøre visse ting, alt efter hvilken ordnancer det er, og han lover særlige gaver til gengæld – vidunderlige gaver, næsten ubegribelige gaver. Så jeg siger til jer, som jeg siger til mig selv – hvis vi virkelig ønsker fremgang i vore kaldelser, hvis vi gerne vil have adgang til enhver form for hjælp, fordele og velsignelser fra Faderen, hvis vi ønsker, at himlens port skal åbnes for os, så vi kan modtage gudelighedens kraft, skal vi holde vore pagter!

Man kan ikke udføre dette arbejde alene. Vi har brug for himlens hjælp, vi har brug for Guds *gaver*. Han lærte os dette helt i begyndelsen af denne uddelings værk. Da Herren talte om »Zions forløsning«, sagde han:

»Så de selv må blive forberedt, og så mit folk må blive undervist mere fuldkomment og få erfaring og mere fuldkomment lære

deres pligt og det, som jeg kræver af deres hænder, at kende.

Og dette kan ikke ske, førend mine ældster er blevet begavet med kraft fra det høje.

For se, jeg har beredt en stor begavelse og velsignelse, som skal blive udøst over dem, for så vidt som de er trofaste og fortsætter med at være ydmyge over for mig« (L&P 105:10-12).

Dette værk er så alvorligt, og fjendens modstand mod det er så voldsom, at vi har brug for enhver guddommelig kraft til at øge vores indsats og føre Kirken stadigt fremad. Nøglen til at gøre det for os som enkeltpersoner er de pagter, som vi indgår i templet – vores løfte om at adlyde og yde ofre og indvie alt til Faderen, og hans løfte om at styrke os med »en stor begavelse«.

Pagter og Herrens værk

Hjælper det jer til at se, hvor afgørende vore personlige, individuelle løfter er for dette værks rækkevidde og storhed? Ligesom alt andet i frelsesplanen afgøres alle ældstres og søstres fremgang over hele verden af én missionær ad gangen.

Vi indgår ikke pagter som hele menigheder eller stave. Nej, vi indgår pagter som bror Brown eller bror Burns, søster Jones eller søster Jensen. Nøglen til dette værk er at efterleve vore pagter som enkeltpersoner.

Jeg ved ikke, hvilken mission I skal tjene i, men jeg tror ikke, at vor himmelske Fader har aflagt nogle bestemte løfter om jeres mission som en bestemt mission. Jeg ved, at han har aflagt storslåede løfter til jer hver især.

Det er, når en hel mission står forenet ved styrken af hver enkelt missionærs pålidelighed, hver enkelt missionærs pagtefterlevelse, at vi kan flytte bjerge. Når der findes en sådan enhed og kraft, en begavelse fra

himlen, der strømmer til hver enkelt missionær, at »intet kan hindre værket i at skride frem«. Det er på den måde, at »Guds sandhed skal gå frem, tappert, ædelt og uafhængigt.«¹

Den tillid opnår vi, når der ikke er nogle svage led i kæden, når der ikke er sårbare sprækker i brynjen. Krigen mod ondskab og vildfarelse er selve den måde, hvorpå enhver sejr for evangeliet opnås – en pagt ad gangen, en person ad gangen, en missionær ad gangen.

Det er derfor, at Herren har sagt til Kirkens tidlige ledere: »I skal forpligte jer til at handle i al hellighed over for mig – og for så vidt, som I gør dette, skal der blive tillagt herlighed til det rige, som I har modtaget« (L&P 43:9-10).

Det er pagtssprog. Det er netop det, vi tager i templet for at gøre – at forpligte os over for Herren og hinanden og med den styrke »handle i al hellighed«. Til gengæld tilfalder der os og vores værk kraft og herlighed. Det er netop i den sammenhæng med efterlevelse af pagter, at Herren har sagt: »Jeg, Herren er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

Tro mig. Nøglen til dette værk er at efterleve vore pagter. Vi kan ikke gøre krav på eller udvise gudelighedens kræfter på nogen anden måde. I har Herrens ord i den sag.

I tager til templet for at berede jer på jeres mission. Efterlev de pagter, som I indgår der, hver eneste en af dem. De er meget personlige, meget hellige løfter, som vi hver især indgår med vor himmelske Fader.

En pagt om at vidne

Når jeg beder jer om at gøre dette, skal I vide, at jeg gør det samme. Jeg holder også

mine pagter. En af disse pagter er, som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, at være et særligt vidne »om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). I overensstemmelse med mine pagter bærer jeg ikke blot vidnesbyrd for jer i dag om Herrens Jesus Kristus som korsfæstet, men jeg er et sådant vidne – kaldet, ordineret og bemyndiget til at bringe det vidnesbyrd ud til verden. Jeg er glad for at være sammen med jer i den tjenestegerning, mine elskede, unge venner.

Jeg ved, at Gud lever, at han bogstaveligt er vor Fader i himlen, og at han altid holder sine løfter til os. Jeg ved, at Jesus er Kristus, Faderens Enbårne i kødet, og denne verdens Frelser. Jeg ved, at han led, blødte og døde, så vi kunne få evigt liv.

Jeg ved, at Faderen og Sønnen viste sig for drengeprofeten Joseph Smith, denne udelings store grundlæggende profet, som også udgød sit blod som et vidnesbyrd om sin kaldelse, det ypperste symbol på ens tro mod pagterne. Jeg ved, at disse profetiske nøgler er videregivet i en ubrudt kæde gennem 15 andre mænd, indtil de på dette tidspunkt er i præsident Thomas S. Monsons varetægt og profetiske virke, han, som er Guds præsiderende højpræst på jorden i dag.

Dette værk er sandt. Disse udtalelser er sande. Dette ved jeg uafhængigt af noget andet jordisk menneske, som nogensinde har levet. Jeg ved det ved Helligåndens bekræftelse, som leder mit liv og giver mit vidnesbyrd mening og sender mig ud – sammen med jer – for at være et særligt vidne om verdens Forløser. ■

Fra en satellittransmission til missionærer den 25. apr. 1997.

NOTE

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:540.

UNGE PIGER, REJS JER, OG LAD JERES LYS SKINNE!

FRA UNGE PIGERS HOVEDPRÆSIDENTSKAB

Dette års GUF-tema er en anmodning til jer om at være ledere. Det er et kald til at føre an med hensyn til sømmelighed, renhed, anstændighed og hellighed. Det er et kald til at ændre verden!

Da I blev en del af Unge Pigers organisation, fik I en gylden og hvid halskæde med en fakkel, der skal minde jer om, at som ung kvinde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, står I

for sandhed og retskaffenhed. I rejser jer og lader jeres lys skinne for verden. Det vil sige, at I er tro mod jeres guddommelige identitet som dyrebare døtre af Gud. Det betyder, at I stræber efter at stå som vidner om ham og om Frelseren »til alle tider og i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9).

Vi håber, at I i år vil bære jeres fakkelhalskæde med stolthed for at minde jer om, at I er eksempler for dem omkring jer. I »lader jeres lys skinne«, når I **beder** hver dag, **læser** i Mormons Bog, **adlyder** standarderne i *Til styrke for de unge*, og **smiler**. Vi ved, at når I efterlever befalingerne og de standarder, som findes i *Til styrke for de unge*, udstråler I glæde og kvalificerer jer til at blive ledt af Helligånden. Denne vejledning sætter enhver af jer i stand til at træffe valg, som gør jer værdige til at modtage en tempelanbefaling.

Som Unge Pigers hovedpræsidentskab vidner vi om, at når I gør dette, vil Frelseren oplyse jeres vej. Han lover jer: »Og jeg vil også være jeres lys ... jeg vil berede vejen for jer, dersom I holder mine befalinger ... I skal vide, at det er af mig, at I bliver ført« (1 Ne 17:13). ■

2012 GUF'S TEMA

»Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene« (L&P 115:5).

Øverst: Elaine S. Dalton (i midten), præsident; Mary N. Cook (til venstre), førsterrådgiver; og Ann M. Dibb, anderrådgiver. Herover: David L. Beck (i midten), præsident; Larry M. Gibson (til venstre), førsterrådgiver; og Adrián Ochoa (til højre), anderrådgiver.

VÆR ET LYSENDE EKSEMPEL

UNGE MÆNDS HOVEDPRÆSIDENTSKAB

L Kirkens unge mænd – diakoner, lærere og præster i Det storslåede Aronske Præstedømme – I har påtaget jer Frelserens navn; I bærer hans hellige præstedømme; I er blevet kaldet til at udføre hans værk og velsigne alle, som kender jer. Nu er tiden inde til at opfylde jeres præstedømmepligter og »lad[e] jeres lys skinne« som »et banner for folkeslagene« (L&P 115:5).

Nu er det tid til at lade »jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16). Jesus Kristus er det fuldkomne eksempel. Stræb efter at lære ham at kende, følg ham og bliv mere som han ved at efterleve hans bud og Kirkens standarder, som de er beskrevet i *Til styrke for de unge*. Når I gør det, bliver I en lysende styrke af åndelig kraft for dem omkring jer.

Herren har sagt: »Vær rene, I som bærer Herrens kar« (L&P 133:5). Jeres moralske renhed gør det muligt for jer at skinne med et særligt lys for medlemmer af jeres menighed, når I værdigt repræsenterer Frelseren ved forretelsen af nadveren hver søndag.

Hold øje med og grib enhver mulighed for at tjene jeres familie, venner, kvorumsmedlemmer og andre. I bliver da en glad lysbringer for dem og for dem, der betragter jer i det skjulte.

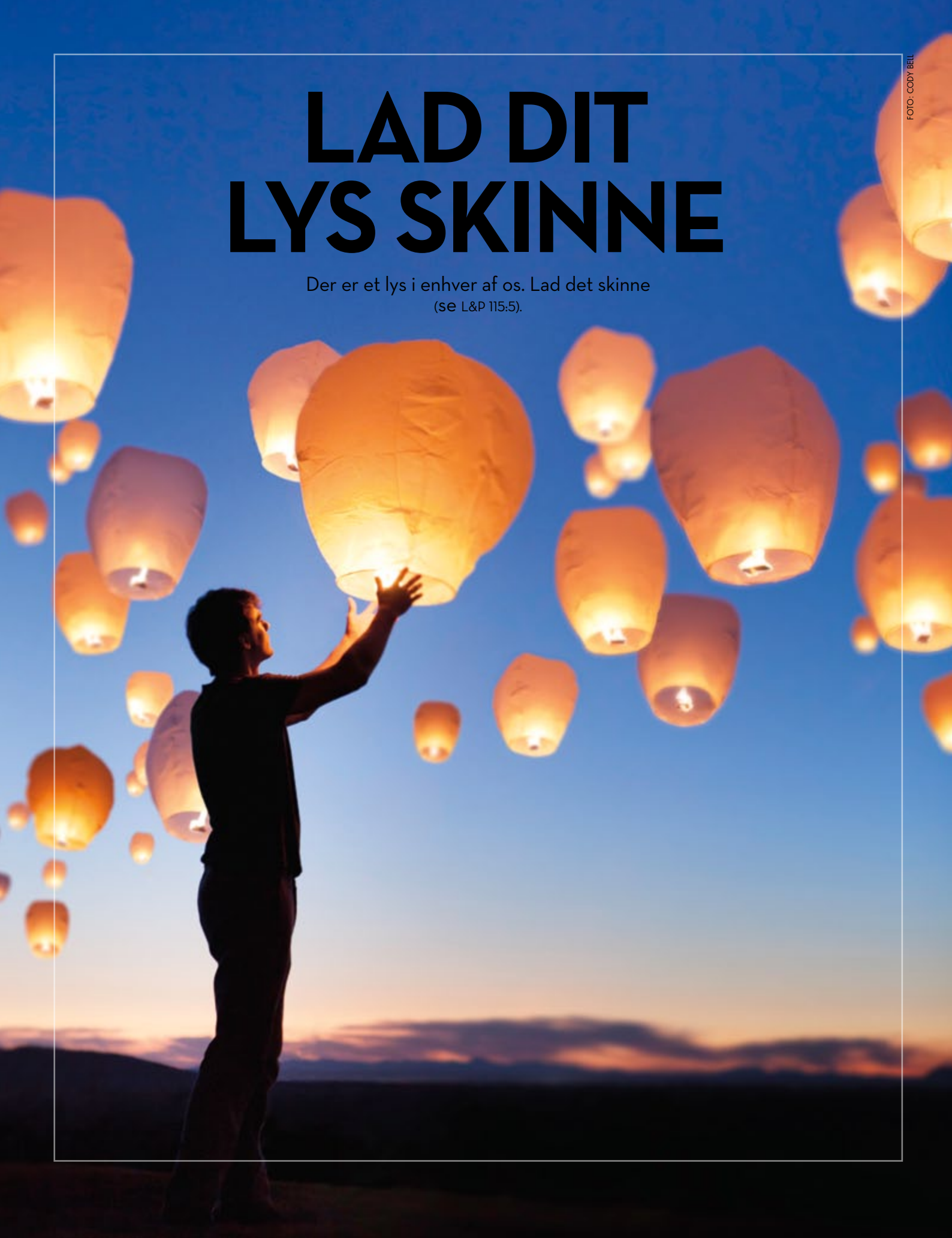
Lad jeres lys skinne med oprigtigt venskab og venlighed mod alle. Lad jeres venner få del i de vidunderlige velsignelser ved aktivitet i kirken og evangelisk undervisning. Vær modige og indbyd dem til at komme til verdens Lys og Liv – nemlig Jesus Kristus.

Vi elsker jer. Vi beder for jer. Vi bærer vidnesbyrd om, at Herren elsker jer og har brug for, at I hjælper med at opbygge hans rige. Nu er det tid at »rejse jer og lade jeres lys skinne« som bærer af hans hellige præstedømme. Når I lærer dette præstedømme og udfører jeres pligt mod Gud, bliver jeres lys »et banner for folkeslagene«. ■

LAD DIT LYS SKINNE

Der er et lys i enhver af os. Lad det skinne
(se L&P 115:5).

Lære og Pagter 115:5

Herren har befalet os at rejse os og lade vores lys skinne.

Jeg siger til jer alle

I denne åbenbaring fra 1838 gav Herren vejledning angående opførelsen af et tempel i Far West i Missouri samt andre aspekter af Zions opbygning. Han gav også navnet på sin kirke i de sidste dage: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Selv om denne åbenbaring var rettet til Kirkens ledere på det tidspunkt, gælder befalingen om at »rejse os og lade vores lys skinne« også i dag.

Rejs jer og lad jeres lys skinne

»Herren har et stort værk for hver af jer at udføre. Rejs jer og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for

folkeslagene« (L&P 115:5). Han stoler på jer, og han kalder jer og sætter sin lid til, at I rejser jer og lade jeres lys skinne klarere i disse udfordrende, men vidunderlige tider.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Your Right to Choose the Right«, *New Era*, aug. 2005, s. 8.

Jeres lys

Hvordan kan I lade jeres lys skinne? Overvej disse forlag og nedskriv nogle af dine egne i din dagbog.

- Vær venlig, imødekommende og ydmyg.
- Stå fast ved og efterlev Kirkens standarder.
- Smil og vis glæden ved at efterleve evangeliet.
- Fortæl dine venner om evangeliet.
- Bær dit vidnesbyrd om sandheden.

4 For sandnes skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
5 Sandelig siger jeg til jer alle: Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene,
6 og så det, at de samler sig i Zions land og i hendes fæstevær, må tjene som forsvar og som tilflugt fra uret og fra vrede.

Folkeslagene

»I dag samles Herrens folk fra folkeslagene, når de mødes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges forsamlinger og stave, som er spredt ud over hele verden ... Herren anmoder os om at være retfærdighedens lys, som kan vejlede

dem, der søger Zions tryghed og velsignelser.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Kom til Zion«, *Liahona*, nov. 2008, s. 37.

Banner

Banner – en genstand, normalt et flag, som anbringes på en stang og anvendes som samlingspunkt eller symbol (se L&P 45:9).

»Bannerførere marcherer i spidsen for en værdig sag. De repræsenterer det, der er godt og ædelt.

De bærer ofte flag eller andre symboler, der udtrykker identitet, hensigt og enighed ...

Som Jesu bannerførere skal vi hjælpe de ærlige i hjertet med at finde Jesus. Vi vajer ikke med bannere ... i stedet påtager vi os, som bannerførere for Jesus Kristus, villigt og taknemligt hans hellige navn. Vi melder os til hans sag ved pagt.«

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Standards of the Lord's Standard Bearers«, *Ensign*, aug. 1991, s. 7.

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte vers, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

GUD

BESVAREDE BEGGE BØNNER

Carlos Iván Garmendía Pacheco

Da jeg tjente som missionær i Durango i Mexico, udfordrede vores missionspræsident missionen til at prøve »en offeruge«. Han bad os om at yde en større indsats ved at arbejde hårdt og sætte bestemte mål i den uge. Min kammerat og jeg troede på, at hvis vi ydede ofre på den måde, ville Herren velsigne os, så vi ville finde mange mennesker at undervise.

Men vi opnåede ikke megen succes i løbet af offerugen. Vi fandt ikke nogen familie at undervise, og vi var skuffede.

En morgen den følgende uge kiggede min kammerat og jeg på et kort over vores område. Vores område var meget stort, men vi fornemmede, at vi skulle tage hen til den del, som lå længst væk.

Da vi kom derud, bad vi vor himmelske Fader om at vise os, hvilken gade og hvilket hus vi skulle gå hen til. Da vi var færdige, så vi os omkring på alle gaderne. Vi fik øje på et rækværk i nærheden og kiggede ud over

det. Vi så en kvinde, der sad med lukkede øjne og en kost i hænderne.

Min kammerat sagde: »Goddag«, og da kvinden hørte os, rejste hun sig og begyndte at feje, som om intet var hændt. Så fortalte vi hende, at vi var missionærer fra Jesu Kristi Kirke, og at vi havde et budskab til hende. Hun lukkede os indenfor, og vi havde en yderst åndelig samtale. Vi fortalte hende om Joseph Smith, og om hvordan han gik ud i lunden for at bede om at kende sandheden, og at han som svar på sin bøn blev besøgt af Gud Faderen og Jesus Kristus.

Hun afbrød os og sagde: »Det er sandt. Jeg ved, at Gud besvarer vore

bønner. Da I hilste på mig, sad jeg og bad til Herren om at sende nogen, som kunne vise mig hans veje, og I kom straks.

Vi fornemmede Ånden, og vi vidnede om, at Gud havde sendt os til hende, og at vi også havde bedt for at få at vide, hvem af hans børn, som havde brug for vores hjælp. Kort tid efter blev søster Rufina døbt. I de følgende uger blev hendes børn, børnebørn og sågar nogle af hendes naboer døbt – alt i alt 20 omvendte i den del af vores område. Herren førte os til søster Rufina, og hun blev nøglen til at fortælle hendes familie og naboer om Kirken.

Jeg ved, at vor himmelske Fader velsigner os, hvis vi beder til ham, men først efter at han har prøvet vores tro. Jeg er taknemlig for, at min kammerat og jeg kunne være redskaber i Herrens hånd til at finde mennesker, som var parate til at lytte til evangeliets budskab. Jeg ved, at Gud elsker os og leder os, hvis vi beder. ■

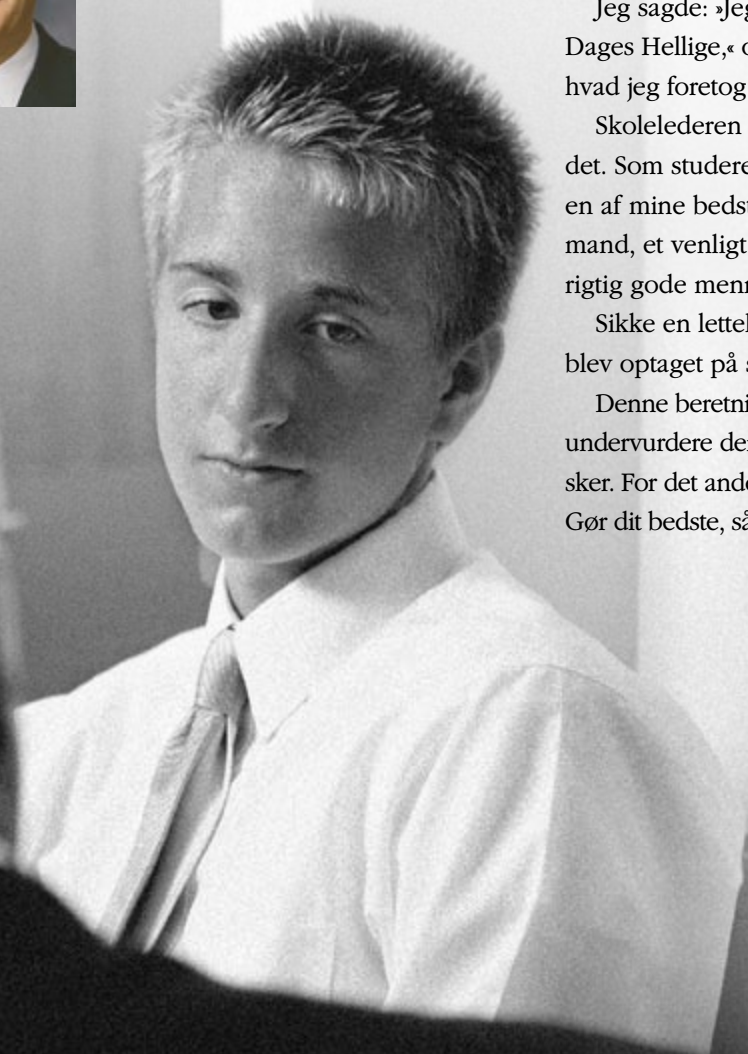
VÆR TROFAST

Ældste Gérald Caussé

De Halvfjerds

FOTOILLUSTRATION: DAVID STOKER

Da jeg var i tyverne, skulle jeg op til en krævende eksamen for at komme ind på en anset erhvervsuddannelse i Frankrig. Jeg havde studeret i mange timer hver dag i to år. Men jeg gik altid i kirke og til institut og passede mine ansvar i Kirken.

Den vigtigste del af den eksamen var en samtale. Jeg havde haft en samtale med en anden skole, og da de fandt ud af, at jeg var medlem af Kirken, gik det ikke ret godt.

Så gik jeg op til eksamen på den skole, som jeg helst ville ind på. Et stykke tid inde i samtalen, begyndte skolelederen at stille spørgsmål om, hvad jeg foretog mig i fritiden. Jeg vidste, at det var knald eller fald, men jeg besluttede straks, at jeg ville være tro mod mine principper.

Jeg sagde: »Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« og så brugte jeg et kvarter på at forklare, hvad jeg foretog mig i Kirken.

Skolelederen sagde: »Jeg er glad for, at du fortalte os det. Som studerende tilbragte jeg et studieår i USA, og en af mine bedste venner var mormon. Han var en god mand, et venligt menneske. Jeg betragter mormoner som rigtig gode mennesker.«

Sikke en lettelse! Jeg var en af de første kandidater, der blev optaget på skolen det år.

Denne beretning lærer os to ting. For det første skal vi ikke undervurdere den indflydelse, som vi har på andre mennesker. For det andet skal vi altid være tro mod vore principper. Gør dit bedste, så vil Herren hjælpe dig med resten. ■

Sten, pile og

»Herrens Ånd var med ham, således at de ikke kunne ramme ham« (Hel 16:2).

David L. Frischknecht

Undervisningsafdelingen
Bygger på en virkelig begivenhed

Det er som regel ikke særligt spændende at gå hjem fra skole. Nogle gange tænker jeg på mine matematiklektier, nogle gange tænker jeg på, hvad vi lavede til gymnastik, og nogle gange går jeg uden at tænke over ret meget.

Men den dag var anderledes. Tankerne for gennem mit hoved. Foran mig kunne jeg se to af de fyre, som jeg nogle gange legede med – Josh og Marcus – i færd

med at lave snebolde og pege på mig.

»Kom herhen, David!« råbte Josh leende. »Vi vil gerne vise dig noget.« Marcus lo også.

Josh og Marcus var begge et år ældre end jeg, og de kunne kaste meget hårdt. Jeg vidste, at det kun var et spørgsmål om tid, før de begyndte at kaste snebolde efter mig. Selv om de normalt var søde mod mig, tænkte jeg, at de måske endda havde klemte isklumper ind i sneboldene.

Jeg begyndte at overveje, hvordan jeg kunne standse deres angreb.

Skulle jeg løbe over på det andet fortov for at undgå dem? Nej, så ville de drille mig og kalde mig øgenavne.

Skulle jeg løbe forbi dem, så hurtigt jeg kunne? Nej, de var hurtigere end jeg, og ville snart indhente mig.

Skulle jeg indlede mit eget sneboldangreb? Nej, det var ikke en god idé, for der var to af dem og kun en af mig. De havde også fordelene ved at stå oppe på en bakke, og jeg havde ingen steder at søge ly hernede.

Jeg besluttede mig for det eneste, der gav nogen mening – at gå roligt

sneboldde

forbi dem og vente på, at sneboldene kom flyvende.

Da jeg nærmede mig bakken, faldt en tanke mig ind. Jeg huskede lamanitten Samuel, som forkyndte evangeliet, mens han stod på en mur. Da folket ikke brød sig om det, han sagde, kastede de sten efter ham og skød pile mod ham.

Jeg vidste, at Herren beskyttede Samuel mod stenene og pilene. Måske kunne han få sneboldene til at ramme ved siden af.

Jeg bad en bøn til min himmelske Fader i mit stille sind om, at sneboldene ikke måtte ramme mig. Jeg vidste, at jeg skulle være modig og ikke tvivle – ligesom Samuel. Da jeg nåede bakken, følte jeg mig sikker på, at

jeg ikke ville blive ramt.

Som ventet begyndte sneboldene at flyve. Nogle snebolde susede så tæt forbi mit hoved, at jeg kunne mærke vindpustet fra dem. Nogle snebolde fløj forbi mine arme, og nogle af dem landede for fødderne af mig, men ingen af dem ramte mig. Ikke en!

Drengene blev ved med at kaste, indtil jeg var uden for skudvidde, men jeg vidste, at jeg var i sikkerhed. Resten af hjemturen var ikke særlig begivenhedsrig – og det var jeg glad for. Jeg var blevet beskyttet ligesom lamanitten Samuel. Jeg vidste, at jeg var blevet velsignet ved at bede og udøve tro på Herren. ■

»Jeg vidner om, at sådanne bønner bliver meningsfulde, når vi beder i tro og handler.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Bed i tro«, *Liahona*, maj 2008, s. 96.

Mormons Bog- FESTMÅLTID

Mange børn på Mormons Bogs tid så Jesus og lyttede til hans ord. Hvis du læser i Mormons Bog hver uge, kan du også »tage for [dig] af Kristi ord« (se 2 Ne 31:20).

Lad en voksen hjælpe dig med at åbne hæfteklammerne og tage denne malebogsside ud. Hver uge farvelægger du alle felter med ugens nummer, når du har læst. Du kan finde forslag til, hvad du skal læse, på s. 62. Du kan læse alene eller sammen med din familie.

ILLUSTRATIONER: SCOTT GREER

**Forslag til ugelæsning til »Mormons Bog-festmåltid«
(se s. 60-61)**

UGE	LÆSESTOF	UGE	LÆSESTOF
1	Indledningen til Mormons Bog	29	Alma 20:1-28
2	1 Ne 1:1-3, 18-20; 2:2-4; 3:2-7; 4:1-18	30	Alma 23:6-7, 16-18; 24:1-7, 16-27; 27:2-5, 14, 27-29
3	1 Ne 8:2, 5-33	31	Alma 30:6-9, 12-14, 31-32, 35-39, 43-45, 49-50, 55-59
4	1 Ne 16:9-10, 16-19, 23, 26, 28-32; Alma 37:38-46	32	Alma 31:1, 5-7, 12-21, 37-38; 32:1, 5-6
5	1 Ne 17:8-11, 16-19, 49-55; 18:1-4	33	Alma 32:26-43
6	2 Ne 2:11-13, 22-27; 4:15-16; 31:5-8, 17-21	34	Alma 37:3, 6, 8-11, 14-15; 43:1-9, 16-17, 43-47; 44:16-20
7	2 Ne 32:3-9; Jacob 7:1-20	35	Alma 46:1-5, 11-16, 19-20; 48:7-13, 22-23; 49:25-26, 28
8	Enosh 1:1-13	36	Alma 50:25-36; 51:5-6, 11, 13-16, 20-22
9	Mosi 1:9-10, 18; 2:1-2, 5-8, 16-19; 3:17, 19; 4:9-10; 5:15	37	Alma 53:10-21; 56:2-11, 43-48, 55-56
10	Mosi 11:1-2, 20, 27-29; 12:1, 9, 14, 17-19, 35-36; 13:15-24	38	Hel 2:2-11; 5:4-13
11	Mosi 17:1-12, 20	39	Hel 5:20-50
12	Mosi 18:1-17	40	Hel 6:18-23; 7:6-13, 26-29; 8:1, 4, 10, 25-28
13	Mosi 21:1-15, 23-24	41	Hel 9:1-24
14	Mosi 21:29-35; 22	42	Hel 9:25-39; 10:1-6
15	Mosi 23:1-7, 19-26, 36-39	43	Hel 13:1-7; 14:2-8; 16:1-3; 3 Ne 1:4-9
16	Mosi 24:8-25; 25:1, 14-19	44	3 Ne 1:10-15, 21-23; 2:1-2; 8:2-7, 23; 9:1-2, 18-22
17	Mosi 27:6-24; Alma 36:11-12, 16-24	45	3 Ne 11:1-17 23-26
18	Mosi 27:32-37; 28:1-9	46	3 Ne 17:1-24
19	Alma 1:2-15; 2:1-9	47	3 Ne 18:1-9, 19-21, 24, 35-39
20	Alma 2:10-18, 29-31; 5:1, 19, 26-27, 33	48	3 Ne 19:11-26; 20:1; 27:1-8
21	Alma 6:7-8; 7:9-12; 8:1-22	49	3 Ne 28:1-9; 4 Ne 1:1, 15, 23-26; Morm 1:1, 11-17
22	Alma 8:23-32; 9:1-8, 14-15	50	Morm 2:1-2, 9, 23-24, 26-27; 3:2-3, 16-22
23	Alma 10:27-32; 11:21-46	51	Eter 1:1, 33; 2:5, 16-25; 3:1, 4-14
24	Alma 12:1-17; 14:1-17	52	Moro 10:3-23
25	Alma 14:18-29; 15:1-13		
26	Alma 17:1-3, 12-13, 17-39		
27	Alma 18:1-4, 8-35		
28	Alma 18:40-43; 19:1-2, 8-15, 18-19, 22-33		

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum fortæller om sine tanker vedrørende dette emne.

HVORDAN NÅR JEG MINE MÅL?

Vi skal udvise tro. Vi skal have tro på Gud. Vi skal have tro på Herren Jesus Kristus. Og vi skal have stor tro på os selv.

Når I sætter jer et mål og forpligter jer til at vise den fornødne selvdisciplin til at nå det mål, fjerner I de fleste problemer i jeres tilværelse. Brug jeres energi på at gøre det, som gør hele forskellen.

Hvis jeres mål er retskafne, så gå efter dem.

I skal fremme et ønske om at udvikle evnen til at sætte værdige og realistiske mål.

HANDLEFRIHED

er gaven til selv at kunne vælge

» **T**illykke med fødselsdagen, Juliana!« sagde far. Han rakte Juliana en æske, som var pakket ind i glitrende papir med sløjfe om.

Juliana smilede. Hun glædede sig til at få en gave fra sin far og kunne næsten ikke vente med at pakke den op.

Bliver du lige så begejstret som Juliana, når du får en gave? Vor himmelske Fader har givet enhver af

os en værdifuld gave. Den kaldes handlefrihed. Handlefrihed er evnen til at træffe vore egne valg.

Inden vi kom herved på jorden, ville Satan forhindre, at vi selv kunne vælge. Han ville tvinge os til at komme ned på jorden og gøre det, som han ville have os til. Men vor himmelske Fader vidste, at det var vigtigt for os at træffe vore egne valg. For hvert rigtigt valg vi træffer, kommer vi vor himmelske Fader og Jesus Kristus lidt nærmere. De ønsker, at vi skal træffe gode valg, så vi kan leve sammen med dem igen.

I år skal vi i Primary lære om, hvordan vi kan bruge vores handlefrihed til at VDR – vælge det rette! ■

Sange og skriftsteder

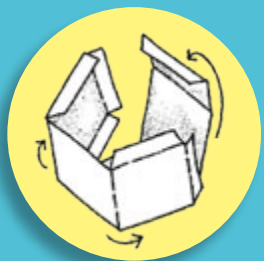
- »Som Guds kære barn«, *Oplæg til fællestid år 2012*, s. 28
- 2 Ne 2:27

Kun dig

En aften skulle du prøve at tænke over de valg, du har truffet den dag. Tegn en tegning, skriv et digt eller en sang om et af de gode valg, du har truffet.

VDR-leg

Du kan lege denne leg sammen med din familie og lære mere om handlefrihed. Klip terningeformen ud og lim den på tykt papir. Fold terningen som vist herover, lim flapperne på plads og lad terningen tørre.

Sid i en rundkreds med din familie. Lad en af jer trille terningen og læs den side, som vender opad. Tal om de forskellige valg, som kunne træffes i den situation. Hvad er følgerne af hvert valg? Lad terningen gå videre til den næste, som så slår.

En ny dreng sætter sig ved siden af dig i klassen.

.....

Hvad gør du?

Din lillesøster vil lege med dig og dine venner.

.....

Hvad gør du?

Jeremy spørger, om han må skrive dit hjemmearbejde af.

.....

Hvad gør du?

Martin inviterer dig i biografen på en søndag.

.....
Hvad gør du?

Leah bliver drillet i skolen.

.....

Hvad gør du?

Din bror er tarvelig over for dig.

.....
Hvad gør du.?

Mormons Bog lærer os om Kristus

Diane L. Mangum

Det Gamle Testamente fortæller os om Jesus Kristus, før han kom ned på jorden. Han blev da kaldt Jahve. Det Gamle Testamente fortæller om mennesker, som fulgte Jahve.

Det Ny Testamente er den bog, som fortæller os om Jesu liv her på jorden. Hans disciple skrev om hans liv og lærdomme.

Herrens røst lød i Enosh sind, mens han bad.

Mormons Bog fortæller også om Jesus Kristus og de mennesker, som fulgte ham.

Mormons Bog begynder i Jerusalem på Det Gamle Testaments tid, omkring 600 år før Jesus blev født. Den fortæller om profeten Lehi og hans familie, som forlod Jerusalem og blev ført til et forjættet land på en anden side af havet i den nye verden.

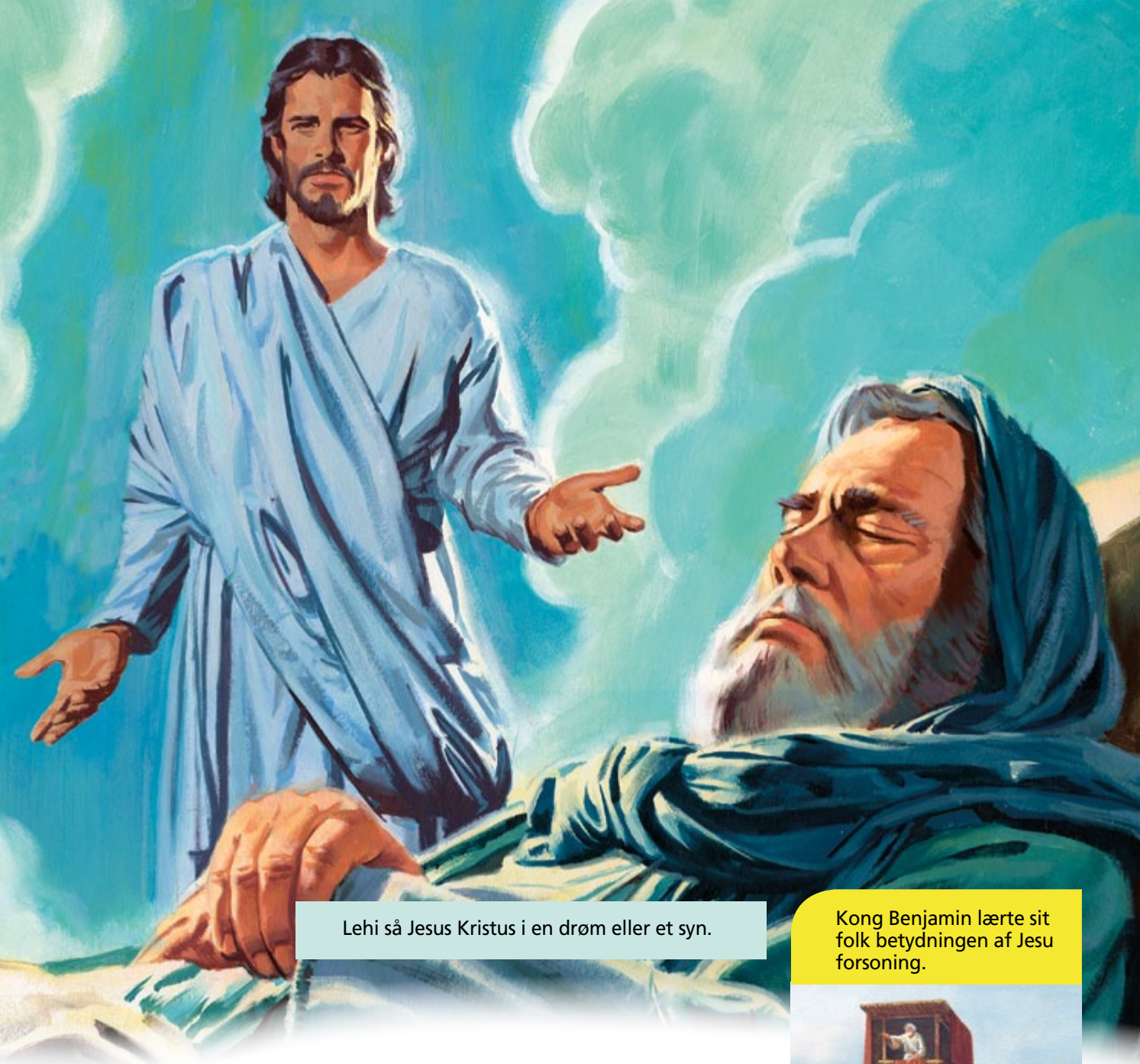
Profeterne i Mormons Bog forkyndte, at Jesus ville komme

Jereds bror så Jesus Kristus.

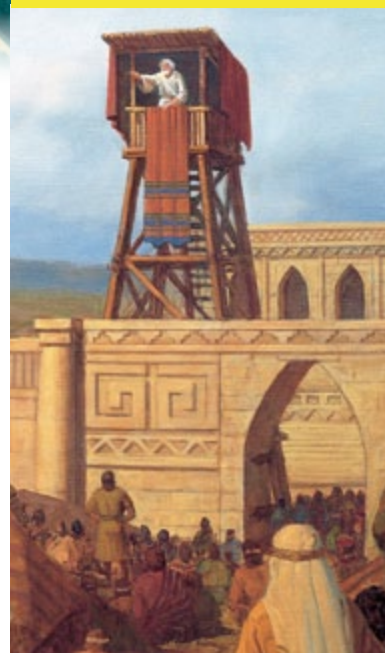
til verden. De forkyndte også, at omvendelse og efterlevelse af Jesu Kristi bud ville gøre en lykkelig.

Da Jesus var blevet korsfæstet og opstået i Jerusalem, besøgte han den nye verden for at undervise folket. Han fortalte dem om dåb, nadveren og om, hvordan de skulle elske andre. Han organiserede sin kirke med tolv apostle.

Lehi så Jesus Kristus i en drøm eller et syn.

Kong Benjamin lærte sit folk betydningen af Jesu forsoning.

Han samlede børnene og velsignede dem, ligesom han havde gjort i Det Ny Testamente.

Ligesom Bibelens profeter bar Mormons Bogs profeter også vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Den sidste profet i Mormons Bog var Moroni, som levede omkring 400 år efter at Jesus havde besøgt den nye verden.

Inden Moroni døde, skrev han, at alle, som læste Mormons Bog, kan få at vide, at den er sand, hvis vedkommende beder i tro. Moroni indbød alle til at »komme til Kristus« (se Moro 10:32).

Børn i dag kan også bede om at få et vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand, og at Jesus Kristus er deres Frelser. ■

VENNER PÅ DEN ANDEN SIDE AF STILLEHAVET

Jane Hansen Lassetter

Da nogle sygeplejestuderende fra Brigham Young University gjorde sig klar til at rejse til Tonga, tænkte de, at det kunne være sjovt for børn fra Utah og Tonga at blive venner.

Så de studerende bad primarybørn i Oak Hills 9. Menighed i Provo i Utah om at tegne tegninger til børnene i Tonga. De tog også billeder af børnene.

Da de sygeplejestuderende kom til Tonga, hjalp de med at afholde fællestid i Neiafu 3. Menighed. De gav hvert barn en tegning og et fotografi af et barn i Utah. Børnene glædede sig over at høre om deres nye venner i Utah.

Børnene tegnede tegninger til børnene i Utah. Nogle af dem skrev budskaber om sig selv og livet i Tonga. Nogle budskaber var skrevet på engelsk og

andre på tongansk. Deres primarypræsident skrev en engelsk oversættelse af de tonganske budskaber. De sygeplejestuderende tog også billeder af børnene.

En dreng skrev: »Jeg spiller rugby, og der er så varmt i Tonga.« En pige skrev: »Jeg kunne godt lide din tegning. Du ser så smuk ud. Jeg elsker at synge, ligesom dig.« Et andet barn skrev om Primary og udtrykte kærlighed: »Min lektion i dag handlede om profeter. Jeg elsker jer så højt.« ■

Provo, Utah
Primary
Neiafu Third Ward
Tonga

Han er der

Rosemary M. Wixom

Primarys hovedpræsident

»Derfor udøste vi vor sjæl i bøn til Gud om, at han ville styrke os« (Alma 58:10).

Da en af vore sønner var 11 år, vågnede han med en slem hovedpine. Til at begynde med troede jeg, at han bare ville undgå at gå i skole, men jeg opdagede hurtigt, at han havde høj feber. Jeg tog ham med til lægen, og snart efter skyndte vi os på hospitalet. Der fik han at vide, at han havde meningitis, en alvorlig sygdom.

Da hans tilstand forværredes, begyndte han at få kramper. Lægen bad mig om at gå udenfor. Da jeg gik ned ad gangen, blev jeg bange og begyndte at græde. En kvinde, som jeg ikke kendte, lagde armene om

mig. Jeg bad højlydt om, at min himmelske Fader ville hjælpe min søn, så alt kunne ordne sig. Jeg kan huske, at jeg følte en stor fred.

Min søn blev opereret og var på hospitalet i mange uger. I dag er han rask, gift og far til to dejlige piger. Den oplevelse var et stærkt eksempel på bønnens magt.

Der er en primarysang, som

hedder »Barnets bøn«. Den stiller spørgsmålet: »Himmelske Fader, er du virkelig der? Hører du og besvarer hver en bøn jeg be'r?« (*Børnenes sangbog* s. 6).

Og svaret er afgjort: Ja, han gør.

Hvis du nogle gange spekulerer på, om vor himmelske Fader lever, så er det på tide at knæle og spørge: »Himmelske Fader, er du der virkelig? Har jeg virkelig levet sammen med dig, før jeg kom til jorden? Kan jeg vende hjem til dig igen?«

Han besvarer jeres bønner. Han lader jer vide, at han er der. I er aldrig alene. Vi har brug for ham hele tiden, og han er der for os. ■

Den rigtige kjole

Sarah Chow

Bygger på en virkelig begivenhed

»Vær et forbillede for de troende« (1 Tim 4:12).

4. Anna elskede de to søstermissionærer i hendes menighed. De gav hende hånden i kirken, de smilede, når hun vinkede til dem på gaden, og de bad med hendes familie, når de kom til middag.

5. Om søndagen glædede Anna sig til at vise missionærerne sin nye kjole. Da hun så dem i kirken, vendte og drejede hun sig for dem.

6. Ja, det gør du.

Og du ligner ikke bare en missionær; du er en missionær.

7. Din mor siger, at du har bedt for os hele ugen, sådan som vi bad dig om. Og se bare! Vi har en person med i kirke i dag. Dine bønner har hjulpet os.

Tak, missionær Anna.

Jeg kan være missionær nu!

Hikari Loftus og
Hilary Watkins Lemon

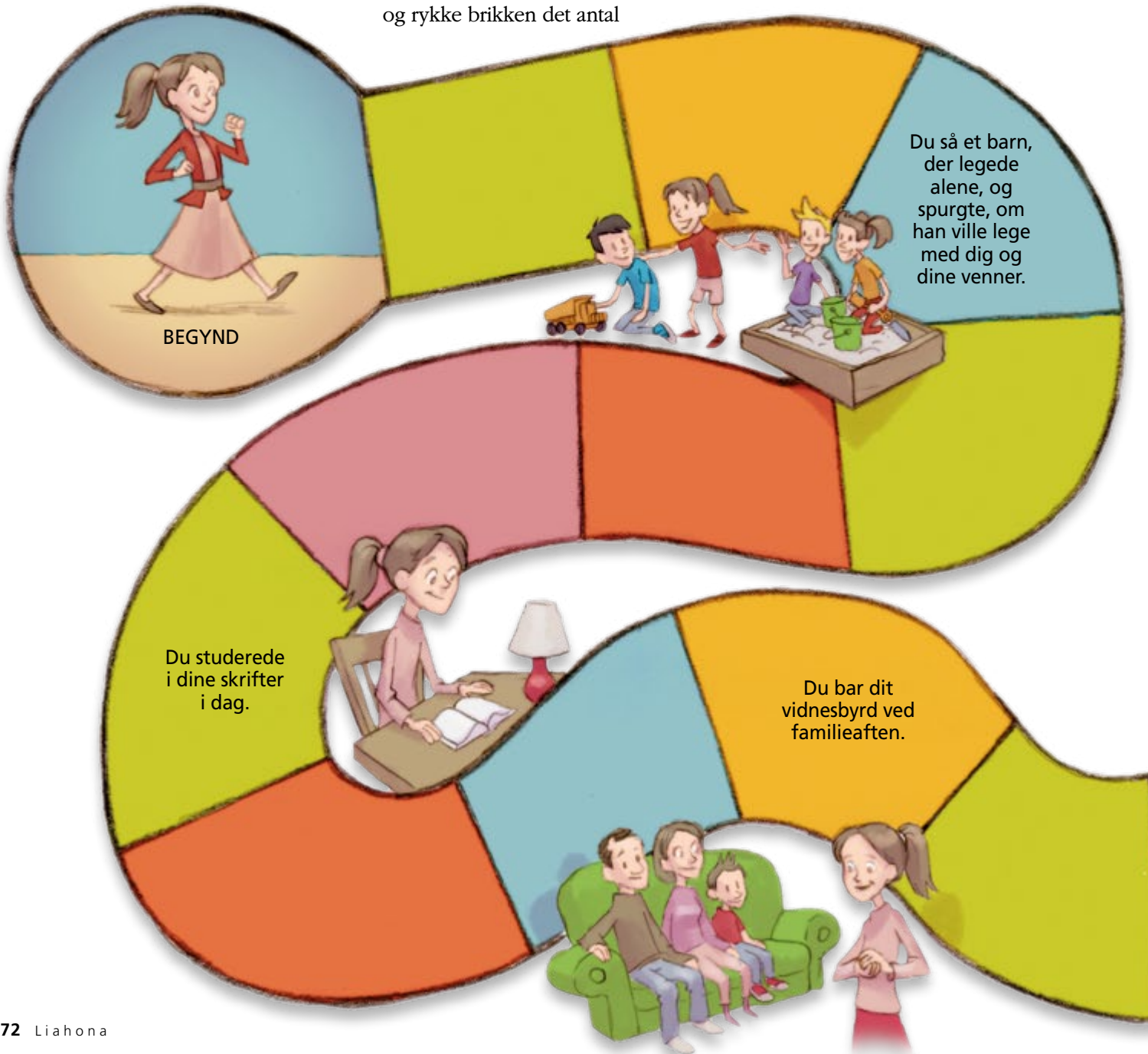
Anna vil følge missionærernes eksempel. Følg vejledningen herunder, så hun kan træffe de valg, der hjælper hende til at være missionær nu.

Du skal bruge: En terning eller seks stykker papir, der er

nummereret fra 1 til 6 i en lille papirspose; en mønt, en bønne eller en anden lille genstand til hver person.

Sådan spiller man: Hver spiller vælger en lille genstand som spillebrik. I skiftes til at trille terningen eller trække et nummer fra posen og rykke brikken det antal

felder, som I trak eller slog med terningen. Hvis du lander på et felt, der siger noget om, hvad missionærer gør, må du rykke et felt længere frem. I skal skiftes til at trille terningen, indtil alle er kommet over mållinjen, hvor missionærerne venter!

HJÆLP TIL FORÆLDRE

Tal med dine børn om, at vi viser vor himmelske Fader og os selv respekt, når vi klæder os sømmeligt. Spørg dem, hvorfor de tror, at missionærerne klæder sig sømmeligt.

Overvej at bære dit vidnesbyrd om missionering til dine børn. Du kunne fortælle om din omvendelse, fortælle om en oplevelse, du har haft med missionering, eller tale om, hvorfor missionering er vigtigt for dig.

Du var ærbødig i kirken.

Du hjalp din mor med at lægge vasketøj sammen.

Du huskede at bede for missionærerne.

Tak fordi du er en god missionær!

FÆRDIG

Du tænkte på Frelseren under nadveren.

Centre for Unge Voksne opbygger den opvoksende slægt

Stephanie Jean Johnson

Kirkens Tidsskrifter

Kirkens centre for Unge Voksne (CUV) beskytter ikke kun den opvoksende slægt mod verdens fristelser – de forbereder også Kirkens nuværende og fremtidige ledere på at forandre verden.

Som en del af institutprogrammet tilbyder centre for Unge Voksne – der primært findes i Europa – religionsundervisning så vel som et sted, hvor de unge voksne kan mødes til aktiviteter, der bl.a. omfatter aftensmad, lektielæsning, bordtennis og at fortælle andre om evangeliet.

Kirken vokser gennem de unge voksne

Sidst i 2003 blev initiativet for CUV påbegyndt med fire centre i København samt Berlin, Hamborg og Leipzig i Tyskland. Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum opfordrede til yderlig udvikling af initiativet, da præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) kaldte ham til at præsidere over Det Centraleuropæiske Område i 2004.

Ifølge Erik Psota, nuværende assisterende områdeleder for seminar og institut i Europa, var mange af vor tids præstedømmeledere i Europa under 30 år gamle på det tidspunkt.

»Den åndelige tilskyndelse, der kom til ældste Perry om, at Kirkens udvikling i Europa ville komme gennem de 18 til 30-årige har gjort et dybt indtryk på de unge voksne og præstedømmeledere på alle niveauer i Europa,« siger bror Psota. Ældste Perrys tilskyndelse er stadig relevant for de unge voksne i dag, fortsætter han, »fordi det hjælper dem til at forstå deres ansvar for Kirkens udvikling.«

I dag findes der flere end 140 centre i Europa, med yderligere 30 under forberedelse. De forbereder alle den opvoksende slægt på at udbrede evangeliet i verden.

Opbyggelse af riget og venskaber i Norge

CUV i Oslo i Norge er blot et af mange centre, hvor unge voksne lærer, hvordan de skal opbygge riget. Tag Mathilde Guillaumet fra Frankrig. Missionærerne begyndte at undervise søster Guillaumet på et center i Paris i 2009, da hendes ven inviterede hende til at lære mere om evangeliet.

Søster Guillaumet blev døbt i 2010 og flyttede så til Norge i et år, hvor det lokale CUV fortsatte med at spille en rolle i hendes voksende vidnesbyrd.

»Centret var virkelig et hjem uden for hjemmet. Det var i hvert fald mere indbydende end mit kollegieværelse,« siger søster Guillaumet. »Centrets missionærægtepar blev som forældre – vidunderlige mennesker at komme til og få trøst og et godt råd. Både i Paris og i Oslo har jeg været i stand til at komme og tale med missionærægteparret om evangeliet, hvilket jeg ikke kunne derhjemme, da jeg er det eneste medlem i min familie.«

Sam Basnet, der blev døbt i 2009, er også det eneste medlem i sin familie. Hans deltagelse i missionering på centret i Oslo hjalp ham, så han kunne fortælle sin familie om evangeliet, da han vendte hjem for at besøge dem i Nepal. Han fortalte dem om præstedømmet og Mormons Bog,

CUV er et samlingssted, hvor den opvoksede slægt kan forberede sig til at påvirke verden med evangeliets budskab.

hvilket han tidligere i Oslo havde hjulpet missionærerne med at undervise andre mennesker i.

»Min familie ønskede at føle på samme måde som mig,« fortæller bror Basnet. »De kunne se forskellen på Sam før og nu. Før havde jeg intet håb. Jeg var ikke positiv. Efter min dåb plejede jeg at komme i centret og alt var meget bedre end før.«

Bror Basnet er ikke den eneste, der har følt sig opløftet og motiveret af Ånden i centret. Benjamin Kerr fra Skotland har tilbragt to somre med at arbejde i Oslo og ser centret som et sted, hvor han husker det, der virkelig betyder noget.

»Centret er mit tilflugtssted fra verden,« siger bror Kerr. »Jeg føler afgjort fred, føler mig tryk, når jeg er der. Jeg tror, at nogle af de gange, hvor jeg er blevet mest tilskyndet, er opstået, når jeg har siddet i centret, især til familieaften, og talt om det, der virkelig bekymrer os, det, vi synes, er svært. Disse oplevelser har mindet mig om vigtigheden i evangeliets enkle principper.«

Opbyggelse af unge voksne og fremtidige ledere

CUV gør mere end at hjælpe unge med at styrke deres venner og familie i evangeliet. Centrene opbygger ledere. Unge voksne bliver kaldet til at tjene på skift i forskellige komiteer i centret og planlægger en række aktiviteter og klasser.

Sådan en oplevelse har givet Barbara Matovu, der oprindeligt kommer fra Uganda, men nu bor i Norge, »mulighed for at opleve den kærlighed, Gud har til alle sine børn,« fortæller hun. »Det har styrket mit vidnesbyrd om Kirken som organisation. Det har også lært mig, at Guds rige ikke kan opbygges af en person alene, men af mange sammen, i enhed.«

Skønt de unge voksne får undervisning for at blive i stand til at virke i fremtidige kirkekaldelser, får de også erfaring, som vil hjælpe dem med at blive bedre ægtefæller og forældre. De bliver forberedt på at forandre verden, ikke blot i den offentlige sfære, men også hjemme.

»Lederskabsprincipper tilegnet i Unge Voksnes Råd er de samme principper, som vil hjælpe de unge voksne som forældre – tålmodighed, kommunikation, ledelse og lade mennesker bruge deres handlefrihed for at udføre en opgave og følge Åndens tilskyndelser,« siger Gerald Sorensen, der, sammen med sin hustru, Nancy, tjener i centret i Trondheim i Norge.

CUV vil fortsat kæmpe mod den voksende synd i verden ved at arbejde på at sikre sig, at Kirkens fremtidige ledere vokser endnu mere.

»Unge voksne kommer til centrene for at lære evangeliet at kende, ikke blot på en teoretisk måde, men også ved at anvende principper om at fortælle andre om evangeliet og tjene deres venner, som ikke tilhører vores tro,« fortæller bror Psota. »Centrene hjælper en ny og velforberedt generation med at tjene Herren med begejstring og med et evigt perspektiv.« ■

Hellige i Storbritannien og Brasilien deltager i tjenestedage

Siden Det Første Præsidentskab i april sidste år inviterede alle Kirkens medlemmer til at deltage i en tjenestedag i løbet af det kommende år, har hellige overalt i verden taget imod opfordringen. I mindst to lande – Storbritannien og Brasilien – har enheder deltaget i en forenet indsats sammen med andre medlemmer i deres land.

Storbritannien

Mandag den 5. september 2011 mødtes medlemmer fra 11 stave i England sammen med områdepræsident Erich W.

Kopischke fra De Halvfjerds til en Hjælpende Hænder-projekt i Tottenham Marshes.

Begivenheden markerede ikke blot 75 årsdagen for Kirkens velfærdsprogram, men også den officielle genlancering af Londons kampagne for Ryd hovedstaden op 2011. I fem timer lugede medlemmer, anlagde blomsterbede, lavede træer til flis, beskar tæt bevoksning og fjernede affald fra Lee Valley Park – i samarbejde med borgmesterens kontor.

Den samme dag sluttede medlemmer i andre områder

af London sig til Hjælpende Hænder-projekter på Haven House børnehospice og Richard House børnehospice.

Ved Richard House malede 18 medlemmer fra Stratford Menighed et kontor, lugede, beskar planter, fejede området og ordnede værktøj. Dette var hospicets første kontakt med Kirken, sagde Charlotte Illera, projektleder for tjenesteprojektet ved Richard House.

»Jeg blev rørt over den måde, de frivillige påtog sig deres opgaver med begejstring og glæde,« fortæller hun. »Selv en

Flere end 11 stave fra England mødtes den 5. september 2011 for at yde tjenesteprojekter i tre forskellige områder i og omkring for London.

FOTO BRAGT MED TILLÆSE AF LINSEY PHILLIPS

enkel opgave som at feje et fortov blev udført til UG.«

I løbet af de sidste mange måneder har kirkemedlemmer i Storbritannien været organiseret og deltaget i adskillige tjenesteprojekter over hele landet.

Brasilien

Den 30. juli dominerede gule veste scenen ved flere hundrede tjenesteprojekter overalt i Brasilien for at fejre 12-årsdagen for Hjælpende Hænder, et program i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der søger at yde samfundstjeneste og nødhjælp til dem i nød.

Hjælpende Hænder (*Mãos que Ajudam*) kommer faktisk fra Brasilien som en måde at gøre venner og naboer opmærksomme på Kirkens humanitære indsats. Det er nu blevet en stor årlig begivenhed.

Dette års tjenestedag var fyldt med sang, latter og klapsalver, idet 120.000 mænd, kvinder og børn fejede gader, rengjorde skoler, reparerede bygninger, forskønnede parker og deltog i andre tjenesteprojekter i Latinamerikas største og mest befolkede land. Kirkemedlemmer slog sig sammen med andre fra lokalsamfundet for at yde tjeneste, som ville gavne alle.

I Belo Horizonte, Recife og Bahia troppede 6.000 frivillige

op for at bekæmpe gul feber. I Rio de Janeiro rengjorde frivillige folkeskoler og børnehaver. I Porto Alegre rengjorde 1.500 frivillige skoler, og nogle deltog i lektioner om forebyggelse af stofmisbrug.

To måneder før tjenestedagen arbejdede flere end 500 frivillige på at indsamle doneret mad, der blev delt ud til 175 familier i São Jose den 30. juli.

Kirkemedlemmer i Blumenau donerede godt 130 kg mad til *Casa de Apoio às Crianças Portadoras de Mielomeningocele e Neoplasia* (Huset, der støtter børn med medfødt rygmarvsbrok og tumorer). De frivillige underviste også institutionen i principper om forråd.

»De teknikker, vi lærte, vil hjælpe os med at bevare maden i vores spisekammer, da meget af vores mad bliver dårlig i de fugtige omgivelser,« siger socialrådgiver, Adriane J. Backes Ruoff. ■

Redaktørens kommentar: Fortæl om jeres oplevelser med tjenestedagen på LDS.org/service/welfare-75th-anniversary

OPDATERING

Anerkendelsen for billedet på s. 73 i *Liahona* oktober 2011 skulle være »Foto: Megan Tolman.«

GUFs tema for 2012 er blevet bekendtgjort: »Rejs jer og lad jeres lys skinne«

GUFs tema for 2012 er »Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene« (L&P 115:5).

Dette skriftsted, der blev givet som en del af en åbenbaring til profeten Joseph Smith i Far West i Missouri i USA i 1838, var henvendt til Kirkens præsiderende ledere på det tidspunkt, men som GUF-tema anvendes det også på unge i alderen 12 til 18 år overalt i Kirken.

Temaet kan bruges til at styrke GUFs forprogrammer, som emne for de unges nadvermødetaler og som fokus for de unges aktiviteter som lejre, ungdomskonferencer og foredrag. Det kan også bruges som emne for særlige kulturelle arrangementer og aktiviteter med dans, musik og drama.

Kirkeledere foreslår, at lokale ungdomsledere introducerer temaet med en dvd, *Strength of Youth Media 2012: Arise and Shine Forth*, der sendes til enhederne i november 2011.

Denne dvd kan bruges som supplement til kvorumsmøder, klasser, ungdomstævner og andre aktiviteter i løbet af året og findes på engelsk, fransk, italiensk, japansk, kantonesisk, koreansk, mandarin, portugisisk, russisk, spansk og tysk.

Yderlige hjælpematerialer kommer i *Liahona* og på LDS.org i begyndelsen af 2012. ■

Internettet kommer til kirkebygninger over hele verden

Kirken planlægger at få bredbåndsinternet med valgfri trådløs adgang i 85 % af alle Kirkens kirkebygninger.

Medlemmer vil være i stand til at få adgang til Kirkens jobside og deltage i slægtsforskning i deres kirkebygninger; kirkeledere vil være i stand til at håndtere optegnelser, indsende missionæransøgninger og deltage i transmissioner af oplæringsmøder for ledere, og lærere vil være i stand til at bruge kirkeproduceret online-materiale til at supplere deres lektioner. ■

Kirken giver hjælp til hungersnøden i Østafrika

Da flere end 11,5 millioner mennesker i Østafrika har et presserende behov for hjælp midt i den alvorlige tørke, yder Kirken i samarbejde med adskillige organisationer nødhjælp under hungersnøden i form af mad, medicin, sanitære forsyninger og husly.

Medlemmer, der ønsker at bidrage til indsatsen, kan skænke penge til humanitærfonden. ■

Mere undervisning af missionærer fortsætter MTC-oplevelsen

I august 2011 begyndte en ny indsats, hvor missionærer, der lige har forladt MTC, bliver undervist i yderligere 12 uger.

Richard Heaton, leder af MTC i Provo, forklarede, at den praktiske undervisning ikke er et nyt program, men snarere en fortsættelse af den undervisning, missionærerne modtager på MTC.

»Hæftet *The First 12 Weeks* henviser de nye missionærer og deres første kammerater til det materiale i *Forkynd mit evangelium*, som de har mest brug for i de første 12 uger,« fortæller han. »Det er et vejkort, der viser, hvordan man bliver fuldstændig velfungerende som Herrens tjener så hurtigt som muligt.«

Missionspræsidenter begyndte næsten med det samme at iværksætte materialet for den praktiske undervisning af nye missionærer – der omfatter tre undervisningsdokumenter og nye videoafsnit til kammeratstudium. ■

Læs flere af disse historier – og mange andre – på news.lds.org.

Templet i San Salvador i El Salvador er Kirkens 135. fungerende tempel i verden og det fjerde i Centralamerika.

Templet i San Salvador er blevet indviet

Templet i San Salvador i El Salvador blev indviet søndag den 21. august 2011 af præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab. Det er Kirkens fjerde tempel i Centralamerika og det 135. på verdensplan.

Omkring 16.000 mennesker deltog i to kulturelle festligheder lørdag den 20. august, der genfortalte den rige kulturelle historie i området gennem sang og dans.

Create.LDS.org inviterer medlemmer til at bidrage med lydfiler

Kirken inviterer medlemmer til at indsende kvalitetsmusik og andre lydfiler til create.lds.org, som kan bruges af Mormon Channel Radio og andre af Kirkens medier. Medlemmer kan læse detaljerne på news.lds.org (ved hjælp at søgeordet »create.lds.org«) og kan indsende filerne på create.lds.org.

Oplægget til fællestid i 2012 findes online

Primarys hovedpræsidentskab har bekendtgjort, at temaet til fællestid i 2012 er »Vælg det rette«. Primarypræsidentskaber kan finde oplægget på lds.org/languages/dan?lang=eng under »Primary«.

Tidligere er 10 eksemplarer af oplægget blevet sendt til enhederne, men da det nu er tilgængeligt online, sendes der fremover 3 eksemplarer til hver enhed sammen med den årlige forsendelse af undervisningsmaterialer. ■

Et mægtigt redskab

Jeg har altid abonneret på *Liahona*, men da jeg var mindre aktiv, læste jeg det ikke særligt tit. En dag, da jeg gjort rent i et skab, faldt jeg over nogle gamle eksemplarer. Da jeg bladrede igennem dem, fangede en historie min opmærksomhed. Den handlede om en søster, der havde været mindre aktiv i adskillige år og ikke havde til hensigt at vende tilbage til Kirken. Men en inspireret biskop gav hende en kaldelse, og hun opgav sine dårlige vaner og vendte tilbage. Denne historie gjorde et dybt indtryk på mig – det var det første skridt tilbage til Kirken for mig. Nu, mange år senere, er *Liahona* et mægtigt redskab i vores hjem. Rådene, vejledningen og vidnesbyrdene i tidsskriftet hjælper os hver eneste dag.

Moema Lima Salles Broedel, Brasilien

Historier for børn – og for voksne

Jeg er mor til et lille barn, og hver aften før sengetid elsker jeg at læse historier for børn fra *Liahona* for ham. Det har også været en velsignelse for mig, fordi jeg har læst om Jesus Kristus, profeten Joseph Smith, ærbødighed, bøn og meget andet. Fortsæt det gode arbejde!

Silvia Ruiz de Muñoz, Ecuador

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»**At se Guds hånd i vore daglige velsignelser**«, s. 24: Overvej at læse Fadervor (se Matt 6:9-13) og spørg familien, hvad de tror, »giv os i dag vort daglige brød« betyder. Sammenfat så det første afsnit i artiklen, hvor ældste Christoferson drøfter »daglige brød.« Overvej at bære dit vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Livets Brød.

»**George Albert Smith: Han levede, som han forkyndte**«, s. 32: Præsident George Albert Smith »mente, at hvis vi virkelig har et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, vil det komme til udtryk i vores liv.« Gennemgå artiklen med din familie. Du kan eventuelt spørge familien, hvad de har lært af præsident Smiths eksempel med at behandle andre med venlighed. Spørg dem, hvordan de kan udvise mere venlighed.

»**Se op**«, s. 42: Overvej at fortælle om den oplevelse, som ældste Cook havde som ung missionær, og sammenfat så de resterende afsnit i artiklen. Spørg familien, hvordan de kan fokusere på, hvad vor himmelske Fader

mener om dem, snarere end hvad andre mener om dem. Du kan eventuelt afslutte med at læse 1 Sam 16:7.

»**Hold pagterne**«, s. 48:

Hvis en person i din familie forbereder sig til at tage på mission, kan du eventuelt ønske at læse hele artiklen og forberede en liste over de vigtige punkter, som ældste Holland kommer med. Fremhæv udtalelsen: »Nøglen til dette værk er at efterleve vore pagter.« Gennemgå, hvad en pagt er, og spørg børnene, hvordan de nu kan forberede sig til at indgå pagter.

»**Han er der**«, s. 69: Overvej at synge »Barnets bøn« (*Børnenes sangbog*, s. 6). Læs om søster Wixoms oplevelse med bøn, og opfordr familien til at fortælle om deres egne oplevelser med personlig bøn. Du kan eventuelt spørge: »Kan I komme i tanke om et tidspunkt, hvor I er blevet trøstet gennem bøn?« Afslut ved at bære dit vidnesbyrd om bøn. ■

En sjov aktivitet, et evigt budskab

Som teenager deltog jeg uvilligt i familieaften. Jeg tænkte, at jeg kunne finde noget bedre at foretage mig.

En mandag aften, efter nogle vanskelige familieaftener, tørrede min mor køkkenbordet af og anbragte en lille kirsebærtærte foran os alle. Jeg kiggede ivrigt rundt efter en gaffel – men der var ikke en! Mor forklarede, at vi skulle have en tærte-spisningskonkurrence, men vi måtte ikke bruge bestik eller vore hænder. Vinderen fik retten til at prale.

Vi spiste så hurtigt, vi kunne. Snart havde vi kirsebærtærte ud over hele bordet, hele vores ansigt og selv i vores hår. Jeg kan ikke huske, hvem der vandt, men jeg kan huske, at jeg grinede fuldstændig ukontrolleret og virkelig nød min familie. Jeg indså det ikke helt den aften, men nu påskønner jeg, hvor rart det er at have et trygt og kærligt sted at kalde sit hjem og at have mennesker, der passer på mig.

Jeg er sikker på, at vi sang og fik en lektion den aften, og at det tog min mor lang tid at forberede og gøre rent bagefter. Men jeg er taknemlig for en aktivitet, der lærte mig det budskab om vigtigheden af familien, som jeg havde brug for – dengang og lige siden. ■

Heather Mockler Teuscher, Californien, USA

LÆR AF EKSPERTERNE

George C. Robinson

Som kirurg bliver jeg ofte spurgt, hvordan jeg har opnået mine færdigheder. Nogle tror, at man tager et kursus, ser en operation og så bliver sluppet løs. Man siger endda ironisk på studiet: Se en, udfør en, undervis om en. Men intet kunne være mindre sandt.

Jeg opnåede mine professionelle færdigheder og kundskab under kyndig vejledning af dygtige og tålmodige læger. Jeg begyndte med at kigge med over skulderen på dem og senere tættere på. Efter at have været iagttagere et år fik jeg mindre opgaver, såsom at hjælpe kirurgen og hans eller hendes »førsteassistent« – den assisterende kirurg.

Efter yderligere et år fik jeg lov til at stå på den anden side af operationsbordet og fungere som kirurgens assistent under mindre operationer. Efter endnu et eller to år fik jeg lov til at være førsteassistent på mere komplicerede operationer. Så begyndte jeg at udføre de enkleste operationer, såsom at ordne brok, mens den erfarne kirurg fungerede som min førsteassistent.

I det sidste år af min oplæring – syv år efter, at jeg havde fuldført medicinstudiet – fik jeg lov til at udføre komplicerede operationer, mens kirurgen fungerede som førsteassistent. Jeg opdagede, at de bedste lærere kunne få operationen til at glide lettere, fordi de viste mig, hvad der skulle gøres på tydelige og enkle måder – måder, som de havde lært ved samme mentorproces.

Jeg værdsatte ikke fuldt ud den vejledning, jeg fik fra disse fantastiske og dygtige kirurger, der fungerede som mine førsteassistenter, indtil jeg havde afsluttet oplæringen og var

Som kirurgstuderende havde jeg altid en mere erfarne kirurg ved min side. Som Guds barn har jeg samme mulighed.

helt på egen hånd. Men selv nu, 30 år senere, tænker jeg stadig på mine lærere, når jeg udnytter de færdigheder, som de så omhyggeligt forklarede, viste og rettede.

Det er ikke anderledes, når det gælder om at lære evangeliets principper. Vi lærer linje på linje gennem erfaring – fra en utroligt tålmodig Lærer. Vi ser

hen til ham, følger hans eksempel, beder om inspiration, og vor himmelske Fader velsigner os med vejledning – ofte gennem Helligånden, de levende profeters ord, skrifterne, og andre, som elsker og tjener. Vores Vejleder står billedlig talt ved vores side, mens vi opøver selvtillid, jævner vores vej, retter os om nødvendigt, besvarer spørgsmål og tilbyder mere og mere tillid, når vi viser os værdige til det.

Nogle kirurgstuderende er ivrige efter at arbejde på egen hånd og gøre tingene på deres egen måde. På samme måde prøver vi nogle gange at handle uden vores dygtige Vejleder. Men jeg har erfaret igennem mine mange år som kirurg, at jeg den dag i dag stadig glæder mig over at have en førsteassistent, som ved mere end jeg – især når der er menneskeliv og sjæle på spil!

Vores vækst inden for evangeliet begyndte i forudtilværelsen, fortsætter her, og vil uden tvivl fortsætte længe efter at vores jordiske liv er forbi. Men i alle disse udviklingsfaser, er Frelseren gået foran og viser os de færdigheder, som er nødvendige for at klare det. Og han indbyder os alle til at stole på ham og hans ekspertise. ■

MÅ IKKE KOPIERES

Verdens lys, af Howard Lyon

*»Se, jeg er loven og lyset. Se hen til mig, og hold ud til enden, og så skal I leve,
for til den, der holder ud indtil enden, vil jeg give evigt liv.
Se, jeg har givet jer befalingerne; derfor, hold mine befalinger. Og dette er loven
og profeterne, for de vidnede i sandhed om mig« (3 Ne 15:9-10).*

Når vi studerer Mormons Bog som enkeltpersoner, som familier og i vore søndagsskoleklasser i år, kan vi – som Lehi gjorde – ransage disse gamle optegnelser og erfare, at de er »ønskværdige, ja, endog af stor værdi for os i og med, at vi [kan] bevare Herrens befalinger for vore børn« (1 Ne 5:21). Se »Hjælp børn med at elske Mormons Bog«, s. 14, og »Find svar i Mormons Bog«, s. 16.